சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு-8

ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள்

இயற்றியருளிய

உரைச்செய்யுள்

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

JUNE 1922.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு—8.

திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீமாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்

இயற்றியருளிய

உரைச்செய்யுள்

திருநெல்வேலித்
தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
(லிமிட்டெட்)
துந்துபி௵ வைகாசி௴

இப்புத்தகத்தி லடங்கியவை

திருச்சிற்றம்பலம்.

வ ர ல ா று.

சமயங்களெல்லாம் புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகமென நான்காக வகுக்கப்படும். புறப்புறச்சமயத்தார் உலகாயதர், மாத்துமிகர், யோகாசாரர், சௌத்திராந்திகர், வைபாடிகர், ஆருகதரென அறுவகைப்படுவர். மாத்துமிகர் முதலிய நால்வரும் புத்தநூலோர். புறச்சமயத்தார் தார்க்கிகர், மீமாஞ்சகர், ஏகான்மவாதிகள், சாங்கியர், யோகர், பாஞ்சராத்திரிகளென அறுவகைப்படுவர். அகப்புறச்சமயத்தார் பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், சாத்தர், வயிரவர், அயிக்கவாதசைவரென அறுவகைப்படுவர். அகச்சமயத்தார் பாடாணவாதசைவர், பேதவாதசைவர், சமவாதசைவர், சங்கிராந்தவாதசைவர், ஈசுரவவிகாரவாதசைவர், சிவாத்துவிதசைவரென அறுவகைப்படுவர். இவற்றினியல்பெல்லாம் பவுட்கரவிருத்தி, மிருகேந்திரவிருத்தி, சிவஞானபாடியம், சிவஞர்னசித்தி, சங்கற்பநிராகரண முதலியவற்றுட் காண்க. சொல்லப்படாத சமயங்கள் பலவும் இவற்றுள் அடங்குமாறு வைத்து அடக்கிக் கொள்க.

இனி உலகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதமென்னும் ஆறும், வேதஞ் சிவகாம மிரண்டினையும் நிந்திக்கும் நாஸ்திக மதங்களாம். தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திர மென்னும் ஆறும், வேதத்தைப் பொதுவகையான் மூலமாகக் கொண்டு

தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வயிரவம், அயிக்கவாத மென்னும் ஆறும், வேதாகம மிரண்டையும் பொதுவகையான் மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாடாணவாதமுதற் சிவாத்விதசைவ மீறாகிய வாறும், வேதாகமங்களுக்குப் பிரமாணமும் பொருளுண்மைகளுஞ் சித்தாந்த சைவத்தினே டொப்பக் கொள்ளும் அந்தரங்க வுரிமையுடையனவாய் நடைபெறுஞ் சமயங்களாம்.

இனி உலகாயத நூல் செய்தவர் பிருகற்பதி. புத்தர் சமய நூலான பிடகஞ் செய்தவன் புத்தக் கடவுள். ஆருகத நூல் செய்தவன் அருகன். இவ்வறுவரும் வேதஞ் சிவகாம மிரண்டையும் நிந்திக்கும் நாஸ்திகராயினும், ஒரு நூலென்றும் பிரமாண மென்றுங் கொண்டு ஒரு நெறிக்கண் நிற்றலால், அவர் புறப்புறச்சமயத்தாரென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டார்.

தார்க்கிகமதம் வைசேடிகமும், நையாயிகமுமென இரண்டாம். வைசேடிகநூல் செய்தவர் கணுதமுனிவர். நையாயிகநூல் செய்தவர் அக்ஷபாதமுனிவர். மீமாஞ்சைமதநூல் செய்தவர் சைமினி முனிவர். இது பாட்டம், பிரபாகரமென வேறிரண்டாம். ஏகான்மவாத நூல் செய்தவர் வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். சாங்கியமதநூல் செய்தவர் கபிலமுனிவர். யோகமதநூல் செய்தவர் பதஞ்சலிமுனிவர். பாஞ்சராத்திர மதநூல் செய்தவர் வாசுதேவர். இவ்வறுவருள், தார்க்கிகர் வேதம் பிரமாண மெனப் பொது வகையாற் கொள்ளினும், அது தன்னுற் பிராமாணியங் கொள்ளார். அன்றியும், வேதப் பொருளோடு மாறுபட்டும் பொருட்டன்மை கொள்

வர். மீமாஞ்சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரம் பிரமாணமென்று கொண்டு, ஞான காண்டமாகிய உபநிடதங்களை இகழ்வர். ஏகான்ம வாதிகள் ஞானகாண்டமான உபநிடதங்களை மாத்திரம் பிரமாணமென்று கொண்டு, கருமகாண்டமாகிய வேதத்தினை இகழ்வர். மற்றைச் சாங்கிய மதத்தாரும், யோகமதத்தாரும், பாஞ்சராத்திர மதத்தாரும், வேத வாக்கியங்களில், தங்கள் தங்களுக்குப் பொருந்துவன மாத்திரமே எடுத்துக்கொண்டு, மற்றையவற்றிற்குப் பிரமாணங் கொள்ளார். அன்றியும், வேதப் புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணமெனவும் கொள்வர். இனி இவ்வறுவரும் முதனூலான சிவாகம நிந்தகர். ஆதலால், இவர் புறச்சமயத்தரென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டார்.

பாசுபத மதநூல் செய்தவர் மாயா தத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர். மாவிரத மதநூல் செய்தவர் வித்தியாதத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர். காபால மதநூல் செய்தவர் காலதத்துவத்தின் வைகும் ஓர் உருத்திரர். வாம மதநூல் செய்தவர் சித்தபுருடர். வாமமதத்தின் ஓர் பேதமான சுத்த சாத்தம் சத்தி தத்துவத்தின் வைகும் ஓர் ஆன்மாவாற் செய்யப்பட்டது. பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வயிரவர் என்னும் ஐவரும், வேதாகமங்களிரண்டிற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாணங் கொள்பவராயினும், அவ்விரண்டிற்கும் புறமாகிய பாசுபத முதலிய நூல்களுக்குச் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங் கொள்வர். அன்றியும், வேதாகம மிரண்டினும் ஆகாவென விலக்கப்பட்டனவற்றை ஆசரித்தலுஞ் செய்வர். அயிக்கவாத சைவர், வேதாகம மிரண்டிற்குஞ் சிறப்பு வகையாற் பிரமாணங் கொண்டு அவற்றில் விலக்கிய ஒழித்து விதித்தவழி ஒழுகுபவராயினும், எல்லாப் பெருங் கேட்டிற்கும் மூலகாரணமாகிய

ஆணவமலத்தின் உண்மை கொள்ளார். அதுவேயுமன்றி, அவ்வாணவ மலத்துண்மை சாதிக்குஞ் சிவாகம வாக்கியங் களை இகழ்தலுஞ் செய்வர். ஆதலால், இவர் அகப்புறச் சம யத்தாரென வேறு வைத் தெண்ணப்பட்டார்.

பாடாணவாத சைவர் முதற் சிவாத்துவித சைவர் ஈறுன மற்றை அறுவரும், வேதாகமப் பொருளுண்மை யெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவர் போலக் கொள்ளும் அந்தரங்க வுரிமையுடையர். ஆயினும், அவ்வப் பொருள்களுக்குக் கூறுஞ் சிறப்பிலக்கணம் பொது விலக்கணங்கண் மாத்திரை யில், மாறுபடுவர். ஆதலால், அவர் அகச்சமயத்தாரென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டார்.

இனிச் சிவாத்துவிதசைவர், நிமித்த காரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங் கூடி முதற்காரணமாய்ப் பரிண மிப்பனென்னுங் கொள்கை யுடைமையால், நிமித்தகாரண பரிணமவாதிகளெனச் சங்கற்பநிராகரணத்து ஓதப்பட்டா ரென்றுணர்க. இவ்வுண்மை யுணரமாட்டாதார், சிவாத்து விதமாவது, இறுதிக் கண்ணெடுத்தோதப்பட்ட சுத்தசை வம் போலுமென மயங்குப. சுத்தசைவம் நுட்பப் பொரு ளுணராமை மாத்திரையே பற்றி வேறு வைக்கப்பட்டதன் றிக், கருத்துவகையாற் சித்தாந்த சைவத்தின் வேறன்மை யின், அச் சுத்தசைவஞ் சித்தாந்தசைவத்துள் அடங்கு மென வுணர்க. அற்றாகலினன்றே, சிவப்பிரகாசத்தில் "நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துட் குலவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி" என ஏனைச் சமயங்களை எடுத்தோதி விலக்கிச், சுத்தசைவத்தை அங்ஙனம் விலக்கா தொழிந்ததுமென வறிக.

இனி இவ்வாறன்றிப், பாடாணவாதத்திற்கும் பேத வாதத்திற்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிறிதாகலின், அவ்விரண்

டனையும் ஒன்றாகவைத் தெண்ணிச், சுத்த சைவத்தையு முடன் கூட்டி, அகச்சமயமாறெனத் தொகைகோடலும் ஒன்று. இங்ஙனமாகலான், சிவஞானசித்தியில், "மெய் தரு சைவமாதி யிருமூன்றும்" என்றதூஉம், சிவப்பிரகாசத் தில், "புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்" என்புழி "அகச்சமயம்" என்றதூஉம், இப்பாடாணவாத சைவ முதலிய அறுவகைச் சமயங்களேயாமென வுணர்ந்து கொள்க. இனி ஆண்டுப் 'புறச்சமயம்' என்றது, முக் கூற்றுப் புறச்சமயங்களையுமென வறிக. இனிப்பாசுபதர் முதலியோர், கலைக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களை உணராமை யின், "வித்தையாதி-யெய்துதத் துவங்களேய்வர்" எனக் கோடல் பொருந்தாமை யறிக. அயிக்கவாதசைவர், கலைக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களுண்டெனக் கொண்டாராயினும், மூலமல முண்டென்ப தறியாமையின், மூலமல நீங்கிய முத்தர்க்கன்றிச் சுத்ததத்துவபுவனங்களில் எய்துதல் கூடா மையின், அவர்க்கு முத்தித்தானம், மோகினிக்குமேற், சுத்த வித்தைக்குக்கீழ், *விஞ்ஞானகலர்க்குரிய தானமேயாகலின், ஏனைப் பாடாணவாதசைவர் முதலியோரே, வித்தையாதி தத்துவங்கள் எய்வரென் றறிக.

இனி இவ்வகச்சமய முதலிய வனைத்திற்கும் மேலாய் விளக்கமுற்று, அவையெல்லாந் தன்கண் ஏகதேசமாய் அடங் கக்கொண்டு நிற்பது சித்தாந்தசைவம். அது வேதாகம மிரண்டானுந் தலையான சன்மார்க்க மென் றெடுத்துப் புகழப்படுஞ் சுத்தாத்துவித சித்தாந்தசமயம். இனித் தமி ழின்கண் அப்பொருள் போதிக்கும் உண்மை நூல்கள், தமிழ் வேதமுதலிய திருமுறைகளும், திருக்குறளும், சிவ

* விஞ்ஞானகலரென்பது விஞ்ஞானகலரென மரீயிற்றென் றுரைத்தார் திராவிடமாபாடியகாரர்.

ஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி சிவப்பிரகாசமுதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களுமாம். சித்தாந்தசாத்திரங்கள் திருவுந்தி முதற் சங்கற்பநிராகரணம் ஈறுகப் பதினுன் காம். சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாச முதலிய சித்தாந்த சைவ சாத்திரங்கள், முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள் கூறும் பொருள்கள் பற்றி ஆண்டாண் டாசங்கித்துப் பரிகரித்துச் சித்தாந்தம் வலியுறுத்துதல் போலவே, பாடாணவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிராந்தவாதம், ஈசுரவவிகார்வாதம், சிவாத்துவிதமென்னும் அகச்சமயங்க ளாறுங் கூறும் பொருள்கள்பற்றியும், ஆண்டாண் டாசங்கித்துப் பரிகரித்துச் சித்தாந்தம் வலியுறுத்தாநிற்கும்.

இனி மேற்கூறிய அகச்சமயத்துட்பட்ட சிவசமவாதம், சங்கிராந்தசிவசமவாதம், உற்பத்தி சிவசமவாதம், ஆவேச சிவசமவாதம், ரூபசிவசமவாதம், அரூபசிவசமவாதமெனப் பல திறப்படும். ஆயினும், அவையெல்லாம் ரூபசிவசம வாதம் அரூபசிவசமவாதமென்னும் இரண்டாய் அடங்கு மாறு ஓர்ந் துணர்க. இனி அவைதம்முள், ஞானப்பிரகாச முனிவர்கொண்ட சமவாதம், அரூபசிவசமவாதமென வுணர்க. இவ்வரூபசிவசமவாதமத தாபகர் அகோரசிவா சாரியர். அது நிற்க.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர் மேற்கூறிய சமயாதீத சித்தாந்த சைவசாத்திரங்களுள் ஒன்றுய்ப் பிரசித்தியுற்று விளங்குஞ்சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களை மனம்போன வாறெல்லாம் அலைத்து இடர்ப்படுத்து, அதற்குச் சிவசம வாத பரமாக ஓர் உரை இயற்றினர். இனிச் 'சித்தாந்த சைவசாத்திரங்களை முறையாகக் கற்றுணரு மதுகையின்றிச் சித்தாந்த உபதேசமாத்திரங்கேட்டுச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கும் மந்தபுத்தி யுடையார், அவ்வுரைபற்றி மயங்காது,

சுத்தாத்துவித சித்தாந்தசைவநெறி தலைநின் றனுட்டித்து வீட்டின்ப வுறுதி கூடுமாறு, அதற்கோர் மறுப்பெழுதி யருளுக' என்று தமது பஞ்சாக்கரதேசிகர் மரபினரான பெரியோர் பிரேரித்திட அவராணை போற்றி, ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள், அதற்குச் சிவசமவாதவுரைமறுப்பு, என ஒரு நியாயகண்டனஞ் செய்தருளினர். சிவசமவாதஞ் சுருதி உத்தி அநுபவ விரோத மா மாறும், சித்தாந்தசைவ நூலான சிவஞானசித்திக் கவ்வுரை யிணங்காதவாறும், பிற வும், இம்மறுப்பினுள், அவரால் நன் றுணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், சித்தாந்தரகசியங்கள் பல, இயைபுபற்றி வெளிப் படையான், அதன்கண் எடுத்தோதப்பட்டனவு முள. அது நிற்க.

இனி ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், சிவஞானசித்தியுள் வெளிப்படையால், சித்தாந்தசைவமுத்தி நாட்டிய "ஈசன்- புண்டரி கத்தாள் சேரும் பரிசினைப் புகல லுற்றும்" "சிவ னடியைச் சேருமுத்தி செப்புவதிங் கியாமே" என்னுஞ் சுருதிகளுக்கு, "ஆன்மாத் தனது சிற்சத்தி வியத்தியைச் சேரும்பரிசு" என்றும், "ஆன்மாத் தனது சிற்சத்திவியத் தியைச் சேருமுத்தி" என்றும், ஞானப்பிரகாசமுனிவர் முக்கியார்த்தலங்கனஞ் செய்து, உரை கூறினர். ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், வெளிப்படையால், சமவாதம் மறுத்துச் சித்தாந்தசைவ நாட்டிய "உம்பர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக் குரிய னுயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே" "எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிர்கள்" "ஆதலாலே யரனடியை யகன்று நிற்ப தெங்கே யாமே" என்னுஞ் சுருதிகளை, ஞானப்பிரகாச முனிவர் அலைத்துச், சிவசமவாதபரமாக்கி உரை கூறினர். இவ்வாறு மூலங்களை அலைத்துச் சிவசமவாத மாக்கி அவர்

கூறியன பலவாம். இனிக் கற்றுணர்வு சிறிதுடையாரும், மற்றிவை ஏலாவுரையென்பது, இனி துணர்வர். இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவருக்குமுன், சிவஞான சித்திக்கு உரை யியற்றினர் சிவாக்கிரயோகிதேசிகர், மறைஞானதேசிகர் என, இருவராசிரியருளர். அவருக்குப் பின், அதற்கு உரை யியற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகண்முதற் பலர் உளர். அவ்வாசிரியர்கள் உரைகளெல்லாம் ஒவ்வோரிடங்களிற் சொன்முறையாற் சிறிது வேறுபடினும், சித்தாந்தசைவப் பொருள் போதித்தற்கண், ஒன்றுபட்டொழுகுதலையும், ஞானப்பிரகாசமுனிவருரைமாத்திரம் மாறுபட்டுச் சிவசம வாதம் போதித்தலையும், உற்று நோக்குவார்க்கு, அவர் சம வாதவுரை, மூலத்திற்கு ஏலாவுரை யென்பது, சாலப்புலப் படு மென்க.

இனிச் சிவாக்கிரயோகிதேசிகர், "எவ்விடத்து மிறை யடியை" என்னுந் திருவிருத்தம், "முத்தியில் ஆன்மாச் சிவனைப்போல விருப்பது; அன்றிச், சிவனைவேறறக்கலந்து நிற்பனென்பது வேண்டா" என்னும் அஞ்ஞானியுடைய மூர்த்தாவிலே * அசனிபாதமாக, எக்காலத்துஞ் சிவனைப் பிரிந்து நிற்கு முறைமை கூடாதென்பது கூறுகின்றது" எனக், கோபமிக்குச், சிவசமவாதியைச் சபித்துரைத்ததூஉங் காண்க.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர், தமக்கபிமதமான சிவசம வாதந் தமிழின்கட் கூறல் வேண்டினாராயின், வடமொழிக் கட் பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தசிகாமணி முதலிய கிரந்தங் களால், அது கூறிவைத்தாற்போலத், தமிழின்கண்ணும் புது நூல்களால் அது கூறிவைத்துப்போதலே, அவர்

---

* அசனிபாதம் = இடிவீழ்தல்.

தமக்குமுறையாம்; இனி அவ்வாறு செய்யாது, நால்வகைச் சமயங்களுக்கும் மேன்முறையாய்ப் பிரசித்தியுற்று விளங்கும் சித்தாந்தசைவநூலாகிய சிவஞானசித்தியை, அலைத் திடர்ப்படுத்து, அங்ஙனந் தம்மதப்பிரசாரஞ் செய்தது, அவர்க்குச் சால்பாகாமை யறிக.

இனி ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞானபாடியத்துப் பொதுவதிகாரத் திறுதியதிகரணத்தில், சிவசமவாதம் இயைபுபற்றி யெடுத்துத், தடைவிடைகளான் மிகவிரித்து மறுத்துச், சித்தாந்தசைவம் நாட்டினர். சிவசமவாதவுரை மறுப்பினுள், ஆண்டாண்டு விரிவஞ்சிக்கூறாது விடுத்த நுண்பொருள்களெல்லாம், ஆண்டும் பிறாண்டுந் தெள்ளிதின் விளக்கியருளினர்.

இனி மெய்கண்டதேவ நாயனர் சந்ததியாகிய துறைசைப் பஞ்சாக்கரதேசிகர் மரபின்வந்த பெரியோர், அம்மெய்கண்ட சித்தாந்தசைவ சாத்திரக் கேள்வி விமரிச பாவனுனுபூதி பற்றி இயற்றிய உண்மைநூல்கள், தசகாரியம், உபதேசப்பஃறொடை, சன்மார்க்கசித்தி, சிவாச்சிரமத் தெளிவு, சித்தாந்தப்பஃறொடை, உபதேசவெண்பா, நிட்டைவிளக்கம், அதிசயமாலை, நமச்சிவாயமாலை, தசகாரியம், பஞ்சாக்கரப்பஃறொடை யெனப் பதினான்காம். இப்பதினான்கும் பண்டாரசாத்திரமேன வழங்கப்படும். இவற்றுள், தசகாரியம் உபதேசப்பஃறொடை என்னும் இரண்டும் இயற்றினர் தக்ஷிணாமூர்த்தி தேசிகர்; தசகாரியமுதன் நமச்சிவாயமாலை யிறுவாய்ப் பத்தும் இயற்றினர் அம்பலவாணதேசிகர்; பதின்மூன்றாமெண்ணு முறைக்கணின்ற தசகாரிய மியற்றினர் சுவாமிநாததேசிகர்; இறுவாய்க்கணின்ற பஞ்சாக்கரப் பஃறொடை இயற்றினர் பின் வேலப்பதேசிகரென வறிக. மேற்போந்த அம்பலவாணதேசிகர்பான் ஞானோப

தேசம் பெற்ற உலகுடையநாயனர் முதலாயினர் இயற்றிய திருக்கழிநெடில், வாதுளாகமசாரமான ஞான பூசாவிதி, வருணபத்ததி முறையான கிரியாபூசாவிதி யென் பனவும், மேலைஞானநூல்கள்போல அம்மரபினராற் போற் றிக் கொள்ளப் படுவனவாம். இனி இம்மரபிற் பெரியராய் விளங்கிய ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும், அவர் மாணக்கர் கச்சியப்பமுனிவர் சுப்பிரமணியமுனிவர் முதலியோரும், இயற்றிய திராவிடமாபாடியமென வழங்குஞ் சிவஞான பாடியமுதலிய பிரபல கிரந்த பிரபந்தங்களின் வரலாறு, திராவிடப்பிரகாசிகையுள், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய சாத் திரப் பிரகரணங்களில், ஆண்டாண்டு இயைபுபற்றி எடுத்து ஓதினும்.

இனி மரபட்டவணை முதலிய சில வசன கிரந்தங்கள், அம்மரபிற் சிலரால் எழுதப்பட்டனவென்பர். அவை குற் றம் பலவுடையனவாய்ச் சிறப்புருமையின், பிரமாண கிரந் தங்களெனப் போற்றப்படாவாயின வென்பது. இனி "அவை தாமும், அம்மரபில் ஆன்றோரால் எழுதப்பட் டன" வெனக் கூறினரு முளராலோவெனின், அம்மரபிற் பெரியராகிய அடிப்பட்டவான்றோர், அவை குழறுபடைக் கிரந்தங்களென வொதுக்குபவாகலின், அவருரை போலி யுரையாத லறிக. அது நிற்க.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம், சித்தாந்தமரபும், அதன் கண்டனமும், மற்றதன் கண்டனமுமென, மூன் றும். இச்சித்தாந்தமரபு மரபட்டவணையெனவும் வழங்கப் படும். இவற்றுள், சித்தாந்தமரபு எழுதினர் துறைசையா தினத்தருள் ஒருவரென்பர். அவர் பெயர் புலனுக வில்லை. மரபுகண்டனம் எழுதினர் தருமை ஞானசம்பந்ததேசிகர் மரபினருள் ஒருவர். அவர் பெயரும் புலனுக வில்லை. மரபு

கண்டனகண்டனம் இயற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள்.

இனிச் சித்தாந்தமரபு, சித்தாந்தமரபுகண்டனம், சிவசமவாதவுரை இப்பெற்றியுடைய கிரந்தங்களெனக் கூறல் வேண்டாம்; ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகடாமே மரபு கண்டனகண்டனத்துள்ளும், சிவசமவாதவுரை மறுப்பினுள்ளும், அவற்றினியல் எடுத்து விரித்தலின்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் மரபுகண்டனகண்டனம், சிவசமவாதவுரைமறுப்பு, 'எடுத்து' என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாயம் என்னுங் கிரந்தங்களைச், செந்தமிழொடு வடசொல் விரவிய நடையாகவும், சிவசமவாதகண்டனமென்னுஞ் சிவசமவாதவுரை மறுப்பினைச், செந்தமிழொடு வடசொல் ஆரியச்சொல் விரவிய நடையாகவும், இயற்றினர். ஈண்டு வடசொல்லென்றது, ஆரியச்சொற்கள் தமிழிற் தற்சமம் தற்பவமாய் வந்தனவற்றை. நடையெனினும் உலகியல் வழக்கெனினு மொக்கும்.

'பாரிசேடியம்' 'அத்வைதம்' என்பனவே, ஆரியப்பிரயோகமாயினும், ஆசிரியர் நூலுரைகளுள் 'பாரிசேடம்' 'பாரிசேடவளவை' 'அத்துவிதம்' எனப் பயின்று வருதலின், ஆரியத் திரிபெனக்கொண்டு, அவைதம்மை அவ்வாறேபதிப்பித்தாம். இவ்வாறு வருவன பிறவு முள; அவை தம்மையும் அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். சிவசமவாதவுரை மறுப்பின்கண், முற்றும் ஆரியப்பிரயோகமாகவும், ஒருபுடைதிரிந்த ஆரியப்பிரயோக மாகவும், தமிழிற்குரிய வடசொற் பிரயோகமாகவும் வந்தனவுள. அவற்றினை அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். இனி அவ்வாரியவடசொற் பிரயோகங்களுக்கெல்லாம், ஆண்டாண்டுப் பொருள் குறித்

துரைப்பின், விரியுமென்றெண்ணி, இன்றியமையாதன வற்றிற் கெல்லாம் பொருள் குறித் துரைத்தாம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

கயிலாயபரம்பரையிற்சிவஞானபோத
நெறிகாட்டும்வெண்ணெய்
பயில்வாய்மைமெய்கண்டான்சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞானபானுவாகிக்
குயிலாரும்பொழிற்றிருவாவடுதுறைவாழ்
குருநமச்சிவாயதேவன்
சயிலாதிமரபுடையோன்றிருமரபு
நீடூழிதழைகமாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

[இவ் வரலாறு திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவானு யிருந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சபாபதி நாவலர் எழுதியது.]

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்.

மெய்கண்டதேசிகன் சந்தானத்தினெய்தி மெய்கண்ட நூலை யாராய்ந்து சித்தாந்தசைவப் பொருளுண்மையை உணர்தற்குரிய தவமுதிர்ச்சியில்லாமையான் எனைப்பொது நூல்களையே பாராட்டி, மெய்கண்ட நூலையும் அவற்றோ டொப்ப வைத்துப்பொது வகையாற் பாராட்டும் வெள்ளறி வுடைய வொருசாரார், "கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தாற், பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம்" என்னு முறைமைத்தாகக் * குழறுபாடா யகப்பட்டதொன்றனைத் தம்மாற் குறிக்கப்பட்டோர் கொண்ட மரபெனமயங்கிக்

---

* 'குழறுபாடு, குழறுபடை, குழறுதல், குழறல் என்பன வொரு பொருட்சொற்கள். குழறுபாட்டுரை—எண்வகைத் தானத் தொடுபடுத்து நாவானவிலப் பெறாததோர் நகைபடு கிளவி. அது "காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நாவொடு நவிலா நகை படு கிளவியும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்துட் கூறுமாற்றா னுணர்க. இனி "வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவும்" எனப் பட்டினப் பாலையுள்ளும், "பேராந்தை குழறும்" எனச் சிலப்பதிகாரத்துரை யுள்ளும், வருதலின், இந்நகைபடுகிளவி, ஒருசார் கூகை முதலிய புட்களின் எழுத்தியல் கூடா வாயொலியைக் குறிக்குஞ் சொல்லாத லறிக. இனி "உரைகுழறி" "பரவுவாய் குழறி" என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆன்றோர் செய்யுட்கண் ஆண்டாண்டு வருத லின், அதுதான் மாந்தர்த மெழுத்தியனிரம்பா வுரையை வுணர்த்

கொண்டு, அதற்குத் தாமுங் குழறுபாடாகச் சில குற்றம் போலக் கூறினர். இதன்கண் ஆண்டாண்டு ஆசங்கித்தற் குரிய தகுதியுடையனவாய் ஆசங்கிக்கப் படுவனவும் அவற் றிற்குத்தாமும் பல பல வுளவாகவும், அவற்றுளொன்று யினும் அறிந்தெடுத்தாசங்கிக்கமாட்டாது, சிறுபெண்கள் சிறுசோறட்டுண்டு தேக்கித் தம்மிலே களிக்குமாறுபோல ஆசங்கித்தற் குரியனவல்லாதவற்றை யாசங்கித்து, அங்ஙு னங்குற்றம்போலச் சிலகூறிக், "*கல்லா வொருவன் றகைமை தலைப்பெய்து சொல்லாடச் சோர்வு படும்" என்பது பற்றி அதனைக்கற்றுமுதிர்ந்தோர்பாற் காட்டுதற்கஞ்சித், தம்மிலே நலங் கொள்ளுதலாற் போந்த பயன், தமக்கென வொன்

தவறுஉமாம். இதனை இக்காலத்துக் குளறுபாடு, குளறுபடை, குளறுதல், குளறலெனவும் வழங்குப. அற்றேலஃதங்ஙனமாக; மரபுகண்டனமுடையார் வாக்கியங்கள் எழுத்திய னிரம்பிய வாவுரையேயாமாகலின், அவைதம்மை அதனோடொன்றெண வைத் துக் குழறுபாட்டுரையென் றங்ஙனமெள்ளுத லமையாதாம்பிற வெனின், அவர் வாக்கியவுரைகள் அப்பெற்றியவாயினும், அவாய் நிலை முதலிய தழீஇ நெறிப்பட்டொழுகிச் சாத்திரப்பொருளை மாபுபட இனிதுணர்த்தாது பிறழ்ந்துகிடத்தலின், அக்குறைபற்றி, அவற்றினை அதனோடொன்றெனவைத்து அங்ஙன மிகழ்ந்திட்டார்; ஆகலின், அஃதமையாமை யாண்டையதென்க. சமவாத கண்ட னத்து ளிவ்வாறு கூறியதற்கும் இஃதொக்கும். அஃதேல், "உரைகுழறி" "பரவுவாய்குழறி" என்றலின், உண்மைநாயன் மார் திருவாக்குக்களும் அவ்வாறிகழுரையாம் போலுமெனின், அவர்க்கு ஆனந்தமேலீட்டினனே மொழிக்கருவி வசமறுதல்பற்றி நாத் தழுதழுத்து உரை நிரம்பா தெழுதலின், மற்றவை ஆனந்த வதீத மெய்ப்பாட் டடையாளமென வைத்தேத்தப்படுவனவல் லது, இதுபோல இகழுரையாகாவென் றொழிக.

*திருக்குறள், கல்லாமை, செ. ௫.

றிலராகிய பேதைகளை மயக்கித் தம்மாட்டீர்த்துக்கொள் ளுதன் மாத்திரையே யன்றிப் பிறிதில்லை யென்பதூஉம், இதனுள் உவமத்தின்மேல் வைத்து எழுதிய குற்றங்க ளெல்லாம் ஆவிரம்பூப் பொன்னோ டொக்கு மென்றவழி அதுபோல வடித்து நீட்டவருமோ வென்றுசங்கிப்பார் கூற்றொடும் பொருண்மேல் வைத்தெழுதிய குற்றமெல் லாம் நானமென்பது மணங்கமழ்கின்ற பொருளென்றவழி அது நாவிலுண்பதுவோ வென்றுசங்கிப்பார் கூற்றொடு மொப்ப வெறும் போலியேயாமென்பதூஉம், 'விளம்பிய வேது நோக்கிப்-பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பின்முன்-றருமலை வொழியக் கொள்ளு' மறிவின் மதுகையின்மையின் அவ்வாறெல்லாங் குழறினுரென்பதூ உம், நுண்ணர்வுடையார்க்கு இனிது விளங்கும். அவை யவ் வாறுதல் சிறிது காட்டுதும்.

"பிறருக்கறிவிக்கமாட்டாது" என்றதேயன்றி, "மலந் தீர்ந்தவுயிர் ஆன்மாக்களுக்கறியும் பகுதியு மறிவிக்கும்" என வோரிடத்துங் கூறியதில்லை. நீர் அவ்வாறு கொள்ளுவீர் போலும். "அன்னிய மானவை யுணர்த்தி" எனவும், "அறிவு முழுவதினையு மறைக்கும்" எனவும், "போத்திருத் துவத்தை நிகழ்த்தி" எனவும்வரு மித்தொடக்கத்துச் சுருதி களின் றாற்பரியமே ஈண்டு மலத்தினியல்புகூறும் வசனங் களின் றாற்பரியமென்றறியமாட்டாது மயங்கினீர். 'சைவ சித்தாந்திகளை வழிபட்டுக்கேட்டால் மலைவறச் சொல்லுவார் கள்' எனப் படர்க்கை வாய்பாட்டாற் கூறினீர். கூறவே, நீர் சைவசித்தாந்திகளல்லீ ரென்பதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறிய கூற்றே சான்றாயிற்று. "யானுமறியேனவளும் பொய்சொல்லாள்" என்ற பழமொழியின் பொருளை நும் பாற் கண்டேம். மாயை கன்மங்கள் சிவவியாபகத்தின்

வியாப்பியமெனச் சிவாகமங்களெல்லா முழங்கவும், அவற்றொடு முரணிச் சிவசமவாதி மதத்தின் வீழ்ந்து, மாயை கன்மங்கள் சிவவியாபகத்தோடொப்ப வேறுநிற்குந் தனி முதலெனக்கொண்டு, 'அவை சிவத்தையும் மலத்தையும் பொருந்துமோ' என்றும், 'பொருந்துமாயிற் கன்மமென்ளுருமுத லில்லையாய் விடும், ஆன்மா வெதைப் புசிப்பான்' என்றும், 'ஆணவம்போ லறியாமைப் பொருள்' என்றும், 'அறியாமைப்பொருளாகிய மாயை கன்மங்களை இருளாய் நிற்குமென மீளவுங் கூறுதல் பிட்டபேடண நியாயமாம்' என்றும், 'அறியாமைப் பொருளாகலிற் காலத்திரயத்திலும் ஒளியாய் நிற்குமாறு கூடாது' என்றும், 'இருதலையு மருளென்று பாடமொப்பில் அச்சுருதிக்குத் தாற்பரியமாம்' என்றும், 'வேருகப் பாடமொப்பில் அனுபவமில்லை' என்றும், நமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிதற்றினீர். இவையெல்லாம் ஆகாசத்திலெழுதிய சித்திரம்போல வெறும் போலியேயாமென்பதூஉம், "மாயை மாமாயை" என்னுஞ் சுருதி அவற்றியல்பு கூறும் வசனத்தின் பொருளன்றி வேறு பொருள்படாதென்பதூஉம், சிவஞானபாடியத்தி னினிது விளங்கும். 'கன்மம் மலத்தையுஞ் சிவத்தையும் பொருந்துமோ' என்ற நீர், "வருமலஞ் சார்ந்து" என்றற்ளுெடக்கத்துச் சுருதிகளையும் இவ்வாறுகூறி யிகழ்வீர்போலும். 'மலமுஞ் சிவமுமானுற் கன்மமென்ளுருமுத லில்லையாய் விடும்' என்றீர். 'அதுவதுவாய்ச் செறிவானுயிர்' என்றதனுல் ஆன்மாவென்ளுருமுதலில்லையென்று கொள்ளுவீர் போலும். 'இருதலையு மருள்' என்று பாடங்கொண்டு தாற்பரியம் அதற்கேற்ப வேறுகொள்ளின், அது பொதுவுட் கூறிப்போந்தமையிற் பிட்டபேடணநியாயமென்னுங் குற்ற நமக்கே வருமென் றறிக. மாயை கன்மங்கண் மலம்

போல அறியாமைப் பொருளென்பார்க்கு, "இரண்டுஞ் சோதி யிருளென வேறும்" எனவும், "இகலிவரு மிவை யுணரி னிருள்வெளியாந் தன்மை" எனவும், "இருளிரி சுடர்-மூரண்டர நின்ற முழுமல மாயை" எனவும்வரு மித் தொடக்கத்துச் சுருதிகளெல்லா முரணுமாகலின், சட மெல்லா மறியாமைப் பொருளாமென்றல் பொருந்தாமை யின், ஈண்டுப் பிட்டபேடணநியாய மென்னுங் குற்றமாதல் யாண்டையதென் றொழிக. இன்னும், மாயைகன்மங்கள் ஆணவம்போல அறியாமைப்பொருளாயின், அதுபோலச் சிவத்துக்குப் பகைப்பொருளாய்ச் சிவசன்னிதியி னில்லா வெனப்பட்டுத், "தந்திடுஞ் சிவனவன்றன் சன்னிதி தன்னி னின்றே" எனவும், "விமலனுக்கோர் சத்தியாய்" எனவும், "சுத்த தத்துவஞ் சிவன்றன் சுதந்திர வடிவ மாகும்" என வும், "மருவு பசுகரணஞ் சிவகரண மாகி" எனவும், "விருப்பு வெறுப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை-புறப் பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ" எனவும், "பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாயங்கே-முற்ற வரும்பரிசு" எனவும், "உடம்புடைய யோகிகடா முற்ற சிற் றின்ப-மடங்கத்தம் பேரின்பத்தாக்கி" எனவும், "காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்-பேணுமடி யார்" எனவும்வரு மித்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பற்பலவு முரணுமாகலின், அங்ஙனங் குற்றங்கூறுதல் சடத்துவசாதிக் கும் அறியாமைச்சாதிக்கும் வேற்றுமை யறியாதார் கூற்றே யாமென்றினியாகிலும் அறிந்துகொள்ளுவீராக. "யாவை யுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்" என்பதனுன் மாயை கன்மங்களும் ஒளிமுன் னிருள்போலச் சிவசன்னிதியி னில்லாவென்பது பெறப்படுமாலோவெனின், ஈண்டெடுத் துக்காட்டிய சுருதிகள் பலவற்றொடு முரணுமாறு அங்ஙனம்

பொருள்செய்தல்பொருந்தாமையால் அதற்குத் தாற்பரியம் வேறென் றறிக.

"'ஆன்மா வாணவமலத்தைப் பிடித்தான்; அது கன் மத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுத்தது' என்றார். ஆன்மா வாணவமலத்தைப் பிடிப்பானாகிற் பின்னொருகால் விடுவதுஞ் செய்குவன்; அதற்கொரு கர்த்தா வேண்டுவதில்லை. ஒருவ னின்புளதைப் பிடிப்பானேழியத் துன்புளதைப் பிடியான்; அன்றியும், மலத்தைப்பிடித்தவன் சிவத்தையும் பிடிப்ப னென்று சொல்லவும் வரும். ஆன்மா மலத்தைப் பிடிப்ப தற்குமுன் என்னாக விருந்தானென்று கேட்கவும் வரும். அன்றியும், கேவலத்தில் "அறிவில னமூர்த்த னித்தன்" என்றும், "தானே மாட்டா தியானே செய்கில-னீயோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்டு" என்றும் சுருதியிருக்கையால், ஆன்மா மலத்தைப் பிடித்தானென்பது சித்தாந்திகட்கடாது. மலங் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுக்குமாகிற் காடாந்த காரம் நேத்திரத்திற்குப் பதார்த்ததரிசனமும், அதில் விருப்பமும், உண்டாக்கவேண்டும். அவ்வாறனுபவமில்லா மையால், அது கூடாதென வறிக. திருசியபதார்த்தத்திலே விருப்பமுண்டாவதொழிய அதிருசியத்திலே விருப்பமில்லை. ஆகையால் அவ்வாறு கூறியது. அன்றியும், லட்சணத்திலே "இருளொளிர விருண்ட" என்று சுருதியிருக்கையால், அது சடமாகையால், அடாதெனவறிக. "எண்ணரிதாய்" என்ற சுருதி யெடுத்துக்காட்டினர். அதற்குத் தாற்பரியம் அவ்வாறு கூடாது. சித்தாந்திகளைக்கேட்டால் மலைவறச் சொல்லுவார்கள்."

'பிடித்தான் என்றது பொருந்தாது' என நமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங்கூறி, '"இருண்மலத்து ளழுந்தி" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகட்குத் தாற்பரியம் வேறு'

என்றீர். ஆன்மாவினிலக்கண முள்ளவாறுணரமாட்டாமை யின் அவ்வாறு கூறினீர். அம்முறைமை நமக்கு விளங்கு மாறு விரிக்கற்பாலதன்று. 'மலங் கன்மத்திலே விருப்பத் தைக் கொடுக்குமாறில்லை' என்றீர். "போத்திருத் துவத்தை நிகழ்த்தி" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளின் ஞற்பரிய மறியாமையின் இவ்வாறு கூறினீர். ஈண்டு விரும்பப்படுங் கன்மமென்ற திதுவென்பதூஉம், முதற்கணுகாமிய முண்டா மாறும், பிறவும், ஈன்றணியகுழவி தாய்முலைப்பாலை விரும்பு மாறும், அறியமாட்டாமையின், அதிருசிய பதார்த்தத்தின் வைத்து விருப்பமுண்டாவதில்லை என்று நமக்குத்தோன் றியவாறெல்லாங் குழறினீர்.

"மூன்றில் விசேடமில்லை. ஆன்மாவுக்குக் கன்மத்திலே விருப்பமுண்டாக்கினது ஆன்மாவினுடைய செயலுமல்ல, சிவன் செயலுமல்ல, மலங்கொடுத்தது. சடத்துக்கு வியா பாரமுண்டோவெனில், விடந் தீ நீர் கள்ளுப் போலுண் டென்றால், விருப்பம் ஞானசெனகம்; விஷாதி பானுதியி ஞல் ஞானவேற்றுமை கண்டோமெனில், தனுகரணுதி வியா பாரத்தோடுங் கூடினவன் எடுத்துப்பருகல் முதலியன செய் யில், அங்ஙனஞ் சிறிது வியாபார முண்டானதுஞ் சைதன் னியத்தோடு கூடின பின்னதொழிய வேறில்லை. ஆகையாற் கன்மத்திலே விருப்பம் மலங் கொடுத்ததென்பது கூடாது."

'விருப்பம் ஞானசெனகம்' என்றீர். அது சித்தசா தனம். ஈண்டெடுத்துக்கொண்டது விருப்பத்தைக் கொடுத் தற்கணெழுந்த விஞவிடையென்ப தாண்டே விளங்கிக் கிடப்பவும், அஃதறிந்துகொள்ளமாட்டாது, அறிந்தவர் போலப் பிதற்றினீர். 'சடத்துக்கு வியாபாரம் விடந் தீ நீர் கள்ளுப் போலுண்டென்றல் சைதன்னியத்தோடு கூடின பின்னதொழிய வேறில்லை' என்றீர். அதுவுஞ் சித்தசா

தனம். "விடம்படு மூன்றிரள் போன்றது" என்னுஞ் சுருதியின் ருற்பரியமு மறிகிலீர் போலும்.

"'கன்மம் ஆன்மாவைப் பொருந்துமாறு இந்த விரண்டினுலுங் கூடாது; கர்த்தா இரக்கத்தினுலே இவன் விரும்பின சரீரத்தை விரும்பின புவனத்திலே கொடுத்து விரும்பின கன்மத்தைப் புசிப்பிப்பான்' என்று, "எண்ணரிதாய்" என்ற சுருதி யெடுத்துக்காட்டினர். அதற்குத் தாற்பரியம் அவ்வாறு கூடாது; அனுதியிலே ஆன்மாவுக்கு விருப்பமுண்டானதற்கு வகையுங் கன்மமுண்டானதற்கு வகையுஞ் சொல்லவேண்டும். அன்றியும், "போகத்திற் கொள்கையில்லான்" என்றிருக்கிறதினுலே அவ்வாறு கூடாதெனவறிக. இதற்குக் குழந்தை பிணியாளன் குருடனுவமைகள் காட்டிக், 'குழந்தைக்குப் பசியே பாலின் விருப்பமுண்டாக்கினது' என்றும், 'பிணியே மருந்தில் விருப்பமுண்டாக்கினது' என்றும், 'குருடே கோலில் விருப்பமுண்டாக்கினது' என்றும், சொன்னர். பாலுக்கும் பசிக்கும் சத்துரு; மருந்துக்கும் பிணிக்கும் அவ்வாருகையாலும், குருடு அறியாமை, கோலுஞ் சடமாகையாலும், விருப்பமுண்டாகாது. ஆகையாற் குருடன் குழந்தை பிணியாள னுவமையும் உவமேயம் போனவழியே போயினது."

'அனுதியி லான்மாவிற்கு விருப்பமுண்டானதற்குங் கன்மமுண்டானதற்கும் வகைசொல்லவேண்டும்' என்றீர். பரிபாகமுடையார்க்கன்றிச் சித்தாந்த விரோதிகட்கு வகைசொல்லார்களென்பதறிந்துவைத்தும், 'வகைசொல்லவேண்டும்' 'வகைசொல்லவேண்டும்' என்று குரங்கெறிவிளங்காய் போலக் கேட்பா னெருப்படுகின்றீர். இதுநிற்க. "போகத்திற் கொள்கை யில்லான்" என்றெடுத்துக்காட்டியது சித்தசாதனம். அஃதிவ் வசனத்தோடு முரணுதற்கு ஒருவாற்

ருனு மியையில்லை. ஈண்டுக் கூறிய நுட்பப்பொருள் வழி படுமுறையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் இனிது விளங்கும். 'பசி பிணி குருடுகள் பான் மருந்து கோல்கட்குப் பகைப் பொருள்களாகலானும், சடமாகலானும், அவை யவற்றின் விருப்பமுண்டாக்குமாறில்லை' எனவும், 'இவ்வாறே மலமுஞ் சரீரகன்மங்களின் விருப்பமுண்டாக்குமா றில்லை' எனவும், கூறினீர். பனி மிகுதியின் வெயிலை நாடுதற்கு ஏதுவாய் நின்ற தியாதெனச் சிறுமகாரைக் கேட்பினும் இப்பொரு ளுமக் கவ ரறிவுறுத்துவர். இன்னகாரிய நிகழ்ச்சிக்கு இன்னது காரணம், இன்னது கரணம், இன்ன தேதுவென் பனவறியாமையின், அறிவென்று மருள்கொண்ட நீர் கூறு வனவெல்லா நும்மனோர்க்கே யொப்பாம். இது நிற்க. பகைப்பொருளுஞ் சடமுமாதலேபற்றி ஈண்டிவ்வாறு கூறிய நீர், முத்திநிலையில் "இன்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவிளை வித்தன் மலம்" என்னுஞ் சுருதிக் கிவ்வளவினன்றிப் பெரி துங் குற்றங் கூறுவீர் போலும். அதன்றாற்பரியந்தா னறி தற்கு நீர் யார்?

"'இச்சித்த கன்மம் புசிக்கிறதற்குத் திருட்டாந்தங், குருடன் முதல்வனொழியக் கோல்கொடுத் திழுக்கிறவன் முதல்வனல்லன். அதுபோல ஆன்மா முதல்வனொழியச் சிவன் முதல்வனல்லன்' என்றார். ஒருவனுக்குப் புத்திர னுண்டாகவேண்டுமென் றிச்சையிருக்கப் பெண்டாட்டி செத்துபோ யழக்கண்டோம். ஆகையால், ஆன்மா முதல்வ னல்லன்."

"இச்சித்தவாறே கூட்டுவன்" என்ற வசனத்துக்குத் தாற்பரியமறியாது, 'ஒருவனுக்குப் புத்திரன்வேண்டுமென் றிச்சையிருக்கப் பெண்டாட்டி செத்துப்போ யழக்கண்டோ மாகையால், ஆன்மா முதல்வனல்லன்' என்றீர். "வேண்டு

வார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய்" "கருத்தறிந்து முடிப்பான் றன்னை" "புக்குழிப் புக்குப் பெயர்த்துழிப் பெயர்த்து" "என்வழி நின்றன னெந்தை யன்றே" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளையு மிவ்வாறுசங்கித்துக் குற்றங் கூற மறந்துவிட்டீர் போலும்.

"'சிவன் ஆன்மாவுக்குச் சரீரம்படைக்குமிடத்து, ஆன்மாக்கள் நினைவின்படியே படைப்பான்; குயவன் கொள்வோர் நினைவின்படி பாண்டம் வனைதல்போல' என்றார். ஆன்மாக் கேவலியாயிருக்கையில் இன்ன கன்மஞ் செய்தேன்; அதற்கின்னபுவனத்தில் இன்னதனு வுண்டென்றெப்படி யறிவான்? அவனினைவின்படி சிவனதனை யுண்டாக்குவதெப்படி? அன்றியும், சிவனனேக விசித்திரங்களாயிருக்கிற தேகத்தை வெகுவாயுண்டுபண்ணி யோரிடத்திலே வைத்துக்கொண்டு இருக்க, ஆன்மாக்களெல்லாரும் போய்த் தங்களுக்கிச்சையான தேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போகிறதாயிருந்தாற் குயவன் றிருட்டாந்தங்கூடும்" என்றீர்.

"ஆன்மாவினினைவின்படி படைப்பான்" என்றதற்குத் தாற்பரியமறியாது, இன்னகன்மஞ்செய்தேன், அதற்கின்ன புவனத்தி லின்னதனுவுண்டென்றறிவதே ஈண்டு நினைவென்றதற்குப் பொருளாகக்கொண்ட நும்மறியாமையின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம். 'குயவன் பாண்டங் கொள்வோர்க்குரிய தன்மைகள் முழுவதுந் தாட்டாந்திகத்தி லின்மையிற் குயவன் றிருட்டாந்தமாதல் கூடாது' என்றீர். நால்வகை யுவமங்களினியல்பு பகுத்துணரமாட்டாத நீர் இவ்வாறு பிதற்றுவதேயன்றி மற்றென்செய்வீர். இன்னுங் குயவன் றிருட்டாந்தங் கூடாதென்ற நீர், "ஆரியன் குலால னுய்நின் றாக்குவ னகிலமெல்லாம்" என்றற்

றுடைக்கத்துச் சுருதிகளையு மிகழ்வீர் போலும். முற்றுவமை யொன்றற்குங் கூடாதென்ப தினியாகிலு மறிக.

'எட்டாவது சரி' என்றீர். நீர் எட்டாவதெனக் கொண்டது முன்னும் பின்னுநோக்குங்காற் "செழுநவை யறுவை சாணி யுவர்செறி வித்த ழுக்கை-முழுவதுங் கழிப் பன் மாயை கொடுமல மொழிப்பன் முன்னோன்" என்ற சுருதிப்பொருள் போலும். ஏனையவற்றிற்கெல்லா மொரு வாற்றானு மியைபின்றிக் குற்றம்போலச் சில குழறிய நீர், ஈண்டும் 'உவர்சாணிக ளெத்தனை செறிவித்துங், கூறையிற் சேங்கொட்டை காட்டாமணக்குப்பான் முதலிய கறைபட்ட வழுக்குக் கழியாதிருக்கக், கூறையுடையவர்கள் பார்த்து, இப்படிக் கறையிருக்கக் காரணமென்னையென்று வண்ணானை அடித்து அபராதமும் வாங்கினது ஊர்தொறுங் கண்ட தில்லையோ? முழுவதுங் கழிப்பனென்ற தெப்படிக்கூடும்?' என்றும், 'இந்தக் கறையழுக்கைப் போக்கமாட்டாத வண் ணான், அடையாளம் போட்டிருக்கவுந் தெரியாம லேக தேசத்திற் புடவைமாறிக்கொடுத் தூர்தொறுமிழுப்புப்பட்ட வண்ணானுக்கு மூத்தவனேயாம்' என்றும், 'எல்லாம்வல்ல முதல்வனுக்குக் கறையழுக்குப் போக்கமாட்டாத வண்ணானை ஒப்புரைக்கலாமோ' என்றும், 'முன்னோன் மாயைகொண்டு மலமொழிப்பனாயின், ஞானமேதுக்கு? தீக்கை ஏதுக்கு?' என்று பின்னு மிங்ஙிகரனவாகக் குற்றங்கூற வறிந்திலீர் போலும். இதற்கு மிவ்வாறெல்லா முகரோம முறுக்கிக் கொண்டு குற்றங்கூறப்புகுந்தே, நடுவே துச்சகுனம்போலச் சுருதி வந்து நேரிட்டது கண்டு, பேசமாட்டாமற் பிட்டுத் தின்று விக்கினாற்போ னின்றுவிட்டேமென்பீராகில், ஏனைய வற்றிற்கு மிவ்வாறே சுருதி யுண்டென்ப தறிந்துகொள்ள மாட்டாது, நும்மறியாமையை வெளிப்படுத்தினீர். இன்

னும், சுருதிகண்டவழிக் குற்றமில்லையெனக்கோடலுஞ், சுருதிகாணுதவழிக் குற்றமெனக்கோடலுமேயன்றி, 'இது தகும்; இது தகாது; தக்கவற்றிற்கெல்லாஞ் சுருதியுமிருக்கும்; அஃதெங்குள்ளதோ? நமக்குத் தெரியவில்லை' என்றறிந்துக்கொள்ளு நடுவுநிலைமையின்றி, நீரறிந்த சுருதிமாத்திரையிற் பட்சபாதம்பண்ணி, நும்மறிவிற்குப் புலப்படாதவற்றை யிகழ்தல் நுமக்கே தகும். இவ்வாறே யின்னுமாண்டாண்டுச் சிலவற்றைச் 'சரி' யென்றும், சிலவற்றை 'விசேடமில்லை' என்றும், சிலவற்றைப் 'பசையில்லை' என்றும், நீர் கூறுங்கூற்றெல்லா நும்மறியாமைப் பசையேயாம்.

"'மலபரிபாகமாவது ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் வந்த காலத்தில் மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறையாதிருத்தல். பரி உபசர்க்கம். பாகந் திரிவு' என்ருர். திரிவாவதொன்ருென்ருகிறது. அந்த லட்சண மலத்தினிடத்திலே காணேம். ஆகையால், இவர் சொன்ன மலபரிபாக லட்சணங் கூடாது" என்றீர்.

"மலபரிபாகம்" என்புழிப் பாகந் திரிவென்று பொருள் கூறியதாக வெழுதினீர். அவ்வா ருெருவருங் கூருர். நீர் சொல்லக் கேட்டோம். அன்றியும் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளினும் அதனுற்போந்த விழுக்கென்னை? முன் னறிவுமுழுதினையு மறைக்குமெனப்பட்ட மலசத்தி பின் மறைக்கமாட்டாதாய் வேறுபடுமென்பது நும்மனேர்க்குக் கருத்தன்று போலும்.

"'சத்திநிபாதமென்பது மலநீங்கின வுயிரிலே சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றல்' என்ருர். சத்திநிபாதத்திலே தானே சிவசத்தி விளங்கித்தோன்றுமாகில், இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், ஆசிரியர் வருதல், சிரவணமுதலியன வேண்டாவாகையால், அது கூடாதெனவறிக."

"சினமருவு திரோதாயி கருணை யாகித் திருந்தியசத்திநிபாதந் திகழும்" என்னுஞ் சுருதிபற்றிச் சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றுமென்றதன் முற்பரியமுணராது நமக்கு வேண்டியவாறே கூறினீர்.

"'இருவினையொப்புக்கு லட்சணமாவது பதார் திரண முதலியவற்றுள் விருப்புவெறுப்பின்றி உலகர் அறிவது போல விரும்பப்பட்ட பதார்த்தம் வெறுக்கப்பட்ட பதார்த்தம் இந்த விரண்டுமில்லாத பதார்த்தமாகிய நல்வினை தீவினையிரண்டினும் விருப்பமற் றிருப்பதொருவழி ; மற்றொருவழி வைப்பாட்டி இல்லாளிரண்டும் விட்டதுபோலப் பாவ புண்ணியங்களைப் பற்றற விடுதல்' என்றார். இதற் கிருவினையொப்பென்னுஞ் சத்தார்த்தம் விளங்குதலுஞ் சுருதி சம்மதமுமில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக."

இருவினையினுஞ் சமபுத்தி நிகழ்தல் என்றதனால், இருவினையொப்பென்னுஞ் சத்தார்த்தம் விளங்காது என்றீர். நம்முடைய வெள்ளறிவிற்கு விளங்காதுதானே. சுருதி சம்மதியுள்ளது நீரறியீர். "இருவினையொப்பென்பதற்கு வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்த்துங் காரகசட்டி விரித்துரைப்பின், அவ்விருவினை யொப்புண்டாயினும், அஃதொருவாற்றானு முத்திக்குக் காரணமன்று" என விரித்தோதி மறுத்த பவுட்கரத்துச் சுருதியோடும், "இருவினை தூக்க வருவினை யில்லா-வொருவினை புரிகா விருவினை யாகா-வொப்புறு மாறு செப்புக" என்ற சங்கற்ப நிராகரணச் சுருதி முதலியவற்றோடும் முரணி, ஈண்டைக்குப் பயன்படாமை யறிக. இனிக் காரகசட்டியை விரிப்பினும், சமபுத்தி செய்வோனறிவின்க ணிருவினையு மொருதன்மையவா யொத்தல் இருவினை யொப்பெனப் பொருடருதற் கிழுக் கென்னை ?

"'கர்த்தாக் குருமூர்த்தியாய்த் திருமேனிகொண்டு வருதலுக்குப் "பிறவா முதல்வன் பிறந்து" என்று வெகு வசனஞ் சொல்லிப், பின்னும், "மாயா வொருவன் மாயா வுருவினை யேயான்" என்ற வசனத்துக்குப் போக்குவிட மாட்டாமற், கொசுகுக் கடிக்குப் பயந்து புலியின்வாயகப் பட்ட கதைபோல 'மலநீங்கின வுயிரிலே சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்குதலாலே அதுவே யாசிரியன்' என்றார். சூரியகிரணத்தாலே யிருணீங்கின கண் மற்றொரு கண்ணுக்கு இருளை நீக்குமாகில், அது கூடும். அன்றியும், "துறந்தோர் துறப்போர் தொகை" என்றபடிக்கு மலநீங்கின வுயிர்களுக்கு மளவில்லை; மலபந்திகளாயுள்ள வுயிர்களுக்கு மளவில்லை. ஆகையால், ஒரு ஆன்மாவுக்கு ஒரு ஆன்மா வனுக்கிரகஞ் செய்யும். சிவன் வேண்டாம். பஞ்சகிருத்தியத்திலே அனுக்கிரக கிருத்தியம் ஆன்மாவுக்காக வேண்டும். ஆகையால், அது கூடாதென வறிக" என்றீர்.

"அருளுரு மன்னவ னணைந்து" என்றது மதத்துட் கூறியது. "மாயா வொருவன் மாயா வுருவினை-யேயானேய்ந்தவ ரெம்ம ளேரே" என்றது ஏனையபோலன்றிச் சித்தாந்த முடிவினின்று உண்மையா னிராகரிக்கு நிராகரணத்திலுட் கூறியதாகலின், அவற்றின் மென்மை வன்மைகளோக்கி நிராகரணச் சுருதிக்கேற்ப மதசங்கற்பத்திற் கூறியதற்கிணங்கிவருஞ் சுருதிக்குப் போக்குவிடுவதன்றி, மத சங்கற்பச் சுருதிக்கேற்பச் சித்தாந்த முடிவினின்று நிராகரிக்கு நிராகரணச் சுருதிக்குப் போக்குவிடுதல் பொருந்தாதென் றறியாது, "அருளுரு மன்னவ னணைந்து" எனச் சங்கற்பத்துட் கூறியதே முக்கியப் பொருளெனக்கொண்டு, "மாயா வொருவன் மாயா வுருவினை-யேயா னேய்ந்தவ ரெம்ம ளேரே" என நிராகரணத்துட் கூறுஞ் சுருதிக்குப்

போக்குவிடுதலே பொருத்தமுடைத்தென மாறிக்கொண்ட நீரே, சுருதிகட்குத் தம்முட் பிரபல துர்ப்பலங்க ளறிய மாட்டாது, மசகக்கடிக்கஞ்சிப் புலியின் வாயகப்பட்ட கதைக் கிலக்காயினீர். 'சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்குதலாலே யதுவே யாசிரியன்' எனவே, அங்ஙனம் வெளிப்பட்டு விளங்கிய சிவஞானமே யனுக்கிரகிப்பதன்றி, ஆன்மா வனுக்கிரகிக்க மாட்டாதென்னும் பொருள் எல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடந்தது. நுமக்கு மாத்திரந் தெரியாதுபோதற் கேதுவாய்ப் பொதிந்து நின்ற நும்மறியாமையின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம். சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்கிய வான்மாமாட்டு நிகழும் வியாபாரமெல்லாம் பேயாவே சிக்கப்பட்டவன்மாட்டு நிகழும் வியாபாரம்போலும் என்பது, "பதார்த்தங்கள் பாரார்" "பரமே பார்த்திருப்பர்" எனப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகள் நிற்குநிலே யறியமாட்டாமல் அஞ்ஞான விகற்பத்தான் மாறுகொண்டு பிணங்குகின்ற நீர் அறிதற்கு யார்?

"'சீடனுக்கு ஆசாரியர் வருமுன் மலநீங்கும். பின்னுசிரியர் வந்து பதார்த்ததரிசனம் பண்ணுவிப்பர். படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டுமாறுபோல' என்ருர். படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவேண்டிய தென்னே? அத்தகைமை ஆசிரியர் மலநீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னே? இதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லே. அன்றியும், "ஐம்புலவேடரின்" என்றும், "மன்னவன்றன் மகன்" என்றும், "அன்றுமுத லின்றளவும்" என்றும், "படைத்தளித்தா ரென்றன் பாசம்" என்றும், "மற்றிவர் வடுப்படுமுன்" என்றும், "நெருப்பிலிடு வெண்ணெய்" என்றும், இது முதலியன வின்னு மனேக வசன மிருக்கையால், அது கூடாதெனவறிக."

'படலநீங்கின கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவேண்டிய தென்னை? அத்தகைமை யாசிரியர் மலநீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னை?" என்றீர். எனவே, மலநீங்காத வுயிர்மாத்திரமே அறிவிக்க வறியுமியல்பிற்று; மலநீங்கின வுயி ரவ்வாறன்றித் தானே சுதந்திரமா யறியுமியல்பிற் றெனச்சிவசமவாதி கூறுமதமாகலின், இதுசித்தாந்த சைவத் திற் கடாது. குருடன் ஆதித்தனில்லையென்பதுபோல நீரிதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லை யென்றது நும்மறிவின்மைக் குத் தகும். கண்ணுடையோர் ஆதித்தனுண்டெனக் காண் பதுபோல அறிவுடையோர் இதற்குச் சுருதியுண்மையறிந்து கொள்வர். இன்னுங் கலையுண்மைக்கும் வித்தையுண்மைக் கும்பிரமாணங்கூறிய பவுட்கரவாக்கியத்தின் ளுற்பரிய மறிய வல்லார்க்கு இவ்வுண்மையு மினிது விளங்கும். அன்றியும், "ஐம்புலவேடரின்" என்றற்ருெடக்கத்தான் நீர்காட்டிய சுருதிகளே விருத்திரன் வாய்மொழிபோல நும்முரணை யறுக்குங் குலிசப்படையாம். இதுநிற்க. சத்தி 'நிபாதம் நால்வேறு வகைப்பட நிகழ்வதற்கேது வென்னையெனச் சத்தி பதிக்குந்தாமு மாராய்ந்தறிந்தவரல்லீர். இவையெல் லாம் வழிபட்டுக் கேட்டா லினிது விளங்கும்.

"பதினன்கு பதினைந்தில் விசேடமில்லை. பதினறில் பஞ்சகிருத்தியம் நித்தியமென்பதற் கெடுத்துக்காட் டுதார ணம் பிசகு."

'பதினறில் பஞ்சகிருத்தியம் நித்தியமென்பதற் கெடுத் துக்காட்டிய சுருதி பிசகு' என்றது பெரும்பிழை.

"பதினேழில் விசேடமில்லை. பதினெட்டில் பஞ்ச கிருத்தியத்துக்கு அர்த்தம்பண்ணினதில் 'அனுக்கிரகம் புண் ணியபாவங் கழித்தல்' என்ருர்" என்றீர். அனுக்கிரகத் துக்கு ஈண்டவ்வாறு பொருள் கொள்வார் யாருமில்லை.

இனிப் புண்ணியபாவங்களைக் கழித்தலும், அனுக்கிரகத் தொழிலினினடங்குவதன்றி மற்றொருதொழிலினு மடங்காதென்பது “முயங்கிரண்டு போகத்-திறமதனால் வினையறுக்குஞ் செய்தியாலே சேருமனுக் கிரகமெலாங் காணுதுநாஞ் சிவற்கே” என்னுஞ் சுருதியான் விளங்கக்கிடத்தலின், ஆண்டிழுக் கென்னையென் றொழிக.

“பத்தொன்பதில் விசேடமில்லை; ‘ஆன்மா நரக வேதனை படும்போது விட்டு நீங்காத சிவனுக்கு முண்டாமாறில்லை; ஒருவன் வயிற்றிற்கிடக்கிற புழுப்படுந்துன்பம் அவனுக்கில்லாதது போல’ என்றார். வயிற்றுக்கும் புழுவுக்குஞ் சம்பந்தமொழியப் புழுவுக்கு மான்மாவுக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. அன்றியும், புழுவை யான்மா வறியாது. ஆன்மாவைப் புழுவறியாது. சிவனான்மாவை யறிவார். ஆகையால், அது அர்த்தமல்ல என்றறிக.”

ஒருவன் வயிற்றுட்கிடக்கும் புழுப்படுந்துன்பம் அவனுக்கில்லாதது போல ஆன்மாப் படுந்துன்பஞ் சிவனுக்கில்லை யெனக்காட்டிய வொருபுடையுவமையை முற்றுவமை யெனக் கொண்டு நமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங் கூறினீர். “உன்னுதரத் தேகிடந்த கீடமுறு வதெல்லாம்” என்ற சுருதியையும் இவ்வாறிகழ்வீர் போலும். நும்மறிவிருந்தவா றழகிது!

“கிஞ்சிக்ஞ னான்மா” என்றது கொண்டு கொஞ்சவறிவென் றர்த்தம்பண்ணி, ‘அதைக்கொண்டு, சிவத்தை யறியலாமே’ என்றும், ‘சுதந்திரவீனனென்றால் அச்சுதந்திரமுள்ளசிவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலே யறியவேண்டும்’ என்றும், ‘அஃதில்லாததினாலே கிஞ்சிக்ஞத்துவத்தையுடைய சுதந்திரவீனன்’ என்றும் சொன்னார். கொஞ்சவறிவுகொண்டு சிவத்தை யறிவனென்னிற், “பாச

ஞானத்தாலும்" என்கிற சுருதி யறியாராகிலும், சுதந்திர முள்ளவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலே யறிய வேண்டு மென்பதற்குக் "காமியத்துக் கேயக்கை கான் முதலா" என்ற சுருதி யறியாராகிலும், கிஞ்சிக்ஞன் சுதந்திர வினனென்கிற சத்தார்த்த வேறுபாடு நன்றாக விசாரித்தவ ரல்லர். அன்றியும், "விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன்" என்ற சுருதிப்படிக்கு முத்திக்காலத்திலே சர்வ வியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறிவானுகையால், இவர் கொஞ்ச வறிவென்ற தெப்படிக்கூடும்?"

"ஆன்மாப் பெத்தத்திற் சிற்றறிவும் பாதந்திரமு முடையன்; முத்தியின் முற்றறிவுஞ் சுதந்திரமு முடையன்" என்னுஞ் சுருதியும், "முத்தியினுஞ் சிற்றறிவும் பாதந்திர முமே யுடையன்" என்னுஞ் சுருதியும் தம்முண் முரணுத வாறு பொருளொருமை யுணர்ந் தேகவாக்கியத்தைச் செய்து கொள்ளமாட்டாது, ஒருபாற்கோடி முரணுஞ் சிவ சமவாதிகள் மதத்தில் வீழ்ந்து, 'முத்திக்காலத்திலே சருவ வியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறிவானுகையாற் சிற்றறிவாயி னது கூடாது என் றிவ்வாறு கூறி மறுப்பவே, ஆன்மாத் தன்னறிவுகொண்டே சிவத்தை யறிவன்' என்றும், 'அறி வித்ததெல்லா மேககாலத்திலே யறியாமை "காமியத்துக் கேய" எனவே, அல்லுழியெல்லா மொருங்கே யறியுந் தன் மையனேயாம்' என்றும் 'முத்தியிற் சருவவியாபகமாய் நின்றறிதலே பற்றிச் சிற்றறிவனென்பது கூடாது' என்றும், பிதற்றினீர். இதற்கேற்ப முன்னும் 'படலநீங்கின கண் காண்டற் காதித்தனுபகாரம் வேண்டாம்' என்றீராகலான், நீர் சிவசமவாதிக்குச் சேட்டரோ கனிட்டரோ வாதல் வேண்டுமென்ப தறிந்தோம். "தன்னறி வதனு லேதுந் தனக்கறி வில்லையேனும்" என்றும், "சிவமுதலே யன்றி

முதலில்லை" என்றும், "பொறியின்றி யொன்றும் புணராத புந்திக்கு" என்றும், "தன்னை நான் காணிற் றனித்த * முத லல்லனே" என்றும், இவ்வாறு வருஞ் சுருதிகளின் ருற் பரிய மறியமாட்டாத நீர், மற்றென் செய்வீரென்றொழிக. 'சிற்றறிவுகொண்டு சிவத்தையறியும்' எனக் கூறுவார் ஈண்டியாரு மில்லை.

"'ஆன்மா மோட்சத்தைக் கெட்டுங் கூடான்; கெடா மலுங் கூடான். பின்னை யெப்படியென்னில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஆன்மபோத நிகழ்ச்சி கெட்டுக் கூடும்' என்றார். அப்படியாகில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஞானம் வேறு; அருளோடுங் கூடிநிற்கிற ஞானம் வேருக வேண்டும். ஆகை யால், அது அர்த்தமல்ல."

'விடயங்களிற்செல்லு மான்மபோத நிகழ்ச்சிகெட்டுக் கூடும்' என்றாரென்றும், 'அப்படியாகில் விடயங்களிற் செல்லு ஞானம் வேறு, அருளோடு கூடிநிற்கு ஞானம் வேருதல்வேண்டும்' என்றும் கூறினீர். விடயங்களிற்செல்லு மான்மபோதநிகழ்ச்சி கெட்டுக் கூடுமென்றாலும், அதுபற்றி விடயங்களிற் செல்லு ஞானம் வேறு, அருளோடு கூடி நிற்கு ஞானம் வேறெனப் பொருள்படுதற்கு, ஒருவாற்றானு மியைபில்லையென்ப தறியாது, நுமக்கு வேண்டியவாறே கூறினீர்.

"இருபத்திரண்டு, இருபத்துமூன்று சரி. ஆன்ம வியாபகத்துக்குக் கண்ணை உவமையாக விரித்துக் கூறினர். கண்ணுக்குச் சூரியகிரண முதலிய வாலோக சகாயத்தினாலே காணுங் குணமொழிய ஆன்மாவைப்போல விபுவல்லவென வறிக."

---

* முதலல்லவே யென்பதூஉம் பாடம்.

கண் ணான்மாவைப்போல விபுவல்லவாகலாற் கண்ணுவமை கூடாது என்றீர். சூரியனுஞ் சிவனைப்போல வியாபகமன்மையாற் சிவனுக் குவமையாதல் செல்லாதெனல் வேண்டும். சூரியன் றன்கிரணம் வியாபிக்குமிடமளவும் வியாபகமாதல் கூடுமாகலின், ஒருபுடையொத்தல் பற்றிச் சிவனுக்குவமையாதல் கூடுமெனின், கண்ணு மவ்வாறே கண்ணொளிசென்று வியாபிக்குமிடமளவும் வியாபகமா மாதலின், ஒருபுடையொத்தல்பற்றி ஆன்மாவிற் குவமையாத லமையுமென் றறிந்துகொள்ள மாட்டீராயினீர். சைவசித்தாந்தத்திற் கூறுங் குணகுணி விவகாரமறிந்தீராயின், இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர்.

"'ஆன்மா விபுவாகவிருந்தும் பற்றுதற்குப் படிகமலை அக்கினிமலை திருட்டாந்தமாம்' எனச்சொன்னார். படிகமலைக்குப் பற்றுங்குணமும் அக்கினிமலைக்குச் சுடுங்குணமும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுஞான மில்லை. அன்றியும், 'படிகமலை எந்தத்திசையிலே வன்னம் வந்தாலும் பற்றுதல் போலவும், அக்கினிமலை எந்தப்புறத்திலே பஞ்சைக்கொடுத்தாலுஞ் சுடுதல் போலவும், ஆன்மா எல்லாப்புவனங்களிலும் வியாபகமானதினாலே எந்தப்புவனத்திலே சரீரம் வந்தாலும் அங்கே யறியும்' என்றார். "சிருட்டிகாலமுதற் சங்காரகாலமட்டும் புரியட்டக தேகநிட்டமாக வான்மஞானமிருந்து கேவலஞ் சுவர்க்கநரகபூமிகளில் அனுபவமுறும்" என்று சுருதியிருக்கையால், இவர் மாறுபாடாகச் சொல்லுகைக்குச் சுருதியில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக."

முந்தியசிருட்டியில் விபுவாகிய வான்மாப் புரியட்டக சரீரபேதங்களைப் பற்றுதற்கே படிகமலை யக்கினிமலை உவமை சொன்னதென்ப தாண்டே விளங்கிக்கிடப்ப, அஃதறியாமையான் நுமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங் கூறி

னீர். அன்றியும், "படிகமலே யக்கினிமலைக்குப் பற்றுங் குணமுஞ் சுடுங்குணமும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுங் குணமில்லை. ஆகலால், ஈண்டைக்குவமையாதல் கூடாது" என்றீர். பற்றுதற்கேயன்றி யறிதற்கு மவை யுவமை யெனக் கொள்ளினும், ஆண்டிழுக்கென்னை? உவமான உவமேய சாதாரண தன்மங்களி னியல்பும் விம்பப்பிரதிவிம்ப பாவமென் றலங்காரநூலார் கொண்ட சங்கேதமு மறிய மாட்டீராயினும், "ஓரிடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும்" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிப்பொருளு மறியமாட்டாத நும் அறியாமை அறிவுபோலப் பரிணமித்து நும்மை இவ்வாறெல்லாம் பிதற்றுவித்தால் நீரென் செய்வீரென் றொழிக.

"இருபத்தாறு சரி. 'சகல புவனத்திலிருக்கு மான்மாக்களுக்கும் அறிவுந்தொழிலுங் கொடுக்கிறதினாலே சிவன் வியாபகன்' என்று சொன்னார். சர்வசங்கார காலத்திலே சகலபுவனங்களுமொடுங்கிப் போகையால், ஆன்மாவெங்கே தங்கும்? சிவனுக்கு வியாபகமுமில்லையாய்விடும். இப்படி வெகுதோடமிருக்கையால், அது கூடாதெனவறிக. 'அளவில்லாத வான்மாக்களுக்கும் அறியாமை இருக்கையினாலே ஆணவமலம் வியாபகமாம்' என்றார். முத்தியடைந்த பேர் வெகுவானதினாலே அவர்களுக்கு மலபந்தமில்லாததினாலே மலத்துக்கு வியாபகத்துவங் கூடாதென வறிக. 'எண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலிருக்கும் எண்ணிறந்த கோடி யான்மாக்களுக்குந் தனுகரணாதி யிருத்தலால், மாயை வியாபகம்' என்றார். எனவே, புவனம் வேறாயிற்று. அன்றியும், முத்தருக்கில்லை. அதுவன்றியும், சங்கார காலத்தில் மாயை யில்லை. அன்றியும், புவனத்திற்கும் அளவில்லை. ஆன்மாக்களும் அவ்வாறாகையால், ஒருபுவனத்துக்

3

கோரான்மா விருக்குமென்றாயிற்று. அன்றியும், அத்துவா சோதனை பண்ணுமிடத்துக் *கெணனையி லடங்காதாகை யால், இது முதலியன தோட மிருக்கையால், அது கூடா தென வறிக. 'எண்ணிறந்தகோடி யான்மாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புசிப்பிருக்கையினாலே கன்மம் வியாபகம்' என்றார். முத்தியடைந்த ஆன் மாக்களுக்குக் கன்மமும் புவனமு மில்லை. அன்றியும், 'அத்துவாவாறு' என்றும், 'புவன மதற்கு ளடங்கும்' என்றும், 'சர்வான்மாக்களுடைய கன்மம் அதிற் கட்டுப் படும்' என்றும், 'அதிற் சுத்திபண்ணப்பட்ட வான்மாவுக் குக் கன்மபந்த மில்லை' என்றும், 'மந்திரங்கள் முத லைந்துங் கலையைந்தில் வியாத்தி' என்றும், வெகு வசன மிருக்கையால், எண்ணிறந்தகோடி புவனமென்பதற்கும், அத்துவசுத்தியி லந்தப்புவனம் எல்லாமடக்கிச் சுத்தி பண்ணுகைக்கும், சுருதிகாட்டவேண்டும். அப்படி யில்லாத படியால், அது கூடாதென வறிக."

"சகலபுவனங்களு மொடுங்கிப்போகையில் ஆன்மா வெங்கே தங்கும்?" என்றீர். சகலபுவனங்களு மொடுங்கி எங்கேபோம்? சற்காரியவாதமு மறியீர். அன்றி யசற் காரியவாதங் கொள்ளினும் அதனால் ஈண்டிழுக் கென்னை? "சகலபுவனத்திலிருக்கு மான்மாக்களுக் கறிவுந் தொழிலுங் கொடுக்கிறதினாலே சிவனுக்கு வியாபகம்" என்றது முதல் "எண்ணிறந்தகோடி யான்மாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புசிப்பிருக்கையினாலே கன்மம் வியாபகம்" என்பது வரையுந் தூலாருந்ததி நியாயமாய்க், காணப்பட்டு நிகழு நிகழ்ச்சிகொண்டு காணப்படாதபொருளைத் தெரிவித் தல் சிவாகமங்களின் றுணிபென்னு முறைமைபற்றிக்

* கெணனை = எண்ணுதல்.

கூறிய தென்றறியமாட்டாது, ஏதேதோ குழறிய நீர், "இலதென்றலினுன்மாவுளது" "எனதுடலென்றலினுன்மா வுளது" என்றாற்போல்வனவற்றையும், "சகக்கரு மத்தின் மிகத்திகழிறையை-பாரய் பென்ன வணிகிள ருலக-மோரு பாதான மின்றெனி னின்று" "வியாபி-யன்றெனின் வினை மற்றெங்கணு மார்தல்-கூறுதி" என்றற்றொடக்கத்தனவற்றை யும், இவ்வாறு குற்றங்கூறி இகழ்வீர் போலும்! இன்னும், இவ்வெள்ளறிவுகொண்டு, புகையுண்மையாற் றீயுண்டென்ற வழிப், பின்னர்ப் புகைமாறிப்போதலின், அப்பொழுது தீயில்லையாதல் வேண்டுமாகலின், அனுமானவளவையே கூடாதென உலகாயதனுக்குத் துணையாய்க் கூடிநின்று குற் றங்கூறவும் வல்லீர்போலும்! "முத்தருக்கு மலபந்தமில்லா ததுகொண்டு மலத்துக்கு வியாபகத்துவங் கூடாது" என் றீர். "*ஒளிவற நின்றக் கண்ணும் விளிவுறு-தன்னுடைக் காலந் துன்னிற் பின்னிடும்-வலியின்றொருகுதித்து" என்ற தன் றாற்பரியமு மறியீர் போலும். "எண்ணிறந்தகோடி புவனங்களிலே யிருக்கிற வெண்ணிறந்தகோடி யான்மாக் களுக்குந் தனுகரணாதி யிருத்தலாலெனவே, புவனம் வேறா யிற்று" என்றீர். யோகவிபாகம் விபாகயோகமென்னு முறைமைகள் அறிந்துகொள்ளமாட்டாமையின், அவ்வாறு குழறினீர். "புவனங்களுக்கு மளவில்லை; ஆன்மாக்களுக்கு மளவில்லை; ஆகையால், ஒரு புவனத்துக்கோ ரான்மா விருக்குமென்றதாயிற்று" என்றீர். "எண்ணிங் குயிரு-மளவி லண்டமு முறையின்றி விளைத்த" என்புழியும் இவ்வாறே குற்றங்கூறுவீராயினீர். சொற்குறிப்பறியவல்லார் நும் போல யாரையுங் கண்டிலம். "அத்துவாசுத்தியிற் கெணனை யில் அடங்காதாகையால் எண்ணிறந்தகோடி புவனமென்

---

* ஒழிவறவென்பதூஉம் பாடம்.

பது கூடாது; சுருதியுமில்லை' என்றீர். சுருதி மேற்காட்டி னும். இன்னும், பற்பலவுள. அவ்வெண்ணிறந்த கோடி களுங் கெணவியிலடங்கிச் சுத்திப்படுமாறு வழிபடுமுறை யில் வழிபட்டுக்கேட்டால் விளங்கும். நும்மடமை முழுவ தும் வெளிப்படுக்கு மிக்குழறுபடை கிடக்க.

"'சர்வான்மாக்களுக்குஞ் சிவ னெருவனு யிருந்தறிவிக் கிறதற்குவமை, சகலமான கண்ணுக்கும் ஆதித்த னெருவனு யிருந்து காட்டுதலாம்' என்றார். குருடு கூகை முதலியவற் றின் கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக. 'எண்ணிறந்தகோடி யான்மாக் களையு மலமொன்றுயிருந்து மறைக்கிறது எண்ணிறந்த கோடி கண்களையும் இருளொன்றுயிருந்து மறைத்தல் போலும்' என்றார். பூனை எலி முதலியவற்றின்கண்ணை இருள் மறைக்க வில்லை. அன்றியும், சூரியவுதயமான வுடனே ஒரு கண்ணுக்கு இருள் நீங்கும்பொழுது எண் ணிறந்தகோடி கண்களிடத்திலேயும் இருக்கிற விருள் விட்டு நீங்குகிறதுபோல, ஓரான்மாவிடத்திலிருக்கும் மலநீங்கும் பொழுது சர்வான்மாக்களிடத்திலிருக்கும் மலநீங்க வேண் டும். அஃதில்லை. ஆகையால், கூடாதென வறிக. 'எண் ணிறந்தகோடி யான்மாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி கன் மங்களைச் சிவனெருவனுயிருந்து அறிந்து கூட்டி முடிக்கிற தெப்படியெனில், ஒருவண்ணான் அவனூரிலுள்ள பல பெயருடைய புடவைகளையும் வாங்கி வெளுத்துப் பின் கொடுத்தல் போலும்; ஊர்க்காலி ஆயனெருவன் பல பெய ருடைய அக்கலை மேய்த்துப் பின் சாயங்காலம் அவரவர் வீட்டில் விடுவதுபோலும்' என்றார். அந்த வண்ணான் சேங்கொட்டைப்பாலால் அடையாளம் போட்டிருக்கவும், ஒருவர் புடவையை மற்றொருவருக்குக் கொடுத்து, மற்

ருருவர் வந்து தம் புடவையைக் கேட்டவிடத்து, இவர் புடவையென்று முந்தினவர் புடவையைக் கொடுக்க, இஃ தெம்புடவை யன்றென்று சொல்லி, வண்ணானும் புடவைக் காரரும் இழுப்புப்பட்டது ஊர்தொறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், இடையன் சில மாடு தப்பிப்போனது தெரியா திருக்க, அந்த மாட்டுக்காரர் வந்து இடையனைக்கேட்க, இடையன் தேடி யோடி மூலைக்குமூலை யவதிப்படுவது ஊர்தொறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், திருவாவடு துறைக்குச் சமீபத்திற் சாத்தனூர் ஆயன் மரித்ததறிந்து, திருமூலர் நிரைமேய்த்த கதையும் இதனை யறிவிக்கும். ஆதலால், அது கூடாதென வறிக."

"குருடு கூகை முதலியவற்றின் கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையாற் 'கண்கட் கெல்லா-மிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போல வீசன்' உயிர்கட் கெல்லா மறியாமை நீக்கி யறிவிப்பான் எனச் சூரியனைச் சிவனறிவித்தற் குவமை கூறுதலும், பூனை எலி முதலிய வற்றிற் கண்ணை யிருண் மறையாமையானும், சூரியனுதய மானவழி யொருகண்ணுக்கு இருணீங்கும்பொழுதே என் ணிறந்தகோடி கண்களுக்கும் இருணீங்குவதுபோலத் தாட் டாந்திகத்திற் கூடாமையானும், இருளை மறைத்தற் குவமை கூறுதலும், வண்ணான் அடையாளம் போட்டிருக்கவும் அறியமாட்டாமற் புடவை மாறிக்கொடுத்து ஊர்தொறு மிழுப்புண்ணவும், இடையன் சில பசுக்கடப்பிப்போனது தெரியாமல் ஊர்தொறுந் தேடியலையவும், திருமூலர் மேய்த்தநிரை தாமே யவ்வவிடங்களிற் செல்லவுங் காண்ட லால், வண்ணா னிடையனைச் சிவன் அவரவர் கன்மங்களை யறிந்து கூட்டி முடித்தற் குவமை கூறுதலும் கூடா" என் றீர். இவ்வாறே "இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போல்"

என்புழியும், "காந்த மிரும்பை வலித்துக்கோடல் வேறொரு வன் நேரோக்கப் பிடித்தாலன்றிக் கூடாது. அதுபோல உயிரை ஈர்த்துக் கோடற்குச் சிவனை வேறொருவரெடுத்து நேரோக்கப் பிடிப்பாருண்டோ? அன்றியும், காந்தமு மிரும்பு மேகதேசப் பொருளாய் வேறு நிற்றலின் வலித்தல் கூடும். அவ்வாறு சிவனு மான்மாவு மேகதேசப் பொருளாய் வேறு நிற்குமோ? இன்னும், காந்த மிரும்பை வலித்துக் கொள்ளுது மென்றறியமாட்டாது. அதுபோலச் சிவனுக் கறிவில்லையோ? இன்னும், காந்த மிரும்பை வலித்துக் கொள்ளுதன் மாத்திரையேயன்றி அதன் கறையைப் போக்கமாட்டாது. அதுபோலச் சிவ னியைதன் மாத்திரையே செய்வதன்றி ஆன்மாவின் கண்ணதாகிய வஞ்ஞா னத்தைப் போக்குமாறில்லையே! அன்றியும், காந்தத்தை யுவமை கூறுதன் மாயாவாதி முதலியோர் மதமாகவைத்து 'மன்னயக்காந்த மெனவுடல் பிரம-சன்னிதி யளவிற் சலித் திடு மாயி-னகண்டிதன் சன்னிதி யுலதில தெவையு-நடந்திட வேண்டுங் கிடந்திடப் பெறுதே-காந்தத் திரும்பு காட்டுநர்ப் பெறிலபஞ்-சேர்ந்திடு நீக்குஞ் செயலதற் கிலதே' என் றிவ்வா றுண்டாண்டு மறுத்திருப்பவும், அதனை யீண்டுவமை கூறுதல் பொருந்துமோ?" என் றிவ்வாறே யின்னும் பலவாக வாசங்கித்து, இதுபோல வேனை யுவமைகட்குங் குற்றங் கூறி, "இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போல்" என்ற திரு விருத்த முழுவதையும், "காந்தங் கண்டபசாசத் தவையே" என்றாற்போல்வனவற்றையும் மறுத்துச், "சித்தாந்தத்திற் கடா" எனத் தள்ளுவீர்போலும். "கண்கட்குக் காட்டும்" என்ற சூரியன் முதலிய வுவமைகளோடு இவற்றிடை வேற்றுமை யின்மையின், அவற்றை மறுத்த நீர் இவற்றையு மறுப்பீரேயாவிர். ஆகலின், அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலி

யோர் அறிவினையுங் கடந்து மேற்பட்ட நம்மறிவின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

“ ‘வினை வேறு. கன்மம் வேறு. வினையாவது அனாதியிலே ஆணவமலத்தினாலே ஆன்மாவுக்குக் கன்மத்திலேயுண்டாய விருப்பம். கன்மமாவது புண்ணியபாவங்கள்’ என்றார். அனாதியிலே ஆணவமலத்தினாலே மறைபட்டு ஓரறிவு மில்லாமலிருக்கிற ஆன்மாவின்கட் கன்மம் எங்கேயிருந்தது? அதில் விருப்பம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? ‘ஆன்மாவிச்சாஞானக் கிரியாசொரூபியாகையாலே, அந்த விச்சை பண்டபதார்த்தங்களிலே சென்று பற்றும்’ என்று சுருதியிருக்கையினாலே கூடுமென்று சொல்லுவீராகில், அனாதியிலே இச்சாஞானக் கிரியையைத் தானே மலம் ஆவரித்திருக்கிறதினாலே பண்டபதார்த்த விடயமெப்படியாம்? அன்றியும், சுத்தமாயா சிருட்டியானபிறகு, அசுத்தமாயா சிருட்டியாயதன்பின், பிரகிருதி சிருட்டியுண்டானபிறகு, கலையாதி தத்துவங்களிலே யத்கிஞ்சித ஞானக்கிரியைகளுக்கு விளக்கமாய்த், தேகேந்திரி யாந்தக்கரணத்தான் விடயங்களிலே சென்றறிந்தகாலத்துக் கன்மமென்பதொழிய, அனாதியே யுண்டாமென்று சைவசித்தாந்திகள் சொல்லார்கள். இன்னும், ‘அல்ல லென்செயும்’ என்ற சுருதி காட்டினர். அது ‘கனகமிரணியம்’ என்னுமது போலக் கன்மத்துக்குத்தானே வேறு பெயராம். ‘மாயை முதலென வினையின் பான்மை முதலென’ என்னுஞ் சுருதியினாலு மறிக.”

“வினையாவது அனாதியிலே ஆணவமலத்தினாலே ஆன்மாவுக்குக் கன்மத்திலுளதாம் விருப்பமென்றார்” என்றீர். அவ்வாறு கூறுவா ரீண்டு யாருமில்லை. எவரோ குழறுபடையாக எழுதிவைத்ததொன்றனைக் கைப்பற்றிக் குற்றங்

கூறப்புகுந்தீர். "பொய்யர்க்குப் பொய்யாய பொய்யினன்" என்றதுபோல நும்மறிவின் குழறுபடைக்கேற்பவே அதுவுங் குழறுபடையாய் நமக்கு வந்து வாய்த்தது. அற்றேல், நீர் கூறுவது மவ்வாறே பொருள்படுமாலெனின், மயக்கவறிவுடையார்க்கு அவ்வாறு பொருள்படும். யாம் வேறேனக்கொண்டவினை, "மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றுமல மூன்றவத்தை-யென்று நின்று செய்யு மிருவினை" ஆகலின், அவ்வினையினியல்பறிதற்கு நீர் யார்? "இருவினைப்பாச மும்மலக்க லார்த்தலின்" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளைக் கேட்டு மறிந்திலீர் போலும்.

"'ஆன்மாப்பிராரத்தம் புசிக்கிறதற்குச் சிவன் நல்வினை தீவினையிரண்டையுங் கருவியாகக் கூட்டினான்' என்றார். கருவியென்பது சககாரி. நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானல் புசிக்கிறதெத்தை? 'இதைத் தன்னுடைய தொழிலாக நினைந்தபடியினாலே இந்த விரண்டுதொழிலும் ஆகாமியமாயின' என்றார். பிராரத்தந்தானே ஆகாமிய மாகாதெனவறிக."

"நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானாற் புசிக்கிற தெத்தை?" என்றீர். நல்வினை தீவினைகட்கும் பிராரத்தத்திற்குந் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாகவும், அஃதறியாது நமக்கு வேண்டியவாறே குழறினீர். அவ்வேறுபாடறிந்திராயின், இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர்.

"'ஆன்மாவுக்கு முன்செய்த கன்மம் பின்னும் பின் செய்த கன்ம முன்னு மாறி மாறி வன்மை மென்மைக்கிடாக நகர்ச்சி வரும்; பனை தென்னை வாழை கத்தரி கீரை போல' என்றார். அது தானே நியமமன்று; மென்மை வன்மைபாகச் செய்திருந்தால் நேரேவரும். அப்படியாகில், சுருதி 'தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று

மாறி' என் றிருக்கிறதே யென்னில், உத்தியுத்தஞ் சோத்திராதிகம் நேரே செய்யாமல் வன்மை மென்மையாற் செய்கிற கன்மத்துக் கவ்வசனமொழிய, மற்றப்படி கூடாதென வறிக" என்றீர்.

"தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறி" என்ற சுருதியின் ருற்பரியமே அவ்வசனத்திற்குத் தாற்பரியமென்பது இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், எவ்வாருயினுங் குற்றங் கூறினேமெனப் பெயரிடுதுமென்னுஞ் செருக்கால் ஏதேதோ தெரிந்தவர்போலப் பிதற்றி, "மலக்குச் சொற் றேடுவர் வன்க ணாளர்கள்" என்பதனை விளக்கினீர்.

"'ஆன்மாக் கன்ம மார்ச்சிப்பது சகலாவத்தையிலில்லை. கேவலாவத்தையி லுண்டு. சகலாவத்தையிலுண்டெனிற், சிவன்பேரிலே தோடமேறும்' என்ருர். கேவலாவத்தையிற் றேகேந்திரிய வியாபாரமில்லாததினுலே கன்ம மார்ச்சிப்பது கூடாதென வறிக."

ஈண்டுக் கேவலஞ் சகலமென்றவற்றிற்குப் பொருள் வேறென்பதறியாமையாற் கேவலந் தன்னுண்மையெனக் கூறிய கேவலமே ஈண்டுக் கூறிய கேவலமெனக்கொண்டு, கேவலத்தி லார்ச்சிப் பெவ்வாறு கூடுமெனமயங்கி, நும்மறியாமையை எமக்குத் தெரிவித்தீர். அடுத்தவசனமெற்றிற் கெழுந்த தென்ருயினு நோக்கிலீர். இங்ஙனம் பொருள் காணுது நுமக்குத் தெரிந்தவாறுபற்றிப் பொருள்கொண்டு, குற்றங்கூறிய நும்மறிவு "ஆனை யெருத்தம் பொலிய" என்புழிப், "பொலிய" என்பதற்குப் பொருளறியாது, தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப்பற்றிப் பாடம்பிழையெனத்தள்ளி, வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமைத்தாகலின், அம்முறைமைபோல நகையாடி விடுக்கற்பாலதன்றி மறுக்கற்பாலதன்று.

"'ஆணவமல மிராக்காலம் போலும். கேவல மிருள் போலும். கேவலாவத்தைக்குப் பொருள் மறைப்பு' என்றார். இருளுக்கும் இராக்காலத்துக்கும் வேற்றுமை சொல்ல வேண்டும்."

"இருளுக்கும் இராக்காலத்திற்கும் வேற்றுமை சொல்ல வேண்டும்" என்றீர். காலமுங் காலத்தில் நிகழ்பொருளு மாகிய வவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை பெரிதென்பது வழி படுமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டாற் சொல்லலாம்.

"'மல நிவிர்த்திக்குக் காரணம் அனாதி சிருட்டி தொடுத்து மோட்சபரியந்த மான்மாவாற்செய்யப்பட்ட சிவபுண்ணியம்' என்றார். சிவபுண்ணியமாவது புசிக்கப்படுங் கன்மம். அது மலநிவிர்த்திக்குக்காரணமாவது கூடாது. அன்றியும், 'அதுவும் அபுத்தி பூருவம் புத்தி பூருவமென் றிருவகையாய் உபாயச்சரியை முதல் நான்கும் உண்மை முதனான்குமாகிப் பத்துவிதமாம். இப்பத்தில் உண்மைஞான மொன்றும் அருணிலை, மற்றை யொன்பதும் மருணிலை' என்றும், 'உண்மை ஞானமொன்றுந் தசகாரியம் பத்து விதமாம்' என்றும், சொன்னார். அந்த உண்மை ஞானம் எப்படித் தத்துவரூபமுதலியவாம்? அன்றியும், தசகாரியம் பத்து நின்மலாவத்தையிலடக்கினார். அதில் 'தத்துவ ரூபமுத லான்மரூபமட்டும் நின்மலசாக்கிரத்திலடங்கும்' என்றார். 'அது கூடாது.' அன்றியும், 'சிவபோகமாவது ஆன்மா சிவஞானத்தைப் புசித்தல்' என்றார். அது அர்த்தமன்று."

சிவபுண்ணியத்தினியல்புந் தசகாரியத்தின் கூறுபாடு முண்மையினின்றறிதற்பாலவாகலின், அது நீரறிதற்கு யார்? அது நிற்க. அபுத்திபூருவம் புத்திபூருவங்கட்குஞ் சரியை முதலியவற்றிற்குந் தம்முள் வேற்றுமைதான்

என்னை? சிவபுண்ணியஞ் சரியை முதற் பலதிறப்படுவதற்கு ஏதுதான் என்னை?காரியம்பத்தென்னு நியமத்திற்குத்தான் ஏதுவென்னை? தத்துவமுதலியன மூன்றுமுருவந் தரிசனஞ் சுத்தியென முத்திறப்படுதற்குத்தான் ஏது என்னை? ஐவகை மலங்களுண் மாயையொன்றின் காரியமாகிய தனுமுதலிய நான்கனுட் டத்துவமொன்றற்குமாத்திர முருவந் தரிசனஞ் சுத்தி சொல்லி, ஏனையவற்றிற்குச் சொல்லாதொழிந்தது தான் என்னை? இவை நிற்க, "தேசுற மருவு மான்ம தெரிசன மான்ம சுத்தி-யாசிலா வான்ம லாப மாகமூன் றாகும்" எனச் சிவப்பிரகாசத்தின் மூன்றே யெடுத்தோதியது என்னை? இன்னோரன்ன வாசங்கைகளு ளொன்றாயினு மறியமாட்டாத நீர் கூறியவற்றுள், ஒன்றாயினு மாசங்கைக்குரித்தன்றென்ப தறிக. "சிவபோகமாவது ஆன்மாச் சிவஞானத்தைப் புசித்தல்" என்றார் என்றீர். ஈண்டவ்வாறு கூறுவார் யாரு மில்லை.

"நாற்பத்தாறில் மேற்றசகாரியவனுபவஞ் சொன்னவர் சிவரூபஞ் சிவதரிசனஞ் சிவயோக மூன்றையும் பிசகாக அர்த்தங்கொண்டார்" என்றீர்.

நீர் நாற்பத்தாறெனக்கொண்ட திதுவென்றெழுதிலீர். யாங்கொண்டவற்று ளில்லை. அதனை யறிந்தா லிறப்பாம்.

"ஞானவான்களுக்குப் பிராரத்தமில்லை யென்பதற்குச் சிறிதுவமானஞ் சொல்லுகிறதிற், 'பழையமணியகாரன் சகல ஓஷதிபதார்த்தங்களுண்டாக்கி வைத்திருக்கிறதைப் புதுமணியகாரன் கையாளுகிறதொழியப் பழையமணியகாரன் கையாளப்படாது' என்றார். 'பழையமணியகாரன் ஆன்மா. புதுமணியகாரன் சிவன். சரீரம் ஊர். பதார்த்தங்கள் பிராரத்தங்கள்' என்றார். எனவே, ஞானி பிராரத்தஞ் சிவன் புசிப்பானென்றாயிற்று. புதுமணியகார

ஊருக்கு எசமானன்போலத், தனுவுக்கு எசமானன் சிவனும். புதுமணியகாரன் வந்தநான்முதல் அந்தவூரனுபவம் அவனதுபோல, ஞானம்வந்த நான்முதல் அந்தத் தனுவுக்குச் சிவன் சிவன். அத்தனுவுக்குள்ள பிராரத்தஞ் சிவனனுபவிக்க வேண்டும். சிவனிப்படி நடுவுபாதியிலே ஒரு ஆன்மாவுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கன்மானுபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா எங்கே யிருப்பன்? என்ன புசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும். அன்றியும், முன்னே 'கன்மஞ் சஞ்சித பிராரத்த மாகாமியமென மூவகைப்பட்டிருக்கும்' என்றும், 'அதிற் பிராரத்தந் தேகமுள்ள மட்டும் புசித்துத் தொலைவது' என்றுஞ் சொன்னவர், இவ்விடத்தில் இப்படி மாறுபாடாகச் சொன்னர். இந்த அர்த்தத்திலே தோடம் வெகுவாக விஸ்தரித்து எழுதலாம். விரிவாகுமென்பதினுல் எழுதவில்லை. ஆகையால், இவர் நிரம்ப மயங்கினவேளையிலே இது சொன்னதென வறிக."

"என்னதோவிங் கதிகாரம்" என்ற சுருதியின் ருற்பரியமுநோக்காது, "புதுவதிகாரியை ஈண்டுவமை கூறினது போல ஞானம்வந்த நான்முதல் அந்தத் தனுவிற்குச் சிவன் சிவன்; அந்தத் தனுவிற்குள்ள பிராரத்தஞ் சிவனுக் கனுபவமென வேண்டும்; அதற்குச் சிவன் இப்படி நடுவுபாதியிலே ஒரு ஆன்மாவினுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கொண்டு கன்மானுபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா வெங்கே யிருப்பன்? என்னபுசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும்" என்றீர். வழிபடுமுறையிலே வழிபட்டுக்கேட்டால் இவற்றிற்கெல்லாம் வகையினிது விளங்கும். "அன்றே யென்றனுவியு முடலுமுடைமை யெல்லாமுங்-குன்றே யனையா யென்னையாட்

கொண்ட போதே கொண்டிலையோ" "இறைவனே நீயென்னுடலிடங் கொண்டாய்" "என்றவுடற் கன்மம்" "என்றவுடற் பழவினைகள்" "என்று கொண்டா யென்னை" "தந்ததுன் றன்னைக்கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர்-அந்த மொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றேன் யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்" "நாதனிவ னுடலுயிரா யுண்டுறங்கி நடந்து நானுபோ கங்களையுந் தானாகச் செய்து" "அடியே-னுண்டவூ ணுனக்காம் வகையெனதுள்ள முள் கலந் தெழுபரஞ்சோதி" "ஈண்டிவ்வான்மாக்க ளவனையின்றியமைந் தொன்றையும் விடயியா வாகலான், அவனு மவற்றது விடயத்தை யுணருமென்றது" "பட்டதே மூலவினை பாறிற்றே யேறும்வினை-விட்டதே யிவ்வுடம்பின் மிக்கவினை-நட்டதே-சிற்றறிவிற் பேரறிவு சிற்றம் பலநாடி-பொற்கழலை வைத் தாட்கொண்ட போது" "நஞ்சுவீற்றிருந்த பேரானந்தப் புணரியோ ராங்குப் படித வுடையரீண்டே" என வருமித்தொடக்கத்துச் சுருதிகளைக் காதுகொண்டு கேட்டுமறியீர் போலும்! இது நிற்க. உலகத்துப் பேயாவேசிக்கப்பட்டவனையாகிலுங் கண்டிலீர் போலும்! துரபிமானங் கொண்டவோர்க்கெத்துணை யறிவுறுத்தினும் பயன் என்னை? உடல் பொரு ளாவி மூன்றும் ஞானதீக்கையின் முதல்வனுக்கெனப் பூநீரொடுந் தானஞ்செய்தளித்தலான் முன்செயற்கையாற் றன்னுடைமையாய் நின்ற விம்மூன்றுந் தானஞ்செய்தபின்னர்த் தனக்கின்றிச் சிவனுக்குடைமை யாயவாறு பெற்றும். பெறவே, ஆண்டுப் பொருளென்றதுடம்புபோ லொற்றுமையுடைத்தாய்த் தன்னுனுகாக் கிடந்த உடல்வினையேயன்றி, முன்பே தன்னாற் றுறக்கப்பட்டொழிந்த புறப்பொருளன்றென்பது தானே போதருதலானும், அவ்வாறன்றி, ஆண்டுப் பொருளென்றது எல்லா

வற்றிற்கும் பொதுவெனக்கொள்ளினும், உடல்வினையும் அவற்றுளடங்குதலானும், அன்றி, உடல்வினையை யொழித் தொழிந்த புறப்பொருண்மாத்திரையே யாண்டுத் தானஞ் செய்யப்படுமெனக்கொள்ளின், அஃதல்கு லுறுப்பொழித்து மகட்கொடை கொடுப்போர் கூற்றும், பாலொழித்துக் கோதானஞ்செய்வோர் கூற்றுமு முடியுமாகலின், அது பொருந்தாமையானும், அங்ஙன முதல்வனுக்கீந்த வுடல் வினையை மீளவுந்தனக்கெனக்கொண்டு நுகரக்கருதுவோன் அவ்வாறு தானஞ்செய்தளித்த வான்மாவை மீளவுஞ் சுதந்திரனாகக்கருதுஞ் சிவசமவாதிகளோடொப்பச் சிவத் திரவிய வபகாரியாய்ச் சிவத்துரோகனுவனாகலின், அங் ஙனம் பரமசற்பாத்திரத்திற் றானஞ்செய்தபொருளை மீள வும் அபகரிக்குந் தெத்தாபகாரிகளாகிய கொடிய பாவி களோடு பேசினோர்க்கு முய்தியில்லதோர் கொடியபாவந் தலைப்படும். அதனால், இவ்வாறு பிணங்காநின்ற நம்மோடு பேசினும் பெரியதோர் இழுக்கேயாம்.

" 'பரமசிவன், அநாதிகேவலியாகிய வான்மாவுக்கு, அநாதிசகசிருட்டி செய்யும்பொழுது, தானே தல்மூந் தீர்த் தமு மூர்த்தியுமாகித், திருமேனிகொண்டு வசிக்கிறதினாலே யும், தலவாசத்தினாலேயும், தீர்த்தப் பரிசமுதலியவற்றாலே யும், அனேகம் பிரகாரமாக வுபகரித்துச் சிவபுண்ணியங் களைக் கொடுப்பான்' என்றார். ஆன்மாக்கள் அநாதிசிருட் டியிலே இவைகளிலே வசிக்கிறது முதலாகிய கன்மங்கள் எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுகுண மாக வல்லவா தலந் தீர்த்த மூர்த்தியாய் வருதல் வேண்டும்? அன்றியும், சிவன்றானே இப்படி வருவனென்பதால், இவர் பெரிய மாயாவாதியுடைய தமயனாரென்றாயிற்று."

"அநாதிசிருட்டியில் வசிப்பதுமுதலிய கன்மங்கள்

எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுகுண மாகவன்றே சிவன் மூர்த்தி தலந் தீர்த்தங்களாய் வருதல் வேண்டும்?" என்றீர். அநுதிசிருட்டிதான் எவ்வாறு வந்தது? கன்மானுகுணமாகவன்றி வருமா? என்றுராய்ந் தறியலுறு வார்க்கு, அநுதியே தலந் தீர்த்த மூர்த்தியாய்த் திருமேனி கொண்டுவருமாறு மினிது விளங்கும். இன்னும், "தேசமலி பொதுஞானச் செவ்வொளியுந் திகழ்பதியா-மீசனது நடத் தொழிலு மிலங்குபல வுயிர்த்தொகையும்-பாசமுமங் கது கழியப் பண்ணுதிரு வெண்ணீறு-மாசிறிரு வெழுத்தஞ்சு மநுதியிவை யாருக" என்னுந் திருவாக்குங் கேட்டறியீர் போலும். அன்றியும் "சிவனே யிப்படி வரும் என்றன் மாயாவாதி கூற்றும்" என்றீர். "வருக தேவ முதுகுன்ற நமக்கு வடிவுமுத் தாநதி சத்திமேனி" "எங்கு மிடையற நிறைந்த பரம்பரனோர் தீர்த்தவடி வெய்தி நின்ற-பொங் குபுனற் சிவகங்கை" என்றற்றொடக்கத்துச்* சூதனெலிமா லையு நமக்குப் பிரமாண மன்றுகொலாம். இவை நிற்க. "சிவனெனவே தேறினன்யா னென்றமையா லின்று-சிவ னவனி வந்தபடி செப்பில் - அவனிதனில்—உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா-லப்படியே கண்டா யவன்" என்றற்றொடக்கத்துச் சாத்திரங்களும் நுமது வெள்ளறிவிற்கு மாயாவாதி கூற்றேயாம் போலும்! இவை நிற்க. "உலகமே யுருவமாக" என்றதூஉம், சிவப் பிரதிட்டையிற் சடத்துவநியாசமுதலிய நியாசங்கள் விதித்ததூஉம், "அட்டமூர்த்தி" என்பதூஉம், "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்து" என்பது முதலாயினவும், முழுமாயாவாதம் பற்றிக் கூறியதெனக் கொள்ளுவீர் போலும். சித்தாந்த சைவாகமங்களின் கோட்பாடே யறிய

---

* சூதனெலிமாலை = புராணம்.

மாட்டாத நம்பழித்துரையெல்லாம் எமக்கணிகலமேயாம். திருமேனி வழக்கறிந்தால் எவ்வழியுஞ் செவ்வழியாய் விளங்கும்.

"'விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவமலமொன்றும் பந்தமானல், மாயையுங் கன்மமு மில்லாதிருந்தால் பந்தநீங்காதாகையால், மாயையிலே சுத்ததனுவுஞ் சுத்தகன்மமு முண்டு' என்றும், 'இல்லையென்றது மயக்க மின்மையால்' என்றும், சொன்னார். கன்மமனுபவிக்குமிடத்து மயக்கம் எப்படியில்லாதிருக்கும்? அனாதி சிருட்டியில் சுத்தமாயா பிராத்திக்குக் கன்மம் எப்படியுண்டாம்? ஆகையாற் கூடாதென வறிக. 'பிரளயாகலருக்கு மலமுங் கன்மமும் பந்தமானல் கன்மம் புசிக்கப்படாதாகையால், சரீரம் வேண்டும். அதனல், சுத்ததனு வுண்டு' என்றார். 'இல்லையென்றது மயக்கமின்மையால்' என்றார். கன்மானுகுணமாகவல்லவா தனுவுண்டாகிறது? தனுவில்லாமற் கன்மம் புசிக்கப்படாதாகையால், தனுவேண்டுமென்றது எப்படி? கன்மமனுபவித்துக்கொண்டு மயக்கமில்லாமல் எப்படியிருக்கும்? அன்றியும், அனாதிசிருட்டியில் அசுத்தமாயைப் பிராத்தி எப்படியுண்டாம்? ஆகையால், அது கூடாதென வறிக."

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகல ரியல்புகூறும் வசனம் யார் கொண்டதோ? அங்ஙன மாயினும் அவற்றிற் கிழுக்கு என்னை? "விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் கலையோடு கூடினுந் துடக்குண்ணாமையின், அகலரேயாவர்" என்னும் பவுட்கராகமத்தின் பொருளே அவ்வசனத்தின் பொருளாகலின், அதன் ஞற்பரிய முணரமாட்டா திகழ்தல் அறியாமை. இனி உண்மையா ஞேக்குங்கால், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரென மூவகைப்படுமியல்பு, எண்ணிறந்த வான்மாக்களுக்கும் இலக்கணத்தாற் றம்முட் டனித்தனி யுளதா

கிய வேற்றுமை யுணரவல்லார்க்கன்றி அறியக்கூடாதென் றறிக.

" 'ஞானிகளுக்குத் தேகமில்லையென்றது தத்துவசுத்திப் படுதல்' என்றூர். தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்ப தொழிய, விட்டு நீங்குகிறது எப்படி? வகை சொல்லவேண் டும்."

"தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்பதொழிய விட்டு நீங்குவது எப்படி?" என்றீர். விட்டு நீங்கியபின்னன்றி யன் னியமாகக் காண்டல் கூடாதென்பது அனுபவமுடையோர்க் கன்றி நமக்குத் தெரியாதாயினும், "காய நின்னி-லன்னிய மாகு முன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து பாரே" என்றற்றொடக்கத் துச் சுருதிகளின் ருற்பரியமு மறிந்திலீர். பேய்பிடியுண்டா னொருவன் பேய் தனக்கன்னியமென் றறிவது எப்பொழுது என்று உலகச்செய்தியில்வைத் தறியவுங்கில்லீர். வியாபகப் பொரு ளொன்றிற் கூடுமாறும் நீங்குமாறும், ஏகதேசப் பொரு ளொன்றிற் கூடுமாறும் நீங்குமாறும் போலல்லவென் பது, ஏகதேசப் பழக்கமேயுடைய நமக்குத் தெரிவ தரிது தான். "விட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே"என் பதற்கும், "இவ்வான்மாத் தன்னை யிந்திரியத்து வேருவான் காணவே" என்னுங் கண்ணழித்துரைக்கும், "பாசமொரு வத்-தண்ணிழ லாம்பதி" என்பதற்கும், "அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை யசத்தென்று காண" என்னுங் கண் ணழித்துரைக்கும், இன்னு மிவைபோல்வனவற்றிற்கும், பொருளொருமை கண்டீராயினும், இவ்வாறு மயங்கிக் கூறுவீரல்லீர்.

" 'ஞானவானுக்கு அந்தியிட்டியாவது சிவஞானத் தினுலே யடைந்த சுத்தாவத்தையுநீங்கி ஆனந்தத்திலே யழுந்தல்' என்றூர். அந்தியிட்டி யொருவர்பண்ணுகிற

கிரியையாமே. அனந்தத்திலே யழுந்துகிறகிரியையை எப்படிப் பண்ணுவார்? அப்படியானல் எல்லாரையும் அப்படியடைவிக்கலாமே. அன்றியும், அந்தியிட்டிக்குச் சத்தார்த்தம் என்னை? இப்படித் தோடமிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக."

"அந்தியிட்டி" என்ற வசனத்துக்குத் தாற்பரியமறிய மாட்டாமையின் நமக்குத் தெரிந்தவாறே பிதற்றினீர். ஈண்டு "அந்தியிட்டி என்பதற்குச் சத்தார்த்த மில்லை" என்றீர். ஐவகை யெச்சமென்றவற்றுட் சில வெச்சங்களையும் இவ்வாறெச்சமல்லவெனக் கூறி, இகழ்வீர் போலும்.

"'சிவன் சத்தியோடுங் கூடினுற் பிரபஞ்சமுண்டாம். சத்தி சிவத்தோடுங் கூடினுற் பிரபஞ்ச மொடுங்கும்' என்ருர். பின்னவஸ்து ஆகாதபடியினுலே தோடமுண்டு. ஆன்மாவுக்குச் சொன்னதும் அப்படித்தான்."

சத்தி சத்திமான்களுக்குத் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் வேற்றுமையுண்மை யறியாது, பின்னப்பொருளல்ல என்று வைத்துக் குற்றங் கூறினீர். "சிவஞ் சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான்சிவத்தை யீன்றும்" என்னுஞ் சுருதியின் ருற்பரியமு மறிந்திலீர் போலும்.

"'ஆன்மாவுக்கு மலப்பிணியாற் சரீரமுண்டாயிற்று' என்றும், 'அதைத் தீர்க்கைக்கு இச்சையாற் சிவன் திருமேனி கொண்டது' என்றும், 'அந்தப்பிணிக்கு மருந்து பிராரத்தம்' என்றும், 'அதைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தால் அப்பிணி நீங்கும்' என்றும், 'அதை யான்மாப் புசித்தாற் பிணி நீங்காது' என்றும் சொன்னுர். கன்மத்தை இவன் எப்படிக் கொடுப்பன்? அவன் எப்படி வாங்குவன்? கன்மம் புசிப்பன ஆன்மாக்கள். அதுவு மனவாக்குக்காய கென்னி

யம். அதைச் சிவன் தான் செய்யாமலிருக்க வாங்கி எப்ப டிப் புசிப்பன்? ஆகையால், அது அர்த்தமன்று. ஞானிக் குப் பிராரத்த முண்டென்பதும், ஒருவாற்ரு னில்லையென் பதும், சற்குரு சன்னிதான விசேடத்தாற் சற்சம்பிரதாயந் தெரியாதவர் சொன்னதென வறிக. அன்றியும், பிணியா ளன் மருந்துதின்ருற் பிணி தீருவதொழிய, அன்னியன் மருந்துதின்ருல் தீராதெனில், மாதா மகவுக்குவந்த வியாதி நிமித்தம் மருந்து தின்னக் கண்டோமெனில், "*தனந்தய னுக் கொழிய வே றில்லை."

"கன்மத்தை இவன் எப்படிக் கொடுப்பன்? சிவன் எப் படி வாங்குவன்? கன்மம் புசிப்பன ஆன்மாக்கள். அதுவும், மனவாக்குக்காய சென்னியம். அதனைச் சிவன்தான் செய் யாமலிருக்க எப்படி வாங்கிப் புசிப்பன்" என்றீர். கிரியா பாதத்திலேதானே "நித்தநித்தஞ் சிவபூசையிற் செபத்தை யுங் கன்மத்தையு மான்மாவையுஞ் சிவனுக்குத் தத்தம்பண் ணுக" எனச் சொன்ன சுருதி எப்படிச் சொல்லிற்றென் றறி யீர் போலும். இன்னும், கிரியாபாதத்திற் போசனவிதி யிற் "குண்டலியிற் சிவாக்கினியை யெழுப்பி அன்னத்தை யதன்கட் செய்யுமாகுதியாகப் பாவித்துக் கவளந்தோறு மந் திரஞ் சொல்வி யருந்துக" என்று சொன்ன விதி எப்படி விதித்தது? இன்னும், சிவார்ச்சனுசந்திரிகையுட் சைவர் புசிக்கும் போசனத்திற் பாவனை மூவகைப்படு மென்றவற் றுள், முன்னைய விரண்டும் எப்படி விதித்தன? என்றிவை யெல்லா மறியமாட்டீர். கிரியாபாதத்தி னித்தியவிதியின் ருற்பரியமே யறியமாட்டாத நீர் ஞானபாதத்தின் ருற்பரிய மறிதற்கு யார்? கன்மவழக்கே நமக்குத் தெரியாது. அன் றியும், "மாதா மகவுக்கு வந்த வியாதிநிமித்த மருந்துதின்

---

* தனந்தயன் = பாலுண்குழவி.

னக் கண்டது தனந்தயனுக்கொழிய வேறில்லை” என்றீர். அங்ஙனங் கூறிய தெமக்கே துணையாயிற்று. அம்மையப்ப ராகிய சத்தி சிவங்களைநோக்கி உயிர்களெல்லாந் தனந்தயரே யாகலின், சிவ னேன்றுகொண்டாலன்றி மலப்பிணி நீங்கா தென்பது தெற்றென வறிக. “பாலுண் குழவி பசுங்குடர் பொறுதென-நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு” எனத் தருமபுரத்தில் வழங்கு மகவலின் பொருளு மறியீர் போலும். “சற்குரு சன்னிதான விசேடத்தாற் சற்சம்பிரதாயந் தெரி யாதவர் சொன்னது” என வாய்கூசாது புறன்பழித்தீர். நமக்குச் சற்குரு வார்?. அந்தக் குருவிடத்தில் விளங்குஞ் சற்சம்பிரதாயம் யாது? என்றறியலுறுவார்க்கு, நமக்குச் சற்குருவாவார் இவரென்பது யாங் கூறவேண்டா. நம்மு டைய * கூடத்தர் கூறியவாக்குக்களே வெளிப்படையாய் முழக்கும். அதுவும், ‘மெய்கண்டதேசிகன் சந்ததி’ என் றுரெட்டுவீராகில், அதற்குச் சான்று என்னை? சந்ததியறிதற்கு முந்திய அடையாளம் அவ்வச்சந்ததிபற்றி வருந் தீக்கை வேறுபாடாமன்றே. அதுவு நமதுசந்ததி மெய்கண்ட சந் ததியோடு மாறுபட்ட சந்ததி யென்பதற்குச் சான்றும். அது காட்டுதும்: “விரும்பியமந் திராதிகார மர்ச்சனாதி கார மேவும்யோ காதிகார மெனச்சமய விசேடம்-வரும்” என்னு மெய்கண்டநூற் சுருதியோடு முரணி, யோகாதி காரம் விசேடதீக்கையில் அடங்காதென்று மறுத்து, அதற்கு வேறு தீக்கைகொண்டீர். இன்னும், சமயாசாரி யர் சந்தானசாரியர் முதலியோர் குருபூசை நஞ்சந்ததிக் கேற்பத் திதிபற்றிச் செய்கின்றீர். இன்னும், “பினாதி மாறின்றிப் பேண றந்திர மந்திரங்கள்-மனாதிக ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மை யாகும்” எனத் தந்திரகலை

---

* கூடத்தர் = தலைவர்-முன்னோர்.

மந்திரகலைகளைக் கூறி யொழித்துத், "தனுநியீ றிலாதான் றன்மை யுணர்த்துத லுபதேசந்தான்" என ஞானபாத முழுது முபதேச கலையெனக் கூறிய மெய்கண்ட சுருதி யோடு முரணி, மந்திரகலைக்குமேற்பட்ட ஞானபாதத் துள்ளேதானே, சிலவற்றைத் "தந்திரகலாப்பிரகரணம்" என்றும், சிலவற்றை "உபதேசகலாப்பிரகரணம்" என்றும், மயங்கிக் கொண்டீர். "நீயோசெய்யாய்" "குற்றமெல்லா முற்றிடு முயிரின் கண்ணே" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிக ளோடு முரணி, "எல்லாக் கொடுமைக்கு முதல்வனே மூல காரணம்" என்றீர். "நல்லசிவ முன்பின் னடுவே யரு ளிருக்கு-நல்லவருண் முன்பின் னடுச்சிவமாம்-பல்காலுங்-குன்றா வருளிடத்துங் கூறாச் சிவத்திடத்து-நன்றாய்க் குடி யிருந்தோ நாம்" என்பதோர் வெள்ளைப் பொருள்பற்றி, இரண்டு சிவம் இரண்டருளாக வைத்து, முத்தி பஞ்சாக் கரத்தின் முறை, சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன் உண்மை விளக்க முதலிய மெய்கண்ட நூல்களிற் கூறிய முறையோடு மறுதலைப்படக்கூறி, "உடையா னன்ற நடுவி ருக்கும்" என் னுந் திருவாக்கே இதற்குச் சுருதியெனக் கொண்டீர். முத்தி பஞ்சாக்கரமுறை இவ்வாறன்று, வேறென்பதற்கு, நம் மனோர் செய்த வருணாச்சிரம சந்திரிகையிற் பஞ்சாக்கர முச் சரிக்கு முறை வேறுபாட்டா வினைத்தெனவும், அவற்றுள் முத்தி பஞ்சாக்கரமாவ திதுவெனவும், பகுத்தோதி, ஆண் டெடுத்துக்காட்டிய சுருதியே சான்றாகலானும், உயிர் *விவதானமா யிடைநிற்றலின் சிவமுமருளுந் தம்முணடுநிற் றல் நீர்கொண்டமுறையிற் பெறப்படாமையானும், சிவத்தி லருள் வியாப்பியமென்றதுபோல அருளிற் சிவம் வியாப் பியமென்றற்குச் சுருதியின்மையின் அருண் முன்பின்னாக

---

* விவதானம்=தடை.

நடுநிற்குமென்றல் பொருந்தாமையானும், "உடையாணடுவு ணியிருத்தி" என்ற சுருதிக்குத் தாற்பரியம் வேருகலின், அது முடிபுநிலைக்குச் சுருதியன்மையானும், சிவத்துக்குஞ் சத்திக்கும் வஸ்துபேதமின்மையின் ஒன்று முன்பின்னாக ஒன்று நடுநிற்குமென்று வஸ்துபேதமாக வைத்துக் கூறுதல் பொருந்தாமையானும், வஸ்துபேதமில்லை யென்பதே யவ்வாறு கூறியதற்குத் தாற்பரியமெனின், ஆன்மாவை யவற்றோடொப்பவைத்து நடுநிற்குமென்றதும் அவ்வாறே வஸ்துபேத மின்மைபற்றி யோதினதெனப்பட்டு மாயாவாதமாய் முடியுமாகலானும், பிறவாற்றானும், நீர்கொண்ட முறை அவசித்தாந்தமென்பது இனியாகிலு மறிந்துகொள்வீராக. இன்னும், ஈண்டு விரித்துரைக்கற்பாலன வனேக முள ; விரிவஞ்சி யுரைத்திலம். இதுநிற்க. "தற்காலசந்தி யொருநினக் தவறினும் பதிதத்துவமாம்" என்னுஞ் சிவாகம வாக்கியங்களோடு முரணி, சமய விசேடங்களில் விடியலிற்செய்யுஞ் சந்தியை வரம்பாகக் கைவிட்டீர். சிவபூசையிற் சாமானியார்க்கிய நீராட்டுமளவும் லிங்கசுத்தி ; அதன்பின் ஆசன மூர்த்தி வித்தியாதேக மாவாகனுதி; அதன்பின் அபிடேகமுதலாயின என் றிம்முறையே சோமசம்புசிவாசாரியார் ஞானசிவாசாரியார் முதலிய பூர்வாசாரியர் சிவாகமத்தின்வழி விதித்த பத்ததிகளோடும், அவற்றை பெயர்த்துச்செய்த ஞானமிர்தஞ் சிவார்ச்சனுபோத முதலியவற்றோடு முரணி, சிவசமவாததாபகரான அகோரசிவாசாரியரையுள்ளிட்ட* ஆதுனிகர் மூல வசனமின்றித் தாமே படைத் திட்டுக்கொண்ட பத்ததிகளையே கைப்பற்றி, கேவலங் கெதானுகெதிக நியாயத்தில் வீழ்ந்து, அபிடேகஞ் செய்து திருவொற்றுடை சாத்திப் பீடத்தி

---

* ஆதுனிகர்=பின்னோர்.

லெழுந்தருளிவிக்கு மளவும் லிங்கசுத்தி; அதன்பின் ஆவாகனுதியெனக்கொண்டு, பாதிப்பூசைத்தொழில் பயப்பாடின்றி வறிதே செய் திளைக்கின்றீர். "ஆதியாதார சத்தியாய தூபாதி யளித்து" என்னும் ஞானபூசாவிதியின் ருற்பரியம் பற்றியாகிலு மறிந்துகொள்ளமாட்டிலீர். நீர் செய்யுங் கிரியைத்திறமே இவ்வாறெல்லாங் குழறுபடையாதலை நோக்குவார்க்கு, நம்முடைய ஞானத்திறத்தின் குழறுபடைகைமுதிகநியாயத்தா னினிது விளங்கும். இவ்வாறே நீர் கொண்ட கோட்பாடனைத்துஞ் சிவாகமங்களோடுஞ் சிவாகமத்தெளிவாகிய மெய்கண்ட நூல்களோடுஞ் சிட்டாசாரத்தோடு முரணுவனவன்றி, ஒருவாற்ருனும் அவற்ருேடியையுமாறின்மையின், நமக்குச் சற்குரு பரம்பரையு மில்லை; சற்சம்பிரதாயமு மில்லை யென்பது, எல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடந்தது. அது கிடப்பச், சற்குரு சந்ததியென்பது பலவாற்ருனு மெல்லார்க்கு மினிது விளங்குதற்குரிய பெருந்தகைமையுடைய மரபினுள்ளாரை நோக்கிச், "சற்குரு சன்னிதான விசேடத்திற் கருகரல்லாதார்" என்றும், "சற்குரு சம்பிரதாயந் தெரியாதார்" என்றும், இங்ஙன நீ ரிகழ்தற்கேதுவாகிய நமது தூரபிமானத்தின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

"ஆணவமலந் தன்னைப் பிடித்தவனை மயக்குமென்பதற்கும், பிடியாதவனை மயக்காதென்பதற்கும், பரஸ்திரீ விடன் சன்னியாசி உவமை சொன்னுர். மயக்குகிற மலம் எங்கேயிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்? என்னு யிருந்தான்? என்னத்தாலே பிடிப்பான்? பரஸ்திரி உவமானஞ்சொன்னுர்; விடனுனவன் அவர்களைக்கண்டு மயங்கினதொழிய அவ ரிவனை மயக்கினதில்லை. அன்றியும்,

'தானே மாட்டாது' என்னுஞ் சுருதி யிருக்கையாலும், அது அர்த்த மன்று."

வியாபகப்பொரு ளியல்பறியாமையான் "மலம் எங்கே யிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்" என்று ஏகதேசப் பொருட் பழக்கமேபற்றி வினவினீர். "எதினைப் பிடித்தான்" என்னில், அது வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டால் விளங்கும். "பரத்தையர் விடணைமயக்குமாறில்லை" என்றீர். வரைவின்மகளி ரதிகாரமும் பார்த்தறியீர் போலும்.

"'பாம்பு சட்டை கழற்றினது சரீரத்திரிபு' என்றும், 'முட்டை யுவமை இடத்திரிபு' என்றும், சொன்னார். 'பன்னகமண்டசம்' என்கிற பாட்டிற்கு விரோதிக்குமாதலால், அது அர்த்தமன்று."

"பன்னகமண்டசம் என்கிற பாட்டிற்கு விரோதிக்குமாதலான், முட்டையுவமை யிடத்திரிபிற் கெடுத்துக்காட்டுதல் கூடாது" என்றீர். ஓரியல்புபற்றி யொன்றற்குவமையாக வெடுத்துக்காட்டிய பொருளை மற்றோரியல்புபற்றிப் பிறிதொன்றற்குவமையாக வைத்தோதுதல் எல்லாநூல்கட்குந் துணிபென்பது நீரறியகில்லீர். "கண்ட நனவைக் கனவுணர்விற் றுன்மறந்து" என்ற வாசிரியர்தாமே, மீள "அக்கனவும்" என்றதனையும், முன்னெடுபின் விரோதிக்குமென் றிவ்வாறுகூறித் தள்ளுவீர் போலும். நும்மறி விருந்தவாறு வியக்கற்பாலதே!

"'ஆன்மாவுக்கு முந்தினது பக்குவம்' என்றார். 'பின் மலபரிபாகம்' என்றார். ஆன்மாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமாவது என்னை? மலஞ் சடமானபடியினாலே அதுபரிபாகப்

படுகிற வகை என்னை? 'மும்மலஞ் சடம்' என்று சுருதி யிருக்கையால், அது அர்த்தமன்றெனவறிக."

"ஆன்மாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமாவது என்னை ?" என்றும், "மலஞ் சடமாகையினாலே அது பரிபாகப்படுகிற வகை என்னை ?" என்றும் வினாயினீர். வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் அவையெல்லா மினிது விளங்கும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டன

முற்றிற்று.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளினாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு [னால்
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண்டா
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும்.

ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர் தம்மாற் செய்யப்படு நூற்கு வழிகூறுவா னெடுத்துக்கொண்ட "என்னையிப் பவத்தில்" என்னுந் திருவிருத்தத்துள், "எடுத்து" என்னுஞ் சொற்குச் "சமனுந்தம் பாசக்கூட்டங் கூடாதவகை சின் மாத்திர சுத்த கேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" என் றுரைப்பா ருரை ஒருவாற்றானும் பொருள்படுமாறில்லை யென்பது கற்றுணர்வுடையோர்க்கெல்லா மினிது விளங் கும். அஃதறியாது மதம் மானம் மயக்கம் அறிவின்மை முதலியனபற்றிப் பிணங்கும் புல்லறிவாளரை ஒருவாற்றானு முணர்த்தும் வாயி லில்லை. ஆதலால், அவ்விரு வேறு திறத்தாரையு மொழித்து, இடைநின்றாரை நோக்கி, ஈண்டு "எடுத்து" என்னுஞ் சொற்குச் "சின்மாத்திர சுத்தகேவல மாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" என்றது செம்பொருள் இலக் கணைப்பொருள் குறிப்புப்பொரு ளென்னு மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயினார்க்குச், செம்பொருளென்றல் பொருந்

தாது. என்னை? வழக்கின்கண்ணாதல் செய்யுட்கண்ணாதல் நிகண்டுநூல்களிலாதல் அவ்வாறு பிரயோகமின்மையானும், எடுத்தலாவது கீழ்க்கண்ணதோர் கண்டிதப்பொருளை ஏக தேசக் கருவிகொண்டு மேற்கண்ணதாகச்செய்தலே பிறிதன் றென்பது "குடத்தை யெடுத்தான்" "ஆடையை யெடுத் தான்" என்றற்றொடக்கத்து வழக்கானும், "கரகமலங்கள் பற்றியேயெடுப்ப" என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுட்கண் ணும் அறியக்கிடத்தலின், அப்பொருளீண்டைக் கேலாமை யானு மென்பது.

இனி இலக்கணைப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? "கங்கையின்கண் வேடச்சேரி" என்றவழிக், கங்கை யென்னுஞ் சொற்குச் செம்பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேடச்சேரிக்கிடனாதல் செல்லாமையின், ஆண்டுத் தன் பொருளுணர்த்தாது, தன்பொருளோ டியாதானு மொரு வாற்றா னியைபுடைய மீன் முதலியவற்றை யுணர்த்தலு மின்றி, இலக்கணையால் வேடச்சேரியென்னும் வருமொழிப் பொருளோ டியைதற்குரிய கங்கைக்கரையினையே யுணர்த்தி ஆகுபெயராம்.

இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையாற் கங்கையென் பது வெள்ளத்தினையே யுணர்த்தி யியற்பெயராய் நிற்பின், ஆண்டு வேடச்சேரியென்பது, தன்பொருளையாதல் தன் னொடு யாதானு மொருவாற்றா னியைபுடைய பிறிதோர் பொருளையாத லுணர்த்துதலன்றி, இலக்கணையால் நிலை மொழிப் பொருளோ டியைதற்குரிய வேடச்சேரியி னுள் ளாரையுணர்த்தி ஆகுபெயராய் நிற்கும். இவ்வாறன்றி முன்னாதல் பின்னாதலுளதாகிய சொற்களின் பொருளோ டிணங்காமையுள்வழியும், உரைப்போர் தத்தங்கருத்துக் கியையக்கொண்டு, யாதானு மோரியைபுபற்றி வேண்டியவா

றெல்லாம் பொருள்செய்யின், அஃதிலக்கணைப்பொருளாதல் செல்லாதென்பதூஉம், தம்முளொன்றனையொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணைப்பொருள்பயக்குமெனின், அஃதொன்றனையொன்று பற்றுதலென்னும் அன்னியோன்னியாச்சிரயதோடமாய் முடியுமென்பதூஉம், எல்லாநூலார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஆகலான், அவ்வாறு இலக்கணைப் பொருள்படுதற்குரிய காரணம் ஈண்டு "எடுத்து" என்ற சொல்லின்கணின்மையானும், இதன்முன்னுதல் பின்னுதலுளதாகிய சொல்லை இதற்கிணங்க விலக்கணைப்பொருள் படக்கொண்டு, பின்னிதனையும் அப்பொருளோ டிணங்க வைத்து இலக்கணைப்பொருள்படக் கோடுமெனின், அஃதன்னியோன்னியாச்சிரய மெனப்பட்டு வழுவாமென்பது மேலே விளக்கினுமாகலானு மென்பது.

இனிச் சொன்மாத்திரையானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்போடு படுத்துணரப்படுவதாகிய குறிப்புப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஈண்டு ஆசிரியர் குறிப்பு வேறாகலானும், அன்றி, எட்டாஞ்சூத்திரத்திற் கூறப்படுவதாகிய தீக்கைக்கட்படுமியல்பினை ஈண்டு வேறெடுத்தோதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையானும், பரபக்கப்பாயிரத்துட்போல ஈண்டும் முதனூலைச் சிறப்பித்து வழிகூறுதன் மாத்திரையே ஆசிரியர் கருத்தாகலானும், அதனைக் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடரொன் றீண்டின்மையானு மென்பது.

என்று, இவ்வாறு தேர்ந்துணரவல்லார்க்கு, "எடுத்து" என்னு மூலத்தின்பொருளோடு சிறிதுமிணங்காதென்பது தெளியக்கிடந்த விவ்வுரைபோல, அவருரைத்த வேனையுரைகளும், அவ்வமூலத்தின் பொருளோடு சிறிது மிணங்கு

மாறின்றி, இழுக்குப்படுமென்பது, தாவிபுலாக நயம்பற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

"கல்லா வொருவன் றகைமை தலைப்பெய்து - சொல் லாடச் சோர்வு படும்" என்பதனால், இதனைப் பிறாறியிற் சோர்வுபடுமென்றஞ்சிப் பொதிந்து வைத்துக்கொண்டு, தாமே தம்முட்கொண்டாடுவாராய், மதமானங்களது மேலீட்டான், மூக்கறை நயஞ் சாதிப்பாருஞ் சாதிக்க; அது கேட்ட பிறரும் கெதானுகெதிக நயம்பற்றி உடனிருந்து கொண்டாடுதல் வியக்கத்தக்கதேயாம்! "தம்மை - யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற் - புணராமை கேளாம் புறன்."

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு

முற்றிற்று.

சிவமயம்

"எடுத்து" என்னுந் சொல்லுக்கிட்ட

வைரக்குப்பாயம்

"சிவஞானசித்தியுரை" என்று வறிதே யொருபெயரிட்டுப், பேதவாதம் சமுற்பத்திவாதம் பரிணாமவாதம் அனேகேசுரவாதமென்னும் பலவகைமதங்களும் ஒருவயிற் காணச், சுத்தசித்தாந்தமுத்தி யாபாசமாகப் புதுவதாக வொன்றுசெய்த ஞானப்பிரகாசமுனிவர், அதனுள் "என்னை யிப்பவத்தில்" என்னுந் திருவிருத்தத்தில், 'எடுத்து' என்னுஞ் சொற்குச் "சமனுந்தம் பாசக்கூட்டங் கூடாதவகை சின்மாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" என்பது பொருளென் றுரைத்தது, இவ்விவ்வேதுக்களாற் செம்பொருண்முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றற்கு மேலாமையின், அது பொருளாதல் செல்லாதெனமறுத்த மறுப்பிற்குப், "பிரதிகண்டனமாகிய வெதிர்மறுப்புச் செய்தும்" எனப் புகுந்தார்க்கு, அம்மறுப்பினுட்கூறிய பொருள்களை முறை பிறழாமல் ஒரோவொன்றாக அனுவாதஞ் செய்துகொண்டு அம்முறையான் மறுத்தலே மரபு. அங்ஙனம் அனுவதிக்கவுமாட்டாது, முறைபிறழ வெடுத்துக்கொண்டு மறுப்பது, ஒரு *நிக்கிரகத்தானம். இது கிடக்க.

* இது பிறன்கூறிய பொருளை அனுவதிக்கமாட்டாமை யென்னு நிக்கிரகத்தானம். நிக்கிரகத்தானமெனினுந் தோல்வித்தானமெனினு மொக்கும்.

"மெய்கண்டதேவநாயனரே சிவஞானசித்தி செய்த ஆசிரியர்க்குத் தீக்காகுருவு முதனூலாசிரியருமானுரென்பது அவ்வாறுரைசெய்தார் கருத்தாகலான், 'எடுத்து' என்னுஞ் சொற்கு அவ்வுரைப்பொருளே பொருள்; அதுவே ஆசிரியர்கருத்து" என முடிக்குத்தக்க தலைசெய்துகோடு மென்பாரோடு பயின்ற பயிற்சிபற்றிச் சாதித்தது, தலையாய வறிவினேரெல்லாரானும் எள்ளி நகையாடற்பாலதாயிற்று. என்னை! அருணந்திதேவநாயனுர்க்கு முதனூலாசிரியராயினுரும், தீக்காகுருவாயினுரும், முதனூலோதுவித்துப் பாடகுருவாயினுரும், அதன்பொருளைக் கேட்பித்த வித்தியாகுருவாயினுரும், 'அதனை வழிப்படுத்து நூல்செய்க' வென அநுஞ்ஞைசெய்தாரும் எல்லாம், மெய்கண்டதேவநாயனுரேயென்பது சித்தாந்தசைவரெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததன்றே! அதனைப் புதுவதாக வெடுத்தோதிச் சாதித்தல் * சித்தசாதனமாய் முடியுமாகலானும், முதனூலாசிரியரும் தீக்காகுரவரு மாதன்மாத்திரையே மெய்கண்டதேவநாயனுர் கண்ணதாகக் கூறுதலின், ஏனைப் பாடங்கேள்விமுதலியவற்றிற்குக் குரவராவார் மெய்கண்டதேவநாயனுரல்லர், வேறுளரெனப்பட்டு, † அசம்பாவிதமாய் முடியுமாகலானுமென்பது.

அல்லதூஉம், மெய்கண்டதேவநாயனுர் இவர்க்குத் தீக்காகுருவென்பதனை ஈண்டுக் கூறுதற்கோ ரியைபு என்னை? "என்னையிப் பவத்திற் சேரா" என்னு மிச்செய்யுள் நூற்குப் புறவுரையாகிய உபோற்காதப் பிரகரணமெனப்படுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்துட் பட்டதே யாமென்ப

---

* சித்தசாதனமாவது-பாஞுடம்பட்டதாய்ச் சித்தித்ததனை மறித்துஞ் சாதித்தல்.

† அசம்பாவிதம் = அளவைக் கிலக்காகாதது.

தூஉம், சிறப்புப்பாயிரத்துப் பிரகிருதமா யெடுத்துக் கொள்ளப்படுவன ஆக்கியோன் பெயர்முதலிய பதினொன் றுட்பட்டனமாத்திரையேயன்றிப் பிறவல்ல வென்ப தூஉம், எல்லாநூலார்க்கு மொப்பமுடிந்தது. முடியவே, தீக்காகுரு விவரென்றல் ஆக்கியோன் பெயர்முதலிய வற்றுளொன்றுதல் செல்லாமையானும், மற்று வணக்கம் அதிகாரம் என்னுமிரண்டனுள் ஒன்றென்றற்கும் எலாமை யானும், ஈண்டைக் கப்பிரகிருதமாகிய வதனை, இதனுட் கூறுதற்கொருவாற்றானு மியைபின்மை யுணர்க.

மற்று ஈண்டுத் தீக்காகுருவாதல் கூறப்புகுந்தாரல்லர்; அது கூறுமுகத்தால் ஆசிரியரதருட்டிறமே விளங்கக்கூறி னாரெனின், நன்றுசொன்னாய். அஃதவ்வாற்றாற் கூறல் வேண்டுமாயினும், "அருளினாலே தாளிணை தலைமேற் சூட் டும்" என்பதே தீக்காகுருவாதல் கூறுமுகத்தால் அதனை விளக்குதற் கமையுமாகலான், அங்கையி னெல்லிக்கனிபோல இனிது விளங்குவதாகிய வதனை யொழித்துக், "கரும் பிருக்க விரும்புகடித் தெய்த்தவாறு" கப், பொதுச்சொல் லாகிய "எடுத்து" என்பதனுள் அதனை யிடுக்குறப் புகுத்தி வருந்துவதெற்றுக்கென்பது. எடுத்தோத் தில் வழியே உய்த்துணர்ச்சியாவதன்றி, அல்வுழிக் கூடாதென் பதே நூலோர் துணிபென்க. அல்லதூஉம், தென்னூல் வடநூல் முடிபுமுழுது மினிதுணர்ந் திந்நூலுக் குரை செய்துமெனப் புகுந்த சிவாக்கிரயோகிதேசிகர் மறைஞான தேசிகர் முதலிய தொல்லாசிரியருரை எல்லாவற்றோடு முர ணுதலானும், ஈண் டிதற் கிதுபொருளாதல் செல்லாமை கண்டுகொள்க. அல்லதூஉம், விதந்து கூறுதவழிக் குரு வென்னுஞ்சொல்லே தீக்காகுருவையுணர்த்துமென்பதற் கும், எனைக் குரவரை யுணர்த்துதற்கே விதந்துகூறல்

வேண்டுமென்பதற்கும், உலகவழக்கே சான்ருகலானும், அக்கருத்து விளக்குதற்பொருட்டு, அங்ஙன மிடர்ப்பட் டுரைத்தல், எற்றுக்கெனவுங் கூறி மறுக்க. இதுநிற்க. "உரைசெய்தார் கருத்திதுவாகலான் 'எடுத்து' என்ற நூலாசிரியர் கருத்து மிதுவேயாம்" என நூலாசிரியர் கருத்துத் துணிதற்கு இவ்வுரைசெய்தார் கருத்தை ஏது வாகக் கொண்டார். அது * பிரகரணசம மென்னு மேதுப் போலியாய் முடியுமென்பது நோக்கிலர்போலும். மற்றிவர் போல, இன்னும் வேறுவே றுரைக்கலுறுவார் கருத்து வகையால் இப்பொருளிற் றீர்ந்து வேறு வேறு பொருள் படுதற்கு மியைபுடைத் தென்பது, சிறிது காட்டுதும்.

இவ்வழிநூல்செய்த ஆசிரியர்க்குத் தீக்காகுருவு முதனூ லாசிரியரு மாதன்மாத்திரையேயன்றி, முதனூல் எடுத் தோதிச் செவியறிவுறுத்த ஆசிரியராயினரு மெய்கண்ட தேவநாயனூரேயென்னுங் கருத்தா லுரைசெய்வார்க்கு, "எடுத்து" என்பது, எனக்குச் சிவஞானபோதநூலை யெடுத் துச் செவியறிவுறுத்தெனப் பொருடந்து, மற்றைப்பொரு ளெல்லாந் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப் போமன்றே! இவ்வா றுரைக்கலுறுவார்க்கு, "அறிவுடை யந்தண னவ னைக்காட் டென்ருனே" என்ருற்போல, "என்னை" எனக் கென உருபுமயக்கமெனவும், "அருளினலே தன்னையெடுத் தென்சித்தத்தே வைத்து" எனக் கூட்டி, "அருள்" தீக்கை யெனவும், "தூங்கு கையா னோங்கு நடைய" என்ருற் போல "ஆன்" உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்கண் வந்ததென வும், "தன்னை" என்றது, ஈண்டதிகாரப்பட்ட சிவஞான போதநூலையெனவும், "எடுத்து" எனக் காரியங் காரணமாக

* பிரகரணசமமென்னு மேதுப்போலியாவது - மறுதலைப் பொருள் சாதிப்பதாய பிறிதோரேதுவை யுடன்கொண்டு வருவது.

வுபசரிக்கப்பட்டதெனவும், "என்சித்தத்தேதன்னைவைத்து" என்றது, அதனைக் கேட்பித்தபின்னர்ச் சிந்திப்பித்தென் னும் பொருட்டெனவும், "தாளிணை" என்றது, தாள் முயற்சி யாகலாற் கேட்டல் சிந்தித்தல்களின் பின்னவாகிய தெளி தல் நிட்டையென்னு மிருவகை முயற்சியெனவும், "தலை மேற் சூட்டும்" என்பது அவற்றை அவ்விரண்டு முற்றுப் பெற்றதன்மேலே தலைமையாகச் செய்விக்குமெனவுங் கொள்ளப்படும். இவ்வாறுரைப்பார்க்கு "மெய்கண்டா னூல் சென்னியிற்கொண்டு" எனவே, மெய்கண்டதேவ நாயனர் இவ்வாசிரியர்க்கு முதனூலாசிரியரென்பதூஉம், "அருளினாலே" எனவே, அவரே தீக்காகுருவென்பதூஉம், "எடுத்துச் சித்தத்தே வைத்துத் தாளிணை சூட்டும்" எனவே, இந்நூற்பாடஞ் சொல்லிக் கேட்பித்தாரு மவரே, கேட்டதனைச் சிந்திப்பித்தாருமவரே, சிந்தித்ததனை நிட்டை கூடச் செய்வித்தாருமவரே என்பதூஉமாகிய விவையனைத் தும், இதனுட் போந்தவா றுணர்க.

இனி இவைமாத்திரையேயன்றி, முதனூலுக்கு முத னூலுண்டென்னுங் கருத்தானு முரைசெய்வோர்க்கு, "எடுத்து" என்பது, வடமொழிச் சிவஞானபோதநூலைச் சிவாகமத்தினின்றும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடந்து, மற்றைப்பொருளெல்லாந் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப் போமெனவும், இவ்வாறுரைசெய்வார்க்கு, "என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்விர்பலரென்னை, முன்னின்று கன்னின்ற வர்" என்றாற்போல "என்னை" என்பது, என்னுடைய தலைவனென மெய்கண்ட தேவநாயனரைச் சிறப்பித்து நிற்குமெனவும், அகத்தியனாற் செய்யப்பட்டநூல் அகத்தி யம், தொல்காப்பியனாற் செய்யப்பட்டநூல் தொல்காப்பி யம் என்றாற்போலப் 'பவம்' என்றது, பவனாற்செய்யப்

பட்ட நூலெனச் சிவாகமத்துக்குக் காரணக்குறியாய் நிற்கு மெனவும், "சேரே திரட்சி" யென்பவாகலின், "பவத்திற் சேர்" என்பது, பாலின்கட் சாரமாய்த் திரண்டவெண்ணெய் போல அவ்வாகமத்தின்கட் சாரமாய்த் திரண்டு தொகுக் கப்பட்டுளதாகிய வடமொழிச் சிவஞான போதநூலை யுணர்த்துமெனவும், "ஆவகை" என்பது "ஆவகை நாமும் வந்து" என்றாற்போலத் தமிழ்நாட்டுள்ளார்க் காகும்படியென்னும் பொருட்டெனவும், "எடுத்து" என் றது, அதனை யவ்வாகமத்தினின்றும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடந்து நிற்குமெனவும், "என்சித்தத்தே தன்னைவைத்து" என்பது, தமிழ்நாட்டிற் பிறந்துவதியும் எம்மனோர்க்குச் சித்தமாயுள்ள தமிழ்மொழியின்கண்ணே அதன்பொருளைப் பதித்தென்னும் பொருட்டெனவும், ஆண்டு "என்" என்பது, சாதியொருமைபற்றிக் கூறியதென வும், "அருளினாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டும்" என்பது, அதனை எனக் கோதுவித்தற்பொருட்டுக் கருணையினாலே திருவடித்தாமரையிணைகளை என் புன்றலைமேற் சூட்டித் தீக்கைசெய்யும் பொருட்டெனவுங் கொள்ளப்படும். இதனுள், முதனூல்வந்தவா றெடுத்துக்கூறலும் உடன் போந்தவா றுணர்க.

இனி இவ்வாறன்றி, மெய்கண்டதேவநாயனார் திரு மேனி மானிடர் வடிவுபோலன்றித் திப்பியவடிவாய்ச் சிறந் துள்ளதென்னுங் கருத்தால் உரைசெய்வார்க்கு, "எடுத்து" என்பது, இம்மானிடப்பிறவிபோற் சேராவண்ணம் அருளி னாலே திருவுருவெடுத்தெனச் செம்பொருடந்து, இவ ருரைத்தனவெல்லாந் திலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப் போமன்றே! இவ்வா றுரை செய்வார்க்கு, "என்னை" என் பது, மேலைப்பொருட்டெனவும், "இப்பவம்" என்றது,

இம் மாயப் பிறவியென்னும் பொருட்டெனவும், "இன்" உவமவுருபெனவும், "சோராவகை யருளினாலே யெடுத்து" என்பது, இதுபோல மயக்கத்துட்படாத வேறுகூறுகிய திப்பியத் திருவுருவை யருளினாலே யெடுத்தெனவும், "என் சித்தத்தே தன்னைவைத்து" என்பது, என்னறிவின்கண்ணே யதனைத் தியானஞ்செய்யுமாறு பதித்தென்னும் பொருட்டெனவுங் கொள்ளப்படும். ஏனைய வெளிப்படை. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இம்முத்திறத்துரையுட்பட்ட பொருளனைத்தும் "சின்மாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" என்றுரைப் பாருரையுள் அடங்காமையும், அவருரைப்பொருளொரு வாற்றா னிவற்றுளடங்குமாறும், அவ்வுரையைநோக்க விவ் வுரைகள் சிறப்புடைமையும் ஓர்ந்துணர்க. இவ்வாற்றானே அவருரை யவ்வேதுப்பிரகாண சமமாதலுமன்றிச், சொற் பொருடுணிவு பிறவாது அனவத்தையாய் வரம்பின்றியோடு தற்கு மேதுவா யிடுக்குப்படுமென்றொழிக.

அற்றேல், ஐயமு மருட்கையு நிகழாமை நூலாசிரியர் கருத்துணர்ந்து சொற்பொருடுணிதற்குரிய கருவி வேறென் னையெனின், அவை மீமாஞ்சை நூல்களி னினிது விளங் கும். அது சிவகாகமநூற்கு வியாக்கியானஞ் செய்த உமா பதி சிவாசாரியர் முதலிய தொல்லாசிரியராற் காட்டப்பட் டது. அவற்றுள், பூருவமீமாஞ்சை நூலுள் வன்மை மென்மை பற்றிச் சொற்பொருடுணிவிக்குங் கருவியெனக் காட்டப்படுவன: * சுருதி, இலிங்கம், வாக்கியம், பிரகரணம்,.

---

* சுருதியாவது,—வேறொன்றனை யவாவாது தான்கருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது,—ஆற்றலாற் பொருளை யுணர்த்துவது. வாக்கியமாவது,—இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமுமன்றிச் சொற்றொடர்பற்றி யுணர வருவது. பிரகரண

தானம், சமாக்கியையென ஆறு. உத்தரமீமாஞ்சையு ளங்ஙனங் காட்டப்படுவன: * உபக்கிரம வுபசங்காரங்கள், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அருத்தவாதம், உபபத்தியென ஆறு. இவற்றி னியல்பெல்லா மவ்வவநூலார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இத்துணையு மெடுத்துக்கூறிய வின்னோரன்னவற்றுள் ஒன்றுனு முணரமாட்டாதார், இனிக் கூறுவனவெல்லாம், "வற்றியவோலை கலகலக்கு" மாறுபோல மற்றொன்று விரித்தலின்பாற்பட்டு, † அரண்ணியருதிதமே யாமென்பது தெளியக்கிடந்தவாறுணர்க.

மாவது,--"சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற்போலும் விதி வாக்கியங்களாற் பொதுப்பட வுணர்ந்து சிறப்பா னறியப்படாத கன்மங்களா னவாவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென வகுத்துக் கூறுவது. தானமாவது,—நிரனிறையிடமும் அண்மை யிடமுமென விருவகைப்படும். சமாக்கியையாவது,—காரணத்தான் வரும் பெயர்.

* உபக்கிரம வுபசங்காரங்களாவன —எழுவாயுரை இறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலின், மற்றிந்நூல் நுதலியபொருளிதுவேயாமென்று துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பன. அப்பியாசமாவது,—நூலிற் பயின்றுவருதலின், இதற் கிதுவே பொருளெனக்கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது,—இது மற்றொருநூலா னறிவுறுத்தப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்தபொரு ளிதுவெனக்கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியா யுள்ளது. பலமாவது,—இந்நூலிற் கிது சிறந்த பிரயோசன மாகற்பாலதெனக்கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது,—நூலுட் புனைந்துரைவகையால் சிறந்ததொருபொருளை அறிவுறுத்து நிற்பது. உபபத்தியாவது,—இப்பொருள் உத்திக்கு மிக இயைவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற் பயத்ததாய் வருவது.

† அரண்ணியருதிதம்=காட்டகத்துப் புலம்பல்.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும், அவர் தர்க்கிக்குங் காலத்துப், "பரமசிவனுக் கோரதிகரணம்" எனவும், "பிரமாகிடாயத்தா லமைந்த சிவபாவத்தர்" எனவும், "அதனுலவரது தொழில் சிவனது வியாபார சத்தியென்ற விழுக்காது" எனவும், "எனவே, அவரங்ஙனஞ் சேடிக்கப்பண்ணுதன் முதலாயின வருளிச்செய்தல் வழுவன்று" எனவுங் கூறிய வின்னோ ரன்னவையெல்லாம், "எடுத்து" என்ற சொற்கு "இதுபொருளன்று" என மறுத்ததன்மேற் குற்றங் கூறி, "அச்சொற் கதுவேபொருள்" என நிறுவுதற்குரிமை யாவான் செல்லாமையின், ‡ அருத்தாந்தர மென்னுந் தோல்வித்தானமாமென் றொழிக.

"திக்காகுரு வணக்கமு மீண்டுக் கூறத்தொடங்கினர்" என்பது பொருந்தாமை முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனி "'அருள்' 'பவம்' முதலிய சொற்கூட்டுறவு நோக்குமிடத்து, அவரே திக்காகுருவு மென்று புலப்படும்" என்றலும் பொருந்தாது. என்னை? "பவம்" என்றது, பல பொருள்பட நிற்றலானும், "அருளினுல்" என்பது, "தலைமேற்சூட்டும்" என்பதனோடு முடிவுபெற்று நிற்ற லெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுவிளங்குமாகலின், அது வலிந்து கொண்டுகூட்டுவார்க்கன்றி "எடுத்து" என்பதனோ டியையதல் செல்லாமையானும், பிறவாற்றானு மென்பது.

இனி, "வேறுபொருள் கூறின் மாறுகொளக் கூறலாம்" எனத் தம்முரைக்கட்படும் வழுவை யீண்டேற்றிக் கூறியது, செவ்வனே பொருள்படுமாறு மேலெடுத்துக் காட்டிய வேறு வேறு பொருள்களை யறியும் பகுத்தறிவில்லார்

‡ அருத்தாந்தரமென்னுந் தோல்வித்தானமாவது - மேற்கோளைச்சாதிக்கமாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதல்.

கூற்றேயாமென்பது மேற்கூறிய பொருட்டிறம்பற்றியு முணர்ந்துகொள்க.

அல்லதூஉம், "யானிப்பவத்திற் சேராவகை என்னு டைய தலைவன் றனதருளினாலே தாளிணை யெடுத்துத் தாய்போ லென் சித்தத்தே வைத்துத் தலைமேலுஞ் சூட்டும்" என் றிங்ஙன முய்த்துணரவேண்டா தியார்க்கு மினிது விளங்கக் கிடக்குஞ் செம்பொருளும், இன்னு மிவைபோல் வனபிறவும், அறியமாட்டாது, "மதம்பற்றி வேறுபொருள் கூறின் மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்கும்" என் றது, "மைத்துனர்பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்தன்" என் றெள்ளப்படுதற்கேதுவாய் முடியுமென் றொழிக.

இனித் "தீக்கைக்கட்படு மியல்பு வேறெடுத்தோத வந் திலர்; அது கூறுமுகத்தால் தமது தீக்காகுருவின தருட்டி றமே கூறினர்" எனத் தாமே வாய்சோர்ந்து கூறுதலாற், றீக்கைக்கட்படுமியல்பு ஈண்டுப் பிரகரணமன்றென்பது தானேபோந்தது. போகவே, "பிரகரணம்பற்றி யிலக் கணை கோடும்" என முன்னர்க் கூறுவதூஉம் திலதர்ப் பணம் பண்ணப்பட்டுப் போமாறுணர்க.

இனி யருட்டிறங்கூறுதலும் ஆக்கியோன்பெயர் முத லியவற்று ளொன்றெனப் பட்டுப் பிரகரணமாதல் செல் லாமையான், அது கூறுமுகத்தா லங்ஙனம் அருட்டிற முடைய ஆத்தனாற் செய்யப்படு நூலென வீண்டைக்குப் பிரகரணமாகிய நூலின்பெருமை கூறினரென்றலே பொருத்தமுடைத்தாகலான், இதனை விளக்குதற்பொருட்டு வேண்டப்படுவதாகிய வருட்டிற மேனை யுரைப்பொருள் களானு மினிது விளங்கக்கிடத்தலான், இதன்பொருட் டித் துணை யிடுக்குறப்புகுத்தி நலிந்து பொருள்செய் திடர்ப்படு

நல் எற்றுக்கென் ளுெழிக. இதனுனே *'துஷ்யது' வென்னு நயமேயன்றி யின்னு மாயிரநயங்கூடினும், ஈண் டைக்குப் பயன்படாமை யுணர்க.

இனி ஈண்டுக் குருவணக்கங்கூறுத லாசிரியர்கருத் தாயின், "மெய்கண்டானை வணங்கி யவனூல் சென்னியிற் கொண்டு" எனத் தெரித்துக்கூறுவர்; அவ்வாறு கூறுமையா னும், சிவசத்தி வணக்கமுதலியனபோலக் குருவணக்கமும் பாயிரத்துட் கூறியதே யமையுமாகலான் ஈண் டதனை யிடர்ப்படுத்துப் புகுத்தவேண்டாமையானும், மறை ஞானதேசிகர்முதலிய தொல்லாசிரியர் இவ்வாறுரையாமை யானும் அஃதசித்தமென்றுெழிக. இதனுனே "எடுத்து" என்னுஞ்சொற் கவ்வாறுரைப்பாருரை யொருவாற்ருனும் பொருள்படுமா றில்லையென்பது, தலையாய வறிவினோர்க் கெல்லா மினிது விளங்கக் கிடந்தவா றுணர்க.

இனிச் "சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தை யீண்டைக்கு மானமெனக்கொண்டார், அத னியல்புணராமையின். "சூத்திரந்தானே, யாடி நிழலி னறி யத் தோன்றி-நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க-யாப்பி னுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே" எனவும், "மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு" எனவுங் கூறிய சூத் திர விலக்கணத்தோடு, முரணுதவாறு பொருள்காண வல் லார்க்கு, "சூத்திரத்துப் பொருளன்றியும்" என்பதே இவ ருரை பொருள்படாதென்பதற்கு மானமாய் முடியுமென் ளுெழிக. ஐயமுமருட்கையு நீக்குதற்குரிய தந்திரவகையு மீண்டில்லையென்பது, மேற் காட்டியவாற்ரு னுணர்ந்து

---

* "துஷ்யது துர்ஜநః" என்பதோர் நியாயம் - அவ்வளவில் அவன்மகிழுக வென்பது அதன் பொருளென வறிக.

கொள்க. இதனால் "எடுத்து" என்னுஞ் சொற்கு அவ்வாறு "சேடிக்கப்பண்ணி" என்றுரைசெய்தார், தென்னூன் முடிவாதல் வடநூன் முடிவாதல் சிறிது முணர்ந்திலரென்பது தெற்றென விளங்குதலால், அவையனைத்து முணர்ந்த வாசிரியர் கருத்துணரமாட்டாது, மதமான முதலியனபற்றியே யங்ஙன முரைசெய்தாரென்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனி இவர் "இவ்வுரையை யிலக்கணைப்பொருளாகக் கொண்டுகூறல் அளவை நூன் முடிவுபற்றி" என்றதும் பொருந்தாது. அளவைநூலி னிலக்கணைக்குப் பீசமெனப்படுவது, 'சொற்பொருளுணர்விற்குக் கருவியாகிய விஃதிப் பொருட்டாக வெனக் கூறினன் கருத்திதனாலன்றி யறிந்து கொள்ளப்படாமை' என்பதூஉம், அக்கருத்தறிவுறுக்குங் கருவிகள் பிரகரணமுதலாயினவென்பதூஉம், தாமு முடன்பட்டு முன்னர்க் கூறுகின்றமையால், அங்ஙன மாசிரியர் கருத்தறிவுறுக்கும் பிரகரணமுதலியவற்றை யுய்த்துணர வல்லார்க்கு, இவ்வுரை யளவைநூன் முடிபுபற்றி யிலக்கணைப்பொருளாவான் செல்லுமாறுதான் யாண்டையதென் றொழிக.

இதனனே, "எடுத்து" என்பதற் கவ்வாறு "சேடிக்கப் பண்ணி" என்றுரைத்தல், செம்பொரு ளிலக்கணைப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்றவற்றுள், யாதுமாதல் செல்லாதென மேன்மறுத்த மறுப்பு, மற்றிவர்போலுங் குதர்க்க வுரையாளராற் போழ்படாதவாறு, "எடுத்து" என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரக்குப்பாய மென்பதூஉம், தெளியக் கிடந்தவா றுணர்க.

அற்றே லஃ தங்ஙனமாக; இவ்வுரை பொருள்படா தென வேறுபொருள் கூறினதுவும் மூவகைப்பொருள்களி னொன்றாவான் செல்லாதாலெனின், அறியாது கூறினுய்.

ஆண்டு "எடுத்து" என்னுஞ்சொல் ஆசிரியர் கருத்துணர்ந் துரைக்குங் குறிப்புப்பொருள் படுமாறு தொல்லாசிரிய ருரையினினிது விளங்கும்.

இனி வேறோராற்றா னிலக்கணப்பொருளாமாறும், செம்பொருளேயாமாறும், அவை யிவ்வுரைபோலன்றி அவாய்நிலை தகுதி யண்மைகளா னியைபுடையனவாய் அவ் "வெடுத்" தென்னுஞ் சொல்லை அழகுசெய்யு மணிகலம் போலச் சிறந்தவாறும், மேற்காட்டிய வுரைகளா லினிது விளங்கக்கிடந்தன. அவையனைத்தும் புடைபடவொற்றி யாராய்ந்துணரு நுண்ணுணர்விலாதார், "கூவ லாமை குரைகட லாமை, கூவலோ டொக்குமோ கடல்" என்பது போல, "இவ்வுரைப்பொருளேயன்றி வேறு பொருள்படு மாறு மொன்றுண்டாங்கொல்" என்பதூஉம், "ஈண்டுச் செவ்வனே பொருள்படவுரைத்த லயன்றனுலும் அமை யாது" எனச் செருக்கிக் கூறுவதூஉம், 'மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்த' னென்றெள்ளப்படற்பால வாயவா றுணர்க.

இனிச் சொல்லுவான் குறிப்பே யக்கருவி ஆண் டிலக் கணைகோடற்கு என்பதூஉம், அதற் குரித்தாகற்பால தியா தானுமோ ரியைபேயன்றி வேறியாதானுமோ ரியைபு கோடல் பொருந்தாதென்பதூஉம், "இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்" என்பது முதலியவற்றான் விளங்குமாறு காட்டினும்.

"'ஆண்டுத் தன்பொரு.....கங்கைக் கரையினையே புணர்த்தி யாகுபெயராம்' என்ற தன்ணயானெழியாது, 'இனிச்சொல்லுவான் கருத்துவகையால்' என வேறுமெடுத் துக்கொண்டதெற்றுக்கு" எனவும், 'யாதானுமோ ரியைபு பற்றி' எனவாளாகூறுது 'உரைசெய்வோர் தத்தங் கருத்துக்

கியையக் கொண்டு' என விசேடித்த தெற்றுக்கு" எனவும், அச்சொற்றொடரின் கருத்துக்களை யறிந்து கொள்ளமாட்டாத மடமை, அதற் கப்பொருண்மாட் டியாதானுமோரியைபுகொண் டாற்றல் கற்பிக்க ஒருப்படும்.

"அதுவே யிலக்கணை. அங்ஙனமல்லாக்காற் செம்பொருள்படுவான் செல்லினுஞ் செல்லும். அதனாற் குறிப்பேயக்கருவி இலக்கணைகோடற்கு" எனவும், "பிரகாண முதலாயின அக்கருத்தறிவுறுத்தற் கருவிகள்" எனவும்,"பிரகாண முதலியன வுள்வழி அவையேயன்மையும் ; பிரகாணமுதலியவற்று ளொன்றுமில்வழி எத்துணை யியைபுகூடினு மிலக்கணையாதல் செல்லாது" எனவும், இன்னு மிவ்வாறெல்லாந் தம்மைப் பேசுவித்ததுபோலுந் தாமிங்ஙனங் கூறியன வெல்லாம், பிட்டபேடண நியாயமாய், "இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்" என்னும் அத்தொடக்கத்துச் சொற்களின் பொருளை வலியுறுத்தி எமக்கே துணையாவனவாம், அச்சொற்களின் கருத்துணரவல்ல நுண்ணுணர்வுடையார் நோக்குமிடத்தென்பது. அங்ஙனம் யாங்கூறிய கருத்துணரமாட்டாமல் "அவசித்தாந்தம்" என்றது ஒரு நிக்கிரகத்தானம். இலக்கணை கொள்ளுமிடத்து, முதற்கட் சொல்லுவார் கருத்துவகையா லியைபுகோடலன்றி, அதனையுரைப்போர் தத்தங் கருத்துவகையா லியைபுகோடல் பொருந்தாதென்பது இதனாலுந் தெற்றென வுணர்க. "தம்முளொன்றனை யொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணைப் பொருள் பயக்குமெனின், அஃது அன்னியோன்னியாச்சிரய தோடமாம்" என்றதனை "அரண்ணிய ருதிதம்" என் றிகழ்ந்து, "அதற்கு முன்னுதல் பின்னுத லுளதாகிய சொல்லை அக்கருத்தறிவுறுத்தற் கருவியாகக்கொள்ளின், வழுவன்று" என அதனை எதுவாகக்கூறினர். அதுவு

மன்னியோன்னியாச்சிரய தோடமாய் முடியுமென்பது நோக்கிலர்போலும். வேறொரு மொழியை யவாவாது தந்தம்மு ளொன்றற்கொன்றே கருவியாமென்பதுபடக் கூறுதலின், அது குற்றமேற் குற்றமாய்முடியும். மற்று முணர்ந்துகொள்க.

இனி "இதற் கிது பொருள்" என்றவழி, "அதற்கது பொருளன்று" என மறுத்தாரைப் பரிகரித்து அப்பொரு ளைத் தழீஇக்கொள்ளப் புகுந்தார், அதற் குபயோகமா யுள்ளவைமாத்திரையே கூறல் வேண்டும். ஈண் டவ்வா றன்றி, "எவ்வகைச் சொற்கு மாற்ற லிருவகைத்து" என் றும், "அவற்றியல் பிவை" என்றும், "அவற்றுண் முன்னை யது இத்துணைப்பகுதித்து" என்றும், "மற்றும் இத்துணை யித்துணைப் பகுதித்து" என்றும், "அப்பொருட் கட்படு மியை பித்துணைப் பகுதித்து" என்றும், மற்று மின்னோ ரன்னவற்றைக்கொன்னே விரித்துக் கூறுதலும், "குறிப்புப் பொரு ளிலக்கணைப்பொருளி லடங்காதென்ப தொருசாரார் மதம்" என்றலும், "அவற்றுளொன்று சிறப்புடைத்து" என வலியுறுத்தலும், "அவற்றிற் குதாரணம் இவையிவை" என வெடுத்துக்காட்டுதலும் ஆகிய இன்னோரன்னவை யெல்லாம், "ஓசை நிலையுதவில்லது, வாயிற்குப் புலனாதலால், குடம்போலும் என, விபக்கத்துச் செல்வதாகிய விஃ தின்டைக் கேதுவாதல் யாங்ஙனம்" என ஒருவன் கடாய வழி, "இவ்வோசைதான் ஆகாயத்தின் குணமாயுள்ளது; அதற்குச் சம்பந்தஞ் சமவாயம்; அது நிலையுடையது; ஓசை ஆகாயத்தின் குணமென்பது, அவ்வாகாயத்தில் அஃது எதிரொலிவடிவாய்த் தோன்றிச் செவிப்புலனாதல்பற்றி யறி யப்படும்; அவ்வோசை செவிக்கட்சென் றியையுமா றியாங் ஙனமெனின், முரசு குணிற்கூட்டரவிற் பிறந்தவோசை

நீர்த்தரங்கம்போல வேறுவேறுதோன்றி யிறுதிக்கண் ணெழுந்த வோசை செவிக்குப் புலனுமென் றிவ்வாறுணரப் படும்" என்று இயைபில்லனவாகச் சொல்லுஞ்சொற்கள் போல, மற்றொன்று விரித்தலின்பாற்பட்டு, அருத்தாந்தர மென்னு நிக்கிரகத்தான மா மென் றொழிக.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும் பொருந்தாதன பலவுள. மற்றுக் "கங்கைக்கண் வேடச்சேரி" என்றாலே, "கங்கை வேடச்சேரி" என வொரோவழிச் செம்பொருள்படுதற்கு மேற்கும். அவ்வாறன்றிக், "கங்கையின்கண் வேடச்சேரி" என இன்சாரியை தலைப்பெய்து கூறுமிதன்கண், அப் பொருள்படு மா றில்லை. கண்ணெனுருபு அப்பொரு ளுணர்த்தும் என்றுகோடற்கு, நச்சினார்க்கினிய முதலி யனவே சான்றென்பது. "இச்சொல்லா னிப்பொருள் பயக்கவென்னுஞ் சிவசங்கேதம் இயற்கையாற்றல்" எனப் பிறமதப் பயிற்சிபற்றிக் கூறியது, ஈண்டைக் கவசித்தாந்த மாதல், சிவாகமநூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணரப்படு மென் பது.

*"உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல்" என்னு மூன்றும்பகுதி தமிழின்கண் இடுகுறிப்பெயர் காரணப்பெயரென்னு மிரண் டனுள் அடங்காது வேறுபெயர்பெறுத லறிந்திலர்போலு மென்பது. இன்னுமிவ்வாறு வருவனவெல்லா மோர்ந்து கொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

ஈண்டைக் குபயோக மல்லாதவற்றை விரித்தலா லாவ தோர் பயனுமில்லை யென்றொழிக.

மேலை மறுப்பினுள், "இனிச் சொல்லுவான் கருத்து வகையால்" என்பது முதலாக யாங் கூறியவுரைகளிற் பெறப்

---

* உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல்-காரணவிடுகுறி யெனப் பெயர் பெறுமென் றுணர்க.

படுந் தாற்பரியமே ஈண் டொருவகையால் வகுத்துக்கூறினு மென்ப துணர்ந்துகொள்க.

இத்துணையுங் கூறியவாற்ருல், "எடுத்து" என்னுஞ் சொற்குச் "சின்மாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப் பண்ணி" என்றுரைத்தல், ஒருவாற்ருனும் பொருந்துமா தில்லையென்பது, மனக்கோட்டம்விட்டு, நன்னறிவு நடுவுநிலைமையு முடையராய் நோக்குவார்க்கெல்லாம், இனிது விளங்கு மென்பது. இனிக் "கல்லாவொருவன்" முதலாக அவற்றை யெடுத்துக்காட்டுதல், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ருர் இயல் பன்று," என்பார்க்கு, அவற்றை முதற்கண் அங்ஙன மெடுத்தோதிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுர் முதலிய அவரெல்லாங் "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ருர்" என்பது உடன்பாடன்றுபோலுமெனக் கூறி விடுக்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

'எடுத்து' என்பதற்கிட்ட

வைரக்குப்பாய முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவசமவாதகண்டனமென்னும்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு

இக்காலத்துச் சைவரிலொருசாரார் உருவ சிவசமவாதிகளிற் சிறுபான்மை வேறுபடப் புதிதாக வொருமதங் கட்டிக்கொண்டு, அதற்கேற்பச் சிவாகமவாக்கியங்களைத் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் ஈர்த் திடர்ப்படுத்து வியாக்கியானஞ்செய்து தம்முள் வைத்துத் தாமே நலம் பாராட்டாநிற்பர். அதுகேட்ட பேதைகளும், அவர்சொல்லிய அர்த்தத்தையுஞ் சிவாகமவாக்கியங்களையும் முன்பின் மலைவற நோக்கி, இஃதிணங்கும் மற்றிஃதிணங்காதென்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டாமல், கெதானுகெதிக நியாயத்தானே அவர் தம்மதத்திற்றானே வீழ்ந்து கூடி நலம் பாராட்டாநிற்பர். அவர்தாம், சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உரையாணியெனச் செயப்பட்டு நிலைபெறுவதென்று உலகிற் பிரசித்தியுறுதலின், அதனைத் தள்ளிற் றங்கருமம் பலிக்கமாட்டாதென் றுட்கொண்டு, அதற்கும் இணக்கமின்றாக வுரையொன்று செய்துகொண்டனர். அவ்வுரையிலுள்ள தோஷங்களை விசாரித்தல் மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல் போலும். ஆதலின், அதனை லக்ஷியத்தின்பாற் படுத்துக் கண்டித்தல் மகாபாணப் பிரயோகத்திற்கு முயலை லக்ஷியப்படுத்தல்போல வடுச்சொற்கேதுவாம். ஆயினும்,

"சாஸ்திரப் பிரவேசமின்றிச் சித்தாந்த வுபதேசமாத்திரங் கேட்டுச் சிந்தித் திருக்கு மந்தபுத்தியுடையார்க்கு, அதிற் புத்திப்பிரம்சம் வாராமற் சிறிதொரு வழிகாட்டுக" என்று பெரியோர் ஆஞ்ஞாபித்தலின், ஆஞ்ஞோல்லங்கனஞ் செய்ய லாகாதென்று சம்மதித்து, ஸ்தாலிபுலாகநியாயம்பற்றி அதன்கண் ஆண்டாண்டுச் சிற்சில தோஷங்களெடுத்துக் காட்டுதும்.

"சிவமுற நமக்கு முந்தித் தந்திவத் திரனைச் சிந்தித்
துவமையில் சிவனெப் பில்லா வுமைதரு தலங்கண் மற்றென்
னிவர்களை வணங்கி யின்பச் சிவஞான சித்திக் கேற்ப
நவமுறு முரையு ரைப்பா முன்னுரை நலங்கோள் ளார்க்கே."

தமிழ் வியாகரண மிருந்தமூலையுங் கண்டறியாது, தமிழ்க்காவியங்களையுங் கேட்டறியாது, தமிழ்ப்பதங்களை பேணு மிகப்பயின்றறியாது, "தமிழ்நூலுக் குரைசெய்து" மென்று நீர் ஆரம்பித்துக்கொண்டது, சிறுமியர் சிறுவீடு கட்டிவிளையாடுதலை யொக்கும். ஆகலின், நும்முரையின் கணுள்ள சொற்குற்றங்களை யொழித்துப், பொருட்குற்றங் களுட் சிற்சில எடுத்துக் கூறுவான் புகுந்தேம்.

"முத்தான்ம முத்தான்ம சிற்சத்திகளெல்லாஞ் சிவ சிவசிற்சத்திகளோடு முழுவதுமொக்கும்" எனக் கொண்ட நீர், அதற்கு மாறுபாடாக, முதற்கட்டானே "உவமையில் சிவன்" என்றும், "ஒப்பிலாவுமை" என்றுஞ் சொல்லியது நுமக் கவசித்தாந்தமாம். அதனைச் சங்கோசம் பண்ணிப் பொருள்கோடு மென்பிராயின், தொடக்கத்தில் நீர் சொன்னசொற்கே சங்கோசமாக வுரைசெய்திடின், நும் முரை முழுவதுஞ் சொற்கிடந்தபடியன்றிச் சங்கோச முறையானே மூலத்திற்கேற்ப வேறு பொருள்கொள்ளப்

படுமென முடிந்தது. இனி அங்ஙனம் நும்முரைக்கெல்லாஞ் சங்கோசமாகப் பொருள்கொள்வுழி, நும்மதங் கைவிடப்படுதலும், நமது சித்தாந்த நிலைபெறுதலும், ஒருதலையாம். ஆகலின், முதற்கட்டானே "உவமையில்சிவன்" என்றும், "ஒப்பிலாவுமை" என்றும், நீர் பிரயோகித்த சொற்களுக்குச் சங்குசிதமாகப் பொருள்கொள்வது நமக்கே பலமாயிற்று. "முன்னுரை நலங்கொளார்க்கு நவமுறு முரை யுரைப்பாம்" என்றீர். எனவே, "முன்னுரையே நல முடைத்து; அதனலங் கொள்ளமாட்டாத பேதைகளுக்கு நாமொரு நலமிலுரையுரைப்பாம்" என்றதாயிற்று. இதனால், "யானுமறியே னவளும் பொய் சொல்லாள்" என்னும் பழமொழிக்கு நும்வாக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். இது நிற்க.

"ஒரு கோட்டன்"

(காப்புச் செய்யுள்)

வாரணமுகத்தையுடையானை "வாரணம்" என் றொரு பெயராற் கூறி, 'ஒருகோட்டன்' முதலிய விசேடணங்களுக்கு விசேடியமாக வைத்த ஆசிரியர் கருத் தறியமாட்டாது, "வாரணமென்று ரூபகம் பண்ணுக" என்றீர். ரூபகப்பிரயோசனமுள்ள பதான்னுவய மில்லாதவிடத்து ரூபகஞ்செய்தல் பொருந்தாதென்ப தறியகில்லீர். அலங்கார சாஸ்திரம் படித்தறிந்திராயின், இவ்வாறு ரூபகத்திற்கும் ஆகுபெயர்க்கும் பேதந் தெரியாமற் சொல்லி யிழுக்குறீர் அதுகிடக்க.

"என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகை"

(பாயிரம், ௬)

இயம நியமாதி அட்டாங்கங்களும் யோகத்திற்கேயன்றி ஞானத்திற்கு முண்டென்று சிவாகமங்கள் கூறின

நில்லை யென்பதும் விசாரியாமல், சாலம்பயோகம்போல நிராலம்பயோகமும் யோகபாதத்திலன்றி ஞானபாதத்திற் சொன்னதில்லையென்பதும்விசாரியாமல், "சாலம்பயோகமே யோகம்; நிராலம்பயோகம் ஞான" மெனக் கொண்டு, "அதிற் பிரத்தியாகாரந் தாரணைவரையிற் சமனைபரியந்தஞ் செல்லும்" என்றும், "அதுவரையு மான்மாப் பசுவெனப் பெயர்பெற்றுப் பசுத்துவமெனப் படிக்கப்படும்" என்றும், "அதற்குமேல் உன்மனுமூலந் தியானத்தானம்" என்றும், "அவ்விடத்திற் பசுத்துவ நிவிர்த்தியாய் ஆன்மாப் பசு வென்னும் பெயர்நீங்கி அறிவுமாத்திரமாய் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெற்று ஆன்மதத்துவமெனப் படிக்கப்படும்" என்றும், "அதற்குமேல் உன்மனுகலாந்தஞ் சமாதித்தானம்" என்றும், "அவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்னும் பெயர்போய்ச் சிவனைப்போல நிட்களமாய்ச் சர்வகமாய் அதிக்கிராந்த விந்துகமாய்ப் பரமெனப் பெயர்பெற்று வித்தியாதத்துவமெனப் படிக்கப்படும்" என்றும், "அதற்குமேல் உன்மனு கலைக்குபரி சாக்ஷாத்காரத் தானம்" என்றும், "அவ்விடத்தில் ஆன்மாப் பரமென்னும் பெயருநீங்கிச் சிவனைப்போலச் சாட்குண்ணிய பரிபூரணமாகிய சிவத்துவாபிவியத்தியுடையவனுப் நிட்களாதீதமாய்ச் சுத்தசிவமெனப் பெயர் பெற்றுச் சிவதத்துவமெனப் படிக்கப்படும்" என்றும், "இந்த ஆன்ம தத்துவ முதலிய மூன்றுமே முறையே ஞானம் ஞேயம் ஞாதிரு வெனப்படும்" என்றும், "இதிற் பிரத்தியாகாரஞ் சுத்தாவஸ்தைச் சாக்கிரம்; தாரணை சொப்பனம்; தியானஞ் சுழுத்தி; சமாதி துரியம்; சாக்ஷாத்காரம் துரியாதீதம்" என்றும், "சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தில் மூன்று பதத்திற்கும் வாச்சியப்பொருள் வேறேயானும் இலக்கியப்பொருள் இப்போது சொல்லப்பட்ட

ஆன்மாவென்பதும் பரமென்பதுஞ் சிவமென்பதுமாகிய மூன்றுமேயாம்'' என்றும், நீர் கொண்டவாற்றிற்கேற்ப, இத் திருவிருத்தத்தில் இந்தமூன்றின் விளக்கமும், "சித்தத்தே" என்பதனானும், "தன்னை" என்பதனானும், "தாளிணை" என்பதனானும், இலக்கணையாற் சொல்லப்பட்டதென்று உரை செய்தீர். 'கட்டில் கூப்பிட்டது' என்ற விடத்திற் கட்டிலுக்குக் கூப்பிடுந்தன்மை யில்லாமையால் ஆண்டுக் கௌணப்பொருளுரைத்தல் வேண்டும். 'ஆயுக்கிருதம்' என்றவிடத்தும் ஆயுவுக்குக் கிருதத்துவ மில்லாமையாற் கௌணப்பொருளுரைத்தல் வேண்டும். 'நூலுடுப்பு' என்ற விடத்து நூருனே யுடுப்பாகமாட்டாமையால், ஆண்டு இலக் கணைப்பொருளுரைத்தல் வேண்டும். 'கங்கையில் வேடச் சேரி' என்றவிடத்துங் கங்காசலப்பிரவாகம் வேடச்சேரிக்கு ஆதாரமாகமாட்டாமையால் ஆண்டும் இலக்கணைப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். 'பிச்சை சிதம்பரத்தில் வசிப்பிக் கிறது' என்றவிடத்தும் வசிப்பிக்கிற தொழிலுக்குப் பிச்சை கர்த்தா வாகமாட்டா தாகையால், வேறிலக்கணைப்பொரு ளுரைத்தல்வேண்டும். 'சிங்கந்தானே புருடன்' என்ற விடத்தும் புருடனுக்குச் சிங்கத்துவசாதி யில்லாமையால் இலக்கணையால் வேறுபொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். அருத்தவாதந் துதிவாதங்களுக்கும் அப்பொருள் கூடாமை யாற் றூற்பரியப்பொருள் வேறுரைத்தல் வேண்டும். அவ் விடங்களிற்போலத் "தன்னைவைத்து" என்றவிடத்தும் "தாளிணை தலைமேற்சூட்டும்" என்றவிடத்தும், அருத்தா னுபபத்திக்கு இட மில்லை. இரு சிவத்தியானங்கொண்ட நமக்குச் சிவசொரூபத்தியானமும் அங்கீகாரமாம். ஆத லின், "சித்தத்தே தன்னைவைத்து" என்பதற்கு, இதயத் திலே குருரூப சிவத்தியானஞ் செய்வித்தென்னும் பொருளு

முடம்பாடாமன்றி விரோதமாமாறில்லை. இன்னும், சாம்பவிதிக்கையிற் றிருவடி சிரசின்மேற் சூட்டுவது நமக்கும் அங்கிகாரமாம். ஆதலின், "தாளிணை தலைமேற் சூட்டும்" என்பதற் கங்ஙனம் பொருளுரைப்பதூஉம் நமக்குடம்பாடாவதன்றி விரோதமாமாறில்லை. இங்ஙனம் நமது மதவிரோதமுமின்றி உபபத்தியு நேர்வதாக்வும், ஈண்டும் இலக்கணையென்றுகொண்டு வேறுபொருளுரைத்தல் நெறியன்று. பதங்கள் விரோதப்பொருடாராது உபபத்தியு முடையனவாயிருக்கவும், இலக்கணையென்றுவைத்து வேறு வேறு பொருளுரைப்பின், அவையெல்லா நியமமுறை பிறழ்ந்தொழியுமென்றுணர்க. "தன்னைவைத்து" என்பதும், "தாளிணைதலைமேற்சூட்டும்" என்பதும், அவ்விடங்களிற்பொருண்மாறுகொள்ளாவிடினும், "எடுத்து" என்னு முற்சொல்லொடு சம்பந்திக்கும் பொழுது பொருள் பகைக்குமாகலின், இலக்கணைப்பொருளே ஆண்டுக் கொள்ளல்வேண்டும். அங்ஙனமுரைபண்ணுதுவிடின் "எடுத்து" என்பதற்குச் "சமனூர்தம்பாசமுத்தியாகிய பசுத்துவ நிவிர்த்தியே பொருள்"; ஆதலால், அது நின்று வற்றிப்பொருள் பகைக்குமென்பிராயின், "எடுத்து" என்பதற்கு அதுவே பொருளென்பதற்கு நியாமகம் என்னை? ஒன்றுங் காண்கிலம். இன்னும், திக்கையில் அத்துவசோதனை செய்தபின்னரன்றேஆன்மாவைப் பிராசாதமார்க்கத்தாற் சமனைபரியந்தம் எடுத்துக்கொண்டுபோவது. இந்தத் திருவிருத்தத்தில் அத்துவசோதனை செய்தென்று சொன்னதில்லையாக, "எடுத்து" என்பதற்குப் பின்னர்ச் சின்மாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி யென்பதைக் குறிக்கு மொருசொற்ருனு மில்லையாக, முன்பின் ஒருசம்பந்தமுமின்றி "எடுத்து" என்றன் மாத்திரையானே அப்பொருள் படுமோ? சாஸ்திரத்

தில் "எடுத்து" என்று வருவனவற்றிற்கெல்லாம் அதுவே பொருளாகலின், அதற்கேற்ப "அத்துவசோதனை பண்ணி" என்பதும், "ஆன்மாவாகச் சேடிக்கப்பண்ணி" என்பதும், அவ்விடத்தில்லையாயினும், அவைதம்மை வருவித்து உரை செய்துகோடுமென்பிராயின், இந்தத் திருவிருத்தத்திற் "பவத்திற் சேரா வகை யெடுத்து" என்றவாறே, "சிவ ஞானச் செயலுடையோர்" என்னுந் திருவிருத்தத்திற் "பவமாயக் கடலிலழுந் தாதவகை யெடுத்து" என்றோது தலின், ஆண்டு மிவ்வாறே யுரைசெய்தல்வேண்டும். ஆண்டு மிவ்வாறேயுரைசெய்துமெனின், "மீளத் தவமாரும் பிறப் பொன்றிற் சாரப் பண்ணி" என்று கூறுதலின், நீர்கொண்ட சிவத்துவாபிவியத்திக்கு மீளப் பிறப்புண்டென்றவாறு யிற்று. ஆண்டுப் பொருள் பகைத்தலின், அவ் 'வெடுத்து' என்னும் பதத்திற்கு வேறுபொருள் கோடுமென்பிராயின், ஈண்டும் பொருள் பகைத்தலின், "எடுத்து" என்பதற்கே வேறுபொருள் கோடல்வேண்டு மென்று சமானமாம். அதுநிற்க. *"த்யஜே தேகம் குலஸ்யார்த்தே" என்னு நியா யத்தான், முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்க ளெல்லாவற் றோடும் பகைத்தலின், "எடுத்து" என்னுஞ் சொற்கே வேறு பொருள் கோடல்வேண்டுமென்று தெரிந்துகொள்ளமாட் டாத பேதையீர்க் குணர்த்தும் வாயி லில்லை. இன்னும், நீர்கொண்ட அர்த்தத்தை "எடுத்து" என்னும் பதம் இலக் கணையானன்றி யுணர்த்தமாட்டாது. என்னை? ஆன்மா எடுக்கத்தக்க கண்டிதப்பொரு ளன்றாகலா னென்பது. ஆகவே, தானே தன்பொருளோடு பகைத்துத் தூர்ப்பல முற்று இலக்கணையாற் பொருள் கொள்ளக்கிடக்கும்

---

* இ-ள். "குல நலத்தின்பொருட்டு (அதற்குமாறான) ஒருவனை நீக்கிவிடுக" என்றவாறு.

"எடுத்து" என்னும் பதம் அன்னியபதங்களைத் துர்ப்பலஞ் செய்பவல்ல தாகமாட்டாது. இதுதானு மறிந்துகொள்ள மாட்டிவீர். இவ்வாறு சாஸ்திரமுழுவதுஞ் சம்பந்தமின்றி மூலமொருபக்கமும் உரை மற்றொருபக்கமுமாகப் போலிப் பொருள் பயப்ப உரை யெழுதுதற்கு நம்மைப்போல யாரும் வல்லராகார். இவ்வாறே நீர் பவுட்கரத்துக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்துமென்று பெயரிட்டு, விளையாட்டு மக்கள் நகையாடுந் திறத்தாற் போலிப்பொருள் சொல்வது போலத், தொடக்கத்திற்றானே பிரகிருதானுசாரமின்றிப் பதப்பிரயோசனங் கற்பிக்கத்தெரிந்தவர்போலக் காட்டி, மகாமேருப் பிரசம்சை பண்ணினீர். அதிவியாத்தி பரி காரார்த்தம் அங்ஙனம் பண்ணல் வேண்டிற்றெனின், ஆண்டுப் பிரகிருதஞ் சம்போதனமேயன்றி இலக்கணஞ் சொல்லுமிடனன்றாகலின், ஆண்டு அதிவியாத்திப்பிரசங்கம் வருதற் கேது வின்று. அல்லதூஉம், எதிர்முகமாகவிருந்து † ஆமந்திரணஞ்செய்து உத்தரப் பிரத்தியுத்தரமாக நடந்து செல்லு நெறிக்கிடையே, ஈண்டுச்செய்த ஆமந்திரணமாத்தி ரம் எதிர்முகமாயிருக்கிற எம்மைக் குறித்ததோ? எதிர்முக மல்லாததூஉம் அசேதனமாயுள்ளதூஉமான மேருவைக் குறித்ததோ? என்று சந்தேகிப்பாராயின், சிகண்ட பரமேசு ரர் அத்துணை அஞ்ஞானமுடையவரென்றன்றே நும் வியாக்கி யானத்தாற் பெறப்படுவதாம். அதுவேயுமன்றி, அதி வியாத்தி அவ்வியாத்தி அசம்பவ பரிகாரம் ஆசிரியர் சிஷ்யர் களுக்குப் போதிப்பதன்றிச் சிஷ்யர்கள் ஆசிரியருக்குப் போதிப்பதென்பதூஉ மாம். அன்றியும், முன்னர்ப் பிர யோகித்த பதத்தினான் மகாமேருவில் அதிவியாத்தி வந்த தென்றுட்கொண்டு, அதனைப் பரிகரித்தற்குப்பின்ன ரொரு

† ஆமந்திரணம் = விளி.

பதம் பிரயோகிக்கலுறின், மேலும் அதன்கண் அதிவியாத்தி யெய்தாது பரிகரிக்கத்தக்க பதம் பார்த்தன்றே பிரயோகித் தல்வேண்டும். அவ்வாறன்றிப், பின்னும் பின்னும் அந்த மகாமேருவின்கட்டானே அதிவியாத்தியை யெய்துவிக்கும் பதங்களையே பிரயோகித்தாரெனச், சனகாதி முனிவரிடத் தும் பெரியதோர் அஞ்ஞானத்தை அவ்வியாக்கியானத்தா லாரோபித்தீர். இவ்வாறெல்லாம் பலதோஷயுக்தமாக வியாக்கியானஞ்செய்தற்கு நீரன்றி எவர் வல்லராவர்! இன் னும், ஆண்டு "பகவன்" என்னு முதற்பதத்திற்குச் "சர்வ சாஸ்திரப் பிரசித்த சாமானிய ஐசுவரியமுடையவனே" என்று பொருளுரைக்காமல், "வித்தியா பாதைக வேத்திய மான சுத்தவித்தையில் விளங்கும் விசேஷ ஐசுவரியமுடை யவனே" என்று ஆமந்திரணம் பண்ணினுரென்று பொரு ளுரைத்தது, நும் வியாக்கியானத்துக்குப் பூர்வாபர விரோத மாம். யாதினுலெனின். * "ச்ரோது மிச்சா கரீயஸி" என்புழிச், "சனகாதிகளுக்கு மதாந்தரங்களிற் பிரவேசமே யன்றி வித்தியாபாதத்திற் பிரவேசமில்லாமையால், இவ் விடத்திற் புத்திவிருத்தி மனோவிருத்தியெனச் சாமானி யப் பொருளுரைத்தல் வேண்டுமேயன்றிச், சிற்சத்தி வியத்தியுடையராயினும், அதனை அவரறியாமையின், சிற் சத்தி வியத்தியில் வைத்துப் பொருளுரைத்தலாகாது" என்று பின்னுரைத்தமையினென் றறிக. "மாறுகண் ணுக்கு மூலைசெவ்" என்னு நியாயத்தானே தொடக்கத் திற்றானே இத்தனை தோஷங்களுக் கிடனுயிருக்கும் அவ் வியாக்கியானம் நுமக்குமாத்திரம் நன்றாய்க் காணப்படு கின்றது! திவ்யஸ்திரீயிடத்திலுள்ள நலம் நபுஞ்சகனுக்குத் தெரியவாராப் பெற்றிபோல, ஸ்ரீமத்உமாபதிசிவாசாரியர்

---

* இ - ள். "கேட்டற்கு விருப்பு மீதூருகின்றது" எ-று.

பிரகிருதாநுசார மாகவும், சகலமத * சிலாகனகாரியாகவும், பலவத்தாகவும், ஆண்டுச்செய்துவைத்த பதப்பிரயோசன சாரத்தைப்பார்த்து மறியமாட்டாத நம்முடைய ஞானத்தின் மாகாத்மியத்தை, எற்றென் றெடுத் துரைப்பாம்! இனி "உங்கள் உமாபதிசிவாசாரியர் பரமதங்களுடன் போராடித் தர்க்கசெடிலமாக வியாக்கியானஞ் செய்தனரன்றிப், பரிபாகியாயுள்ள சிஷ்யனுக்குமாத்திரந் தெரியுமாறு சம்பிரதாயமாத்திரையா னெடுத்துக்கொண்டு வியாக்கியானம் பண்ணிற்றிலர். ஆகலின், அது எமக்குறுதிபயக்காதென்று உபேக்ஷையாற் கைவிட்டோம்" என்பிராயின், நீர் பண்ணிய மகாமேருப் பிரசம்சைமாத்திர நம்மனோர் சம்பிரதாயத்துக் காவசியகம் வேண்டுவது போலும்! அன்றியும், அந்த வியாக்கியானம் யாண்டுந் தூஷணைஎன்முக்கியமே பிரதானமாகக்கொண்டு அகங்காரசெடிலமா யிருப்பதன்றி, வேறு நலமுடைத்தன்றாதலை நோக்கின், அதுவே நம்மனோர்கொண்டுபோற்றுஞ் சம்பிரதாயமென்பது புலனும்! நக்குழறுபடையெல்லா நம்மனோர்க்கே ஏற்பனவாம். சர்வஞ்ஞானோத்தராதி சிவாகமங்கள் உபதேசமாத்திரையா னெடுத்துக்கொண்டனுக்கிரகிப்பன வாகலின், அப்பெற்றியவாஞ் சிவாகமங்களுக்குச் சம்பிரதாயமாத்திரையாற்றானே வியாக்கியானஞ்செய்தல் வேண்டும். பவுட்கராதி சிவாகமங்கள், அங்ஙனமன்றிச், சித்தாந்தத்தைச் சாதாரணமாகச் சொல்லிவைத்துப், பரமதகண்டனமே பிரதானமாகக் கொண்டு, பிரசினமும் உத்தரமு மேன்மேற் றலைப்பெய்து தர்க்கசெடிலமாய் நடப்பனவாகலின், அப்பெற்றியவாம் பவுட்கராதி சிவாகமங்களுக்கு, அவ்வாறுமூலாநுசாரமாகவே

* சிலாகனகாரி என்பதற்குப் "புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கு" என்புழிப்போலப் பொருள்கொள்க.

வியாக்கியானஞ் செய்தல்வேண்டுமன்றி, நும்மைப்போல வியர்த்த வியாக்கியானஞ்செய்தல், அபசாரமென் ெறாழிக. அதுநிற்க.

"பண்டைநற் றவத்தால்"

(பாயிரம், எ.)

இதன்கண் "தேசிகனுக்கு ஞானம் பிரதானம், சாதக னுக்குத் தீக்கை பிரதானம்" என்றும், "ஞானந் தீக்கைக்கங் கம்" என்றும், "மலந் திரவியமாதலான் நேத்திரபடலம் போல ஞானகோடிகளாலும் போகாது" என்றும் பிரலா பித்தீர். இவையெல்லா முன்னர்த் தந்து கண்டித் தொழிப் பாம். சமவாத பிசாசாவேசராய்த் துராக்கிரகங்கொண்டு பிரலாபிக்கு நும்போல அடிக்கடி புலம்பாம். ஈண்டு, "ஈசன் புண்டரிகத்தாள்" என்பதற்கு, "ஆன்மாவினது புண்டரிகத் தாள்" என் றுரை செய்தீர். இஃது யாண்டும் பயின்று வருதலின், இந்த அப்பியாசலிங்கத்தை அதிக்கிரமித்துக் கௌணப்பொருள் சொல்லுதல் நியாயவிரோதமென் றறிக.

"அருளின லாகமந்தே"

(பாயிரம், கூ.)

இதன்கட் "பரதந்திரியங் கரைகழிபந்தம்' என்று ஞானமிர்தத்து வருதலாற், பரமுத்தியில் ஆன்மாச் சிவனுக் கடிமையல்லன்; சிவனைப்போலத் தானுஞ் சுதந்திரன்" என்றீர். "பரதந்திரியங் கரைகழி பந்தம்" என்பற்குப் பொருள் முன்னர்க் கூறுதும். அதுநிற்க. விஞ்ஞானதீக்கை யில் "உடல் பொரு ளாவி மூன்றும் என்னுடைமை யல்ல, சிவனுடைமையாம்" என்று, குருசொரூப சிவனுடைய ஸ்ரீ ஹஸ்தத்திற்றானஞ்செய்து, அங்ஙனந் தானஞ்செய்திட்ட ஞானந் திடம்பிறக்கவேண்டித், தினந்தோறுஞ் சிவபூசையிற்

செப நிவேதன கன்மநிவேதனங்களோடு "* சிவோதாதா" என்று மந்திரஞ்சொல்லி ஆன்மநிவேதனஞ் செய்து போந்தும், மனம் வேறு செய்கை வேறாகக்கொண்டு, சிவதரு மாகமத்தில் "தானத்துக்குப் பரமசற்பாத்திரஞ் சிவன்" என் றோதுதலின், அப்பெற்றியுடைய சிவபரமசற்பாத்திரத்திற் றானஞ்செய்த பொருளைச் சிவனுடைமை யன்றென்று மாறுற்று மீட்டபகரித்தலின் தத்தாபகாரிகளாய்ச், செய்யுங் கிரியையெல்லாம் இங்ஙனம் மனம்வேறு செய்கை வேறாகக் கொண்டு செய்தலிற் பரமவஞ்சகர்களாய்ப், பரமுத்தியிலான் மாச் சிவன்வழித்தாய் நிற்பதின்றென்றலின் சிவன் அனாதி தொடங்கி இதுகாறுஞ்செய்துபோந்த உபகாரத்தை மறந்த கிருதக்கினர்களாய், நான்சுதந்திரனென்றுகொண்டுநிற்றலின் அகங்காரிகளாய்த், தம்பாற் காணப்படுஞ் சிவசாட்குண்ணி யத்தைச் சிவசாட்குண்ணியமன்று, நஞ்சாட்குண்ணியமே யென்று பேசுதலின் துர்விவகாரிகளாய்த், †" திலேதைல மிவஸ்தித்வா பஹிரந்தர் வ்யவஸ்திதঃ" என்னும் வசனத்தின் படி சர்வாந்தரியாமியாய் நிறைந்திருக்கிற சிவனுக்கு ஔபச் சிலேடிகவியாத்தியினாற் 'சர்வாந்தரியாமித்துவம் இல்லை' என்று நானதை யாரோபித்தலின் சுவாமித்துரோகிகளாய், ‡" க்ஷீரேக்ஷீரம் ஜலேஜலம்" என்ற வசனத்தின்படி பிரிக் கப்படாமற் சம்பந்தித்திருக்கும் 'ஆன்மசிவன்களுக்கு ஒட் டில்லை' என்று பிரித்துப் பேசுதலானும், வேதாந்தத்தின்சு

---

* இ-ள். "சுபவன் சிவனும்" எ-று.

† இ-ள். "எள்ளின்கண் நெய் உள்ளும் புறம்புங் கலந்துறை தல்போல முதல்வன் இரு வேறுவகைப் பிரபஞ்சத்தின் உள்ளும் புறம்புங் கலந் துறையும்" எ-று.

‡ இ-ள். "பாலின்கட் பாலும், நீரின்கணீருங், கலந்தொத் தாற்போல" எ-று.

னுள்ள *"ஏகஏவாத்மா" என்றற்றொடக்கத்து வசனங் களுக்குப் பொருடெரியமாட்டாது, †"வேதஸாரம் சிவாக மம்" ‡"வேதாந்தார்த்தமிதம்ஞானம்" என்னுஞ் சிவாகம வசனங்களின்படி சூத்திரமும் பாடியமும்போலத் தொகை வகையாயும் பொதுச்சிறப்பாயும் ஒருகருத்தினவாயுமிருக்கும் வேதத்தையுஞ் சிவாகமத்தையும் பேதித்துப் பிரமாணப் பிரமாணஞ் சொல்லுதலானும், அந்தச்சித்திரகாரிகளாய், § "இதி வர்ணாஸ்ரமாசாராந் மனசாபி ந லங்கயேத்" என் றற்றொடக்கத்துச் சிவாகமவசனங்களை யதிக்கிரமித்தொழுகு தலின், சிவாஞ்ஞாபங்ககாரிகளாய்ச், சிவவாக்கியங்களை மனம்போனபடியெல்லாம் பேதித்து அர்த்தஞ்செய்தலின் சிவகோபாஸ்பதர்களாய், இவ்வாறு பரமசிவத்துரோகிகளா யிருக்கு நும்மனோருடன் சம்பாஷணஞ் செய்தல் நரகபதன வேதுவாகலின், நும்மைக்காணிற் றூரவொதுங்கிப்போதலே செயற்பாலதன்றி, முகம்பார்த் துரையாடுத றக்க தன்று.

"அன்னிய சாதியுந் தன்சாதியும்"

(அளவை, ரு)

இதன்கட் "சிவத்துவ மியற்கை, பசுத்துவஞ் செயற்கை" என்று, நீர்தாமே ஆண்டாண் டுரைத்ததையு மறந்து, முன்பின் மாறுபாடுறப், "பசுத்துவமுஞ் சிவத்து வத்தைப்போலச் சாதி" என்று கொண்டீர். அதுவேயு மன்றி, மாயாவாதி மதத்தி விழிந்து, ஓரான்மாவுக்கே, "முத்தான்மசாதி வேறு பெத்தான்மசாதி வேறு" என்றும்,

* இ-ள். "பரமான்மா ஒருவனே" எ-று.

† இ-ள். "வேதத்தின் சாரமான சிவாகமத்தினை" எ-று.

‡ இ-ள். "வேதாந்தத்தின் பொருளான இந்த ஞானம்" எ-று.

§ இ-ள். "இவ்வாறு ஓதிய வருணாச்சிரம ஒழுக்கங்களை மனத்தானுங் கடந்திடற்க" எ-று.

"முத்தான்மாவுஞ் சிவனுந் தன்சாதி; பெத்தான்மாவும் பாசமும் அன்னியசாதி" என்றும், பெத்தான்மாக்களுள் விஞ்ஞானகலத்துவ பிரளயாகலத்துவ சகலத்துவங்கள் உபாதியென்பதறியாது, சாதியெனக்கொண்டு, "விஞ்ஞான கலர் முதலிய மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தன் சாதி, பாச மும் பதியு முத்தான்மாக்களும் அன்னியசாதி" என்றும், இவ்வாறெல்லாம் விஸ்தரித்துச் சொற்றீர். இயற்கையா யுள்ளது சாதி, செயற்கையாயுள்ளது உபாதி யென்பது சர்வமத சம்மதம். அந்தப் பேத மறியாது உபாதியுஞ் சாதியென்று கொண்டீர். ராசகுமாரன் வேடச்சேரியில் வளர்ந்தானேனும், ராசசாதியனாதலன்றி, வேடச்சாதிய னாமோ? ஓரரசன் சிங்காதனத்திலிருந்தான், மற்றோரரசன் காராக்கிருகத்திற் கிடந்தானெனின், காராக்கிருகத்திற் கிடத் தன் மாத்திரையாற் சாதி அன்னியமாய்விடுமோ? இஃ துணரமாட்டாப் பிராந்தரான நுமக்கு உணர்த்துமாறில்லை. இன்னும், இவ்வாறு கூறிய நீர், ஆன்மாவுக்குப் பசுத்துவம் ஆன்மத்துவம்போலச் "சிவனுக்கு பதித்துவஞ் சிவத்துவ மென விரண்டு பேத முண்டு" என்று சர்வஞ்ஞானோத்த ராதியாகமங்கள் வெளிப்படையாற் கூறுதலின், ஆண்டும் இவ்வாறே பதித்துவம் அன்னியசாதி, சிவத்துவந் தன் சாதியென்று, சொல்லாது விட்டது என்னை? அதை மறந்துவிட்டீர் போலும். அன்றியும், பசுக்களுக்கெல்லாங் கிரமேண சிவத்துவாபிவியத்தி யுண்டென்பது நம்மனோர்க் கெல்லாஞ் சம்மதமா மன்றே! அங்ஙனம் பசுக்களெல்லாஞ் சிவமாயொழிந்தவழிப், பதிபதார்த்தமும் பாசபதார்த்தமு முளவாவனவன்றிப், பசுபதார்த்தமென வொன்று இல்லையா யொழியும். ஆகமாந்தரங்களில் எழுபதார்த்தம் ஆறு பதார்த்தம் ஐந்துபதார்த்தம் நாலுபதார்த்தம் மூன்று

பதார்த்தமுண்டென்று சங்கியாபேதஞ் சொல்லப்படினும் எல்லாந் திரிபதார்த்தத்தில் அந்தர்ப்பவிக்குமென்பதுவே சகலாகம சம்மதம். அவ்வாறன்றிப், பதார்த்த மிரண்டெனக்கொண்டு, அந்த இரண்டு பதார்த்தத்தில் எல்லாம் அந்தர்ப்பவிக்குமென்று ஓராகமமுங்கூறக் கேட்டிலேம். இன்னும், சிவத்துவசாதியினுல் ஆன்மாப் பதிபதார்த்தத்தில் அந்தர்ப்பவிக்குமெனின், பசுத்துவசாதியினுல் அது பாசத்தில் அந்தர்ப்பவிக்குமென்றுஞ் சொல்லல்வேண்டும். "பசுத்துவத்தின் வேருக மலத்துவம் படிக்கப்பட்டதில்லையாகலான், 'அறியாமை அகற்றி' என்பதற்கு ஆன்மசுத்தி பண்ணியென்பதே பொருள்" என்று நீருஞ்சொன்னீரன்றே! "எல்லா மிரண்டுபதார்த்தத்தி லந்தர்ப்பவிக்கும்; அசாகளத்தனம்போலஅதிகசங்கியைகொள்வதுஎற்றிற்கு?" என்பிராயின், சைவாகம விரோதமாக இங்ஙனஞ் சொல்லு நீயிர், சிவன் பிரமத்தி லந்தர்ப்பவிக்கும் பதார்த்தாந்தரமன்றென்று கூறு மாயாவாத விவகாரசோரர்களாய்ப், பிரஷ்டசித்தாந்த விவகாரர்களாய்ச், சைவசித்தாந்த வாபாசகர்களா யொழிவிர். ஆதலின், நம்மோடு பேசினும் பெரியதோ ரிழுக்காம். சிவாதிவஸ்துக்களுக்குச், சிவாத்ம மல மாயாதிநாமங்கள் நிருபாதிகங்கள், பதிபசுபாசாதிநாமங்கள் சோபாதிகங்களென்பது சகலாகம சித்தாந்தமென்றறிக.

"உயிரிஞே டுணர்வு"

(அளவை, ௬)

இதன்கண் "பரசம்வித்தைச் சுவசம்வித்துப் பிரமேயமாயறியும்" என்றும், "அதற்குப் பிரமாதாப் பொது சம்வித் தொன்றுண்டு" என்றும், "ஆன்ம சிற்சத்தி போலச் சிவசிற்சத்தியுஞ் சிவனுக்குப் பிரமாணமேயாம்" என்றும் பிரலாபித்தீர்.

"ஈண்டுப் பக்கப் போலி"

(அளவை, கச)

இதன்கண் "ஆன்மசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்கு முக்கியப் பிரமாணமாதல்போலச் சிவசிற்சத்தி சிவனுக்கு முக்கியப் பிரமாணமாம்" என்றும், "அந்தச் சிவசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்குப் பிரத்தியக்ஷாதிகள்போல உபகாரோபசாரத்தாற் பிரமாணமாவது முத்திபரியந்தம்; அப்பால் இல்லை" என்றும், "ஆன்ம சிற்சத்திக்குச் சிவன்முதலிய பொருள்கள் பிரமேயமாதல்போலச் சிவசிற்சத்திக்குப் பசுபாசங்கள் பிரமேயப் பொருளாம்" என்றும், "சிவனுக்குச் சிவசிற்சத்தி பிரமேயமாம், சிவசிற்சத்திக்குச் சிவன் பிரமேயமாகான்" என்றும், "இவ்வாறே ஆன்மாவுக்கு ஆன்மசிற்சத்தி பிரமேயமாம், ஆன்மசிற்சத்திக்கு ஆன்மாப் பிரமேயமாகான்" என்றும், பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரிய விவகாரம் பேசித் தார்க்கிகமத சோரராயினீர். பவுட்கரத்தில் "உபகாரத்தினை அபேக்ஷிக்கும் ஆன்மசிற்சத்தி பிரமாணமாம்" என்று சொல்லப்பட்டதன்றி, "உபகாரானபேக்ஷமா யறியுஞ் சிவசிற்சத்தி பிரமாணமாம்" என்று சொல்லப்பட்டதின்று. அதுவேயுமன்றி, "யாதொன்று பிரமாண மாம், அது பிரமேயமாகாது; யாதொன்று பிரமேய மாம், அது பிரமாணமாகாது" என்று, பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரியம் வாராமல் வரையறுத்தோதி, "இந்த ஏதுவினானே இந்திரிய லிங்காகமாதிகளும் இதரவஸ்துக்கள்போல ஆன்மசிற்சத்திக்குப் பிரமேயமாதலின், அவைதம்மைப் பிரமாணமென்றல் கூடாது" என்று தார்க்கிகமத கண்டனஞ்செய்த பவுட்கரச் சுருதியை நுனுகி ஆய்ந்திடின், நீர் இங்ஙனம் பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரியம் பேசிடமாட்டீர். இனி ஆன்மாக்களும் ஆன்மசிற்சத்திகளுந் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், சிவ

னுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவபங்கம் வரும்; அங்ஙனமே இதரான்மாக்களும் இதரான்ம சிற்சத்திகளுந் தானுந் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், ஆன்மாவுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவபங்கம் வரும். இஃதென்சொல்லியவாறோ வெனின்,—சர்வஞ்ஞத்துவபங்கம் வாராமற் பரிகரிக்கப்புகின் "பிரமாதிரு பிரமாணங்கள் பிரமேயமாகா" வென்னும் ஆகமவிரோதமாம். அவ்வாகமவிரோதம் வாராமற் பரிகரிக்கப்புகின் சர்வஞ்ஞத்துவபங்கம் வரும். மற்றிது மயூரநிர்த்தம்போல ஒன்றை நாட்டும்வழி மற்றொன்று விட்டுப்போவதாமென்றவாறு மென்க. இதற்கு யாது பரிகாரம் செய்யவல்லீர்? சிவனால் ஆன்ம ஆன்மசிற்சத்திகள் அறியப்படுவதூஉம், ஆன்மாவால் இதரான்ம இதரான்ம சிற்சத்திக ளறியப்படுவதூஉம், ஆன்மாவுக்குப் பதிபாசங்கள் பிரமேயமாவது போலன்று, பேதமுண்டென்று, இந்தவிரண்டுக்கும் விரோதம் வாராமல் அதிசூக்ஷும விசாரஞ்செய் தறிது மென்பிராயின், நீர் மெல்ல மெல்ல எமது சித்தாந்தத்திற்குச் சமீபமாகவந்து கூடினீர். மற்று அப்பேதந்தான் என்னை? அறியப்படும்பொருள்போலன்றி அறியும்பொருளா யறியப்படும் பிரமேயமல்லாப் பிரமேயமாயிருத்தல் பேத மெனின், எவ்வாற்றானுயினும் ஒன்று அறியப்படின், அதனை அறியப்படுவதன்றென்று கூறுதல், விரோதமாம். இனிப் 'பிரமேயமுமன்று, பிரமேயமுமா' மென்று, அநிருவசனமாகப் பேசுவோர் மாயாவாதிகளும், அநேகாந்தவாதிகளுமேயாவர். ஆதலின், நீர் அவ்விருமத சோராருமாவிர். அற்றேலஃ தாக; உங்கள் சித்தாந்தத்தில், பிரமாதிரு பிரமாணங்கட்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சாங்கரியம்வாராமலும், சர்வஞ்ஞத்துவபங்கமெய்தாமலும், ஏனைப் பிரமேயங்கட்கும் இதற்கும், ஆகமசம்மதமாக ஒரு பேதஞ் சொல்லல் வேண்டும். அது

தான் யாது? என்றுசாவுவிராயின், சிவசமவாதவாபாசரா யிருக்கு நம்மனோர்க்கு அவ்வேறுபாடுணர்த்தற்பாலதன்று. ஆயினும், அதனைச் சாமானிய திருஷ்டாந்த பூர்வமாக ஒருவாறு காட்டுதும். திரிபதார்த்தங்களுள், ஒன்றாயினு மறியப்படாவிடின், சர்வஞ்ஞத்துவ பங்கம் வருமாகலின், திரிபதார்த்தங்களு மறியப்படும் பொருள்களே யாம். அஃதேல், எல்லாம் பிரமேயமெனப்படாவோவெனின், படாவென்பது. என்னை? அநுபவ ஞானத்திற்கு விடயமாயறியப்படும் பொருண் மாத்திரமே பிரமேயமாம். மற்றை ஞானத்திற்கு விடயமா யறியப்படும் பொருள் பிரமேயமாகாது. அஃதாமாறு யாங்ஙனமெனின், வேறொன்றன்கண் வைத்துக்காட்டுதும். *யதார்த்தஸ்மிருதிஞானத்திற்கு விடயமாயறியப் படுத லுண்டென்பதூஉம், அங்ஙன மறியப்படும் பொருள் ஞேயவிசேடமாவதன்றிப் பிரமேயரூப ஞேயமாகாதென்பதூஉம், சர்வமத சம்மத மன்றே? இங்ஙனம் அறியப்படும் பேதங்க ளநேக முள. ஆகலின், அவைதம்முள், அநுபவஞானத்திற்கு விடயமாதன் மாத்திரையே அபேக்ஷித்து அந்நச் சிற்சத்தியாகிய ஞானம் 'பிரமாணம்' என்றும், அந்த ஞாதாப் 'பிரமாதா' என்றும், அதனானே யறியப்படு ஞேயம் 'பிரமேயம்' என்றும், விவரிக்கப்படுதலல்லது, இதர ஞானரூப சிற்சத்திக்கு விடயமாகும்வழி, அந்த ஞானத்திற்குப் 'பிரமாணம்' என்னும் விவகாரமில்லை; அந்த ஞானத்திற்குப் 'பிரமிதி' என்னும் விவகாரமு மில்லை; அந்த ஞாதாவிற்குப் 'பிரமாதா' என்னும் விவகாரமுமில்லை; அந்த ஞேயத்திற்குப் 'பிரமேயம்' என்னும் விவகாரமுமில்லை. ஆகலின், சிவசிற்சத்தி ஆன்மசிற்சத்திபோல அநுபவ விடயமாக வொன்றனை யறிவதன்று. அதனால், அதற்கு 'ஞானம்'

---

* யதார்த்தஸ்மிருதிஞானம் = மெய்யான நினைவுணர்வு.

என்னும் பெயர் பொருந்துவ தல்லது 'பிரமாணம்' என்னும் பெயர் பொருந்தா தாம். ஆகவே, அந்த ஞானத்தாலறியப் படும் பொருள்களும், அதனை யபேக்ஷித்து 'ஞேய' ரூபமாத லன்றிப் 'பிரமேய' ரூபமாத லில்லை. ஆன்மாவும், தன்னை யும் இதரான்மாக்களையும் இதரான்மசிற்சத்திகளையும் அறியுங் கால், நிருவிகற்ப ஞான விடயம்போலச் சாதாரண விடய மாக அறிவதன்றி, அநுபவ விடயமாக வறிவ தன்று. ஆக வின், அப்பெற்றித்தாகு ஞானத்தை யபேக்ஷித்து ஒரு பதார்த்தமும் பிரமேயமாதலில்லை. அதனாற்,சாதாரண விடய மான ஆன்ம ஆன்மசிற்சத்திகள், சிவனுக்கு மநுபவ விடய மல்ல; ஆன்மாவுக்கு மநுபவ விடய மல்ல. ஆகலின், ஆன்ம ஆன்மசிற்சத்திகள் எந்தப் பிரகாரத்தினானும் பிரமேயமாத வில்லை. சிவ சிவசிற்சத்திகள் ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமும் உபகார வுபசாரப் பிரமாணமு மாதலே யன் றித், தம்மை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமாதலு மில்லை; பிர மாதிரு பிரமாணமாதலு மில்லை. ஆதலாற், பிரமாணப் பிர மேய சாங்கரிய தோஷம் வரின், ஆன்மாக்களிடத்தன்றோ வரல்வேண்டும்? ஆண்டு வருதற்கொரு சம்பந்தமு மில்லை. இனி அநுபவ விடயமாகாது வேறொரு பிரகாரமாக விடய மாவது பிரமேய மாகா தெனவே, சிவனுஞ் சிவசத்தியை யறியலாம்; சிவசத்தியுஞ் சிவனை யறியலாம்; ஆன்மாவும் ஆன்மசிற்சத்தியை யறியலாம்; ஆன்மசிற்சத்தியும் ஆன் மாவை யறியலாம். அங்ஙன மறிதல்பற்றி, நீர் சொல்லிய தோஷ மெய்துதற் கேது வில்லை. "சிவசிற்சத்தி சிவனையபே க்ஷித்துப் பிரமாண மாகாவிடின், சிவன் அந்தகனாயொழியும்" என்ற சங்கையு மோடியொதுங்கிற்று. சிவனுக்கு ஞானக் கண் பிரதானமென்றும், ஆன்மாவுக்கு ஞானவிசேடமான பிரமாணக்கண் பிரதானமென்றுந், தம்முள் வேறுபா டறிக.

"நீர் கூறுவனவெல்லாம் வாய்மையே யாம். ஆயினும், பவுட் கரத்தில் 'ஆன்மசிற்சத்தி பிரமாணம்' என்று விசேடித் தெடுத்துச் சொல்லாமற், 'சிற்சத்தி பிரமாணம்' என்று சாதாரணமாகச் சொல்லுதலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாண மென்று சித்திக்கு மன்றே! அதற்குக் கதி யாது?" எனின், பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்யாது லீடாலீட நியாயமாக அவ்விடமாத்திரையே நோக்குவார்க்கு, அங்ஙனஞ் சித்திப் பதுபோல ஆபாசிக்கும். பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்து நோக்கின், அந்த ஆபாச மோடி யொதுங்கும். அது காட்டுதும்: பூர்வார்த்தத்திற் "பிரத்தியக்ஷம் அனுமா னஞ் சத்தம் அருத்தாபத்தியென்றிவை பிரமாணம்" என்று சித்தாந்தஞ் செய்து, உத்தரார்த்தத்திற் "சந்தேகாதிகளி னீங்கின சிற்சத்தி பிரமாணம்" என்று சித்தாந்தஞ் செய் தொழிதலின், இவ்விரண்டற்குஞ் சம்பந்தவைக்கியஞ் செய் யாதுவிடின், பொருள்பகைத்து, இரண்டும் பிரமாண மாகா தொழியும். இனி இரண்டனையுஞ் சித்தாந்தமாகச் சொல் லுதலின், அவைதம்மு ளொன்று பூர்வபக்ஷமாமென் றோதுதற்கு மேதுவில்லை. இன்னும், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களிற் சிற்சத்திப் பிரமாணத்திற்கு வியாத்தி யுண்மையின், "அவ்வியாத்தி தூஷணமில்லை" யென் றோதுதலின், அதற்குப் "பிரத்தியக்ஷாதித்துணை * உப ப்ரும்ஹித சிச்சக்தி" யாதலென்றே நம் வியாக்கியானமு மோதுதலின் அவ்விருவகைப் பிரமாணங்களுக்கும் வியாத் திப் பிரயோசகமான சம்பந்தம் பிறிதியாது மின்மை யின், உபகாரகோபகாரிய பாவ சம்பந்தமே யிரண்டற்குங் கொண்டு, பிரத்தியக்ஷாதிகள் உபகாரகப்பிரமாணம், சந் தேகாதிகளி னீங்கிய சிற்சத்தி யுபகாரியப் பிரமாண

---

* இ - ள். "உடங்குநின் றாக்குஞ் சிற்சத்தி" எ-று.

மென்று, அவ்விரு வாக்கியங்களுக்குஞ் சம்பந்த வைக்கியந் தானே சமாதானஞ் சொல்லல் வேண்டுதலின், அச்சம்பந்த லக்ஷணஞ் சிவசிற்சத்திக் கில்லாமையின், ஆண்டு ஆன்ம சிற்சத்தி மாத்திரமே யெடுத்தோதிற்றென்பது தானே சித்தித்தது. இனி இவ்வாறன்றி, சிற்சத்தி சாமானியத் திற்குப் பிரமாணத்துவங்கொள்ளின், "பிரத்தியக்ஷாதித் துணை உபப்ரும்ஹித சிச்சக்தி" என்னு நும் வியாக்கி யானமே விரோதமாம். அன்றியும், அச் சிற்சத்தியை எடுத்து "மலாவிர்தி காலத்திற் கலாதிகாரணத்தால் வியத் தமா யர்த்த யோசனஞ் செய்யும். மலபந்த நிவிர்த்திகாலத் திற் கலாதிகாரணங்களை யபேக்ஷியாமற் சுபாவமாக வறியும்" என்று கூறுதலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாண குக்ஷி நிக்ஷிப்த மாயின், மலாவிர்தி மலநிவிர்த்திகள் சிவசிற்சத்திக்கு முண் டெனப்பட்டுத் தூஷணமெய்து மென்பது. என்னை? "ஆன்மசிற்சத்திக்கு" எனப் பிறிதினியைபுநீக்கும் விசே டண மடுத்தோதாது "அந்தச் சிற்சத்திக்கு" என்றே கூறு தலி னென்பது. அல்லதூஉம், சீகண்டருத்திரக்கடவுளுக் குச் சிவசிற்சத்தியும் பிரமாணமென்னு மபிப்பிராய முண் டாயின், பிரத்தியக்ஷ லிங் காகம புத்தியாதிப் பிரமாண வாதிகளை நிராகரிக்கும்வழி, இவையெல்லாஞ் சிவசிற்சத்தியி லவ்வியாத்தியா மென்று நிராகரித் தோதிடுவரன்றே! அவ் வாறோதாமல், "இந்திரியாதிக ளனைத்தினும் வியாபித்து நிற்குஞ் சம்வித்து யாது அதுவே பிரமாணம்" என்று காட்டுதலினானும், சிவசிற்சத்தி ஈண்டுப் பிரமாணகுக்ஷி நிக்ஷிப்தமன்றென்பது, இனிது சித்தித்தது. இனி இவை யெல்லாம் விசாரஞ்செய்யாது, இப்பியை வெள்ளியென்று பிரமிப்பதுபோல நும் மனத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டத னையே ஈசுரவாக்கியத்தினும் ஆரோபணஞ்செய்து பிரமித்து

"சிவசிற்சத்தியுஞ் சிவனையபேக்ஷித்துப் பிரமாணமாம்" என்னும் பிராந்தியை, யாம் ஈண்டுக் கூறிய வாக்கியார்த்த மாகுந் தீபப்பிரகாசங்கொண்டு நிவிர்த்தி செய்துகொள்க. இவ்வாறு ஆகமவாக்கியத்தால், "ஆன்மசிற்சத்திக்கே பிரமாணத்துவம், சிவசிற்சத்திக்கு ஞானத்துவ மல்லது பிரமாணத்துவ மில்லை" என்று, வைலக்ஷண்ணியஞ் சித்திப்பதாகவும், "சிவசிற்சத்திக்கும் ஆன்மசிற்சத்திக்கும் வைலக்ஷண்ணிய மில்லை, அவை சமானமேயாம்" என்று நம்மைப் பிரலாபிக்கச் செய்யுஞ் சமவாத மலத்தின் சாமர்த்தியம் ஆணவமல சாமர்த்தியத்தினைக் காட்டிலும் *அதிரித்தமாகலின், அதை நிவிர்த்திசெய்துகொள்ளுதல் நமக்குப் பிரயாசமேயாம். அதுகிடக்க. இனிச் சிவனுஞ் சத்தியு மென்றிருபாகுபாடன்றி "இரண்டற்கும் பொதுவாக இடையே மூன்றுவதொரு பாகுபா டுண்டு" என்றும், "ஆன்மாவுக்கும் ஆன்மசிற்சத்திக்கு மிடையேயும் அவ்வாறோர் பாகுபாடுண்டு" என்றுஞ் சொல்லின், மேலு மங்ஙன மனவத்தையாம். குணங்குணியென் றிருபகுப்புமாத்திரையே யன்றி மூன்றுவதொருபகுப்புண் டென்று கூறுவாரை யாண்டுங் கண்டிலம். ஆகலின், அங்ஙன மொன் றுண் டென்பதூஉம் அவசித்தாந்தமென் றொழிக.

"புத்திமற் காரியத்தால்"

(முதற் சூத்திரம், கஎ)

இதன்கண் "புத்திமற் காரியம்" என்னுஞ் சமாச பதத்தினைப் பின்னபதமாக வைத் துரை செய்தீர். 'புத்திமத்' என்பது தமிழின்கட் பின்னபதமாய் வருங்கால், உகாராந்த பதமாய் வருவ தல்லது, தகாராந்த பதமாகவேனும் றகாராந்த பதமாக வேனும் வாராது. தமிழ் வியாகரணத்தினுக்

---

* அதிரித்தம் = ஈண்டு அதிகமென்னும் பொருட்டு.

தமிழ்க் காவியத்திளுக பரிசயமில்லையாயினும், தமிழ் வார்த்தைகளையேனும் பயின்று வல்லிராயின், இங்ஙனம் பிர யோகிக்கலாம், இங்ஙனம் பிரயோகிக்க லாகா தென்பது, தெரியகிற்பீர். அத்தனைபயிற்சிதானு நுமக் கில்லை கொலாம்! அது கிடக்க. இனிப் பின்ன பதமாக வைத்துப் பொருளு ரைப்பினும், 'புத்திமத்' என்னும் பதத்திற்கு நீர் கூறிய பிர திஞ்ஞைப் பொருள் கிடைக்கமாட்டாது. அற்றன்று: இலக் கணையாகக் கொள்ளின் அப்பொருள் கிடைக்கும்பிற வெ னின், சொல்லு நெறிப்படாமற் பொருளு நெறிப்படாமல் வைத்து, அங்ஙனம் வீண்பிரயாசை யுறுவது எற்றிற் கென் ளுழிக. பஞ்சாவயவ வாக்கியப் பிரயோகம் முன்னரே செய்யப்பட்டமையின், ஈண்டுப் பாரிசேடப் பிரமாண மாத் திரங் காட்ட லமைவுடைத்தாம். அன்றியும், இவ்விடத்தில் இலக்கணைப் பொருள் கொள்ளலாம், இவ்விடத்தில் இலக்க ணைப் பொருள் கொள்ளலாகா தென்னும் வரையறையின்றி, நேர்ந்தவழி யெல்லா மிலக்கணையாக வைத்துப் பொரு ளுரைக்கலாமோ? * "நர்த்தே ப்ரயோஜ நாதிஷ்டம் முக்ய சப்தார்த்தலங்கநம்" என்ப வாகலின், பிரயோசனம் பெறுதற்கு வேண்டு மிடனெல்லாம் இலக்கணையாற் பொரு ளுரைக்க லாமெனின், இலக்கணைக்குப் பிரயோசனம் பூர்வா பர வசன விரோத பரிகார மாத்திரையே யல்லது, பிற வல்ல வென் றறிக. இனி அது வன்றித், தத்த மனத்துக் கியைந் தன வெல்லாம் பிரயோசன மாம்; அவைக் கேற்குமாறு யாண்டும் இலக்கணைப் பொரு ளுரைக்கலாமெனின், அவ் வாறு கொள்வீர்க்கு, நியம மிகை யாம். இனி நியமத்தாற் பயனின்ருயின், நாஸ்திகமத கண்டனஞ் செய்து நிமித்த

---

* இ-ள். "பய னின்றிச் செம்பொருளைக் கடந்து மற்ருென் றுரைத்தல் நூலோர் துணிபன்று" எ-று.

காரணத்தினை நிறுத்த வெழுந்த இத்திருவிருத்தத்தினை நிமித்த காரணமின்றென்று சாதிக்க வெழுந்த தென்று வைத்து, அங்நாஸ்திக மதானுசாரமாகவும் பொருளுரைக்க லாமன்றோ! என்னை? அர்த்தஞ் செய்தற்கண் யாதானு மொரு பிரயோசனம் போதரற்பாற்றென்றலி னென்க. இனி இத்திருவிருத்தம் நாஸ்திக மதானுசாரமாகப் பொருள் படுதல் யாங்ஙன மெனின், அஃ தாமாறு காட்டுதும்: பூதாதி—பூதமாகிய வாதிகாரண மென்றவாறு. புத்திமற் காரியத்தால்—புத்திமற் காரியமாதலானென வெகுவிரீகி யாமென்க. நாலு பூதக்கூட்டரவி லொருஞான முளதா மென்று கொண்ட உலகாயதனுக்குச் சரீரமே புத்திமத்தாத லால், அது பூதத்தின் காரியமாதலால், பூதாதி புத்திமற் காரிய மெனப்படு மென்றவாறு. புருடன்றானும்—இப் பூதத்திற்கு நிமித்த காரணனு யொரு முதல்வ னுளனென்று சித்தாந்த சைவர் முதலியோர் கூறுங் கர்த்தாத்தானு மென்றவாறு. புருடனென்பது பொதுச்சொல். அத்தனு கரணம் பெற்றால் அவற்றை யறிதலானென மாறுக. அப் புத்திமத் தென் றுரைக்கப்படுந் தனுகரணங்களைப் பெறினே அப்பூதங்களை யறிவ னாகலி னென்றவாறு. அத்தனுவெனச் சுட்டுதலின், மேற் புத்திமத் தென்றது தனுவே யாதலறிக. மாயை யுய்த்திடு மதனால்—காமரசங்களின் மயக்கத்தினை விளைக்கு மன்மத பகவனால் மாயை மயக்கு மென்றவாறு. மதன்—மன்மத னென்க. மாயைக்கு உணர்வு ஒன்றும் இல்லை யென்றே வைத்திடும் அதனால்—அச்சித்தாந்தசைவர் முதலியோர் உள்பொரு ளென்று கூறு மாயைக்குப் பிர மாண மொன்று மில்லை யென்று உலகாயத சாஸ்திரத்தி லோதிவைத்தலி னென்றவாறு. உணர்விற்கேதுவாயுள்ள பிரமாணத்தினை உணர்வென்றுபசரித்தார். எல்லாம் வருவிப்

பான்—தனுகரணங்களெல்லாவற்றையுங் காரியப்படுத்தும் பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—அந்தப் பூதமாகிய முதற்காரணத்தினை விரும்பு மென்றவாறு. ஒருவன்—ஒப்பில்லாத வியாழபகவா னென்றவாறு. இங்ஙனம் உலகாயத மதானுசாரமாகப் பொருள் கூறலா மாறு காண்க. நீர் கொள்ளும் பொருட்குப்போல இதன்கட் பிரயாசமு மின்று. இனி இத் திருவிருத்தத்திற்குப் பௌத்தரி லொருவன் மதானுசாரமாகவும் பொருள் கூறலாமென்பது காட்டுதும்: பூதாதி புருடன்றானும்—சித்தாந்த சைவர் முதலியோர் கூறும் பூதாதியாகிய வுலகமும் புருடனாகிய ஞாதாத்தானு மென்றவாறு. புத்தி—ஞானத்தின தென்ற வாறு. மற் காரியத்தால்—பலத்தகாரியமாதலா னென்றவாறு. இதற் கும் பிரமாண மென்னையோவெனின், அத்து—அதன தென்றவாறு. அதனதென்பது அத்தென விகாரமாயிற்று. அனுகரணம் பெற்றால்—அனுகரித்தலைப் பெற்றக்கா லென்ற வாறு. அறிதலால்—கடாகாரம் படாகாரமா யறிவு நிகழ் தலா னென்றவாறு. அவற்றை மாயை உய்த்திடு மதனால்— நிராகாரமாயிருக்கு ஞானத்திற்குக் கடாகார படாகார முத லிய ஆகிருதிகளை மயக்கமாகிய அஞ்ஞானந் தருமாதலா னென்றவாறு. மாயைக்கு உணர்வு ஒன்று மில்லை யென்றே வைத்திடு மதனால்—இவ்வாறன்றிப் பிரபஞ்சத்துக் குபா தான காரணமா யுள்ளதென்று அச்சித்தாந்தசைவர் முத லியோ ரோது மாயை யுண்மைக்குப் பிரமாண மொன்று மில்லை யென்றே பிடக சாஸ்திரத்திற் கூறி வைத்த வதனானே யென்றவாறு. எல்லாம் வருவிப்பான்—பிரபஞ்ச வாகாரங் களை யெல்லாந் தோற்றுவித்தற்பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—அப்புத்தியாகிய ஞானத்தை விரும்பு மென்ற வாறு. ஒருவன்—ஒப்பற்ற புத்தக் கடவு ளென்றவாறு. இப்

பொருட்கும் ரீர்கூறும் பொருட்கட்போல இடர்ப்பாடின்று. இனிச் *சாக்ஷாத் பிரகிருதி விரோதியான சாங்கிய மதானு கூலமாகவும் இத் திருவிருத்தத்திற்குப் பொருள் கூறலா மென்பது காட்டுதும்: புத்தி—புத்தி தத்துவ மென்றவாறு. காரியத்தால்—ஒன்றன் காரிய மாதலினுனு மென்றவாறு. "அதுமற் கொண்கன் றேரே" என்புழிப்போல மன் இடைச் சொல் லாம். பூதாதி புருடன்ருனும்—தோற்ற முறையிற் பூதங்களுள் வைத்தாதியான ஆகாயம் போல விகாரமின்றி ஒட்டற்று ஞான மாத்திரையாய் நிற்கும் புருடனு மென்றவாறு. பூதாதி புருடன் உவமத் தொகை. உம்மை சிறப்பு. அத் தனுகாணம் பெற்ருல்—அந்தப் புத்தியின் காரியமாகிய தனுகரணங்களைச் சன்னிதிமாத்திர சம்பந்தத்தாற் பெறி னென்றவாறு. அறிதலால்—அவ் வழி அறியு மாதலினுனு மென்றவாறு. அவற்றை மாயை யுய்த்திடு மதனல்—அந்த மகதாதிப் பிரபஞ்சங்க ளனைத் தினையும் பிரகிருதிமாயை தருமாதலானு மென்றவாறு. மாயைக் குணர் வொன்று மில்லை யென்றே வைத்திடு மத ஞல்—அப்பிரகிருதி மாயைக்கு ஞானங் கிரியை யென்னு மிரண்டனுள், ஞான மொன்று மில்லை யெனவே, கிரியை யுண்டென்று சாங்கிய சாஸ்திரத்தி லோதிவைத்தலானு மென்றவாறு. எல்லாம் வருவிப்பான்—மகதாதிப் பிரபஞ்ச மனைத்தையுந் தோற்றுவித்தற் பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—ஞான மின்றிக் கிரியை மாத்திர முடைய அந்தப் பிரகிருதி மாயையை விரும்பு மென்றவாறு. ஒரு வன்—ஒப்பற்ற கபில முனிவனென்றவாறு. காரியத்தா னறிதலா னென்றது—புத்தி தத்துவத்திற்குச் சுதந்திர

---

* ஈண்டுச் சாக்ஷாத் பிரகிருதியென்றது மோகினி யென்னு மாயையை.

வறி வில்லை யென்று காட்டு முகத்தானே மூலப்பிரகிருதிக்கும் அஃதின்றென் றறிவித்த வாறு மென்க. இவ்வாறே அவ்வப் பரபக்கங்களுக் கெல்லா மேற்குமாறு புத்தி சாமர்த்தியத்தான் முன்னும் பின்னு முள்ள திருவிருத்தங்களையும் இப்பொருள்களுக்கியைய இணக்கி வெவ்வேறு பொருள் கூற லாம். அவையெல்லாம் அவ்வம்மதத்தர்களுக்குப் பயன்படுவன வாகலின், அவ்வா ருகுக வெனின், அவ்வாறு பேதித் துரைக்கலுறின், சித்தாந்தசைவ சாஸ்திரங்களெல்லாம் பொருள் பேதித்துக் கெட்டொழியும்! நீர் இக் கேட்டிற்கு வழிகாட்ட வந்தமையின், சாலப் பெரியர்தா னென் ளெழிக. இங்ஙன மாகலின், எந்நூற்கும் உபக்கிரமோபசங்காராப்பியாசாதி லிங்கங்களை நோக்கி, அவற்றிற்கு விரோதம் வாராமல் வியாக்கியானம் பண்ணல் வேண்டு மென்பது, சகலமத சம்மத மாகலின், அது செய்தலை யொழிந்து, தாந்தாங் கருதும் பிரயோசனங்களுக்கிணங்க வியாக்கியானஞ் செய்த லடாதென்பது இதனான் அறிக.

"சூக்ஷ்ம வாசகது"

(முதற் சூத்திரம், உரு)

இதன்கண் "சம்சாரத்திற் போகானந்தமாவது பசுத்துவசொரூப சிற்சத்தி விளக்கமே வே றில்லை" என்றும், "முத்தியில் மோக்ஷானந்த மாவது சிவனுக்குப் போலச் சிவத்துவசொரூப சிற்சத்தி விளக்கமே வே றில்லை" என்றும், "இப்படியாதலால், நீக்கமி லறிவா னந்தம்" என்றது, நீங்காமலிருக்கிற தன்னுடைய ஞானசத்தி யபிவியத்தி" என்றும், "முதன்மை" என்றது, "அப்படிப்பட்ட தன்னுடைய கிரியாசத்தி யபிவியத்தி" என்றும், "நித்திய முடைத்தாய்" என்றது, "திரும்பச் சிவசத்தி விளக்கு

விருப்பின்றிச் சர்வப்பிரகாரமாக மலமறைப்பு நீங்குத லாற் கெடா திடைவிடா தனுபவிப்பானுகி" என்றும், "இப்படியல்லாமற் சொல்வதெல்லா மாறுபடுமென்பது, பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தசிகாமணி சிவஞானபோத வியாக்கியான மிவைகளிலே காண்பித்துக் கண்டித்தனம்" என்றும் உரைத்திர். இவையெல்லாஞ் சிவஞானபாடியத்துள் விஸ்தாரமாக வெடுத்து விளக்கிக் கண்டித்தொழிக் கப்பட்டன. அக்கண்டனமாகிய கல்லெறிக்கஞ்சி நீர் செய்த இவ்வுரை நிற்றலாற்ருது தோடும் போழ்து, பிரமாண தீபிகை சித்தாந்தசிகாமணி முதலிய வெல்லாம், இதற்கு முன்னரே ஓடி ஒதுங்கு நீரவன்றிச், சிறுவரையுநின்று ஆற்ற மாட்டாவென்றுணர்க. சித்தாந்தசிகாமணியில், நீர் அவசித்தாந்தமாகச் சாதித்த சிவசமதார்த்தமும், அத்து விதார்த்தமும், ஆனந்தார்த்தமும், சைவசித்தாந்த மாறு பாடாமென்பது, சிவஞானபாடியத்துள் விரித்துக்காட்டி மறுத்தாம். பிரமாணதீபிகையில் நீர் சொன்ன அர்த்தம், "ஈண்டுப் பக்கப் போலி" என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு நீரெழுதின உரையின்மறுப்பின்முன் நிற்றலாற்ருதோடி யொதுங்கு மென்றறிக. இனி ஈண்டு நீர் எழுதியதூஉம், பொருந்தாவாறு சிறிது காட்டிக் கண்டித்திடுவாம். "பசுத் துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே போகானந்தம்" எனின், போக துக்கமும், பசுத்துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே, வேறன்று மென்று சொல்லல் வேண்டும். அங் ஙனஞ்சொல்லின், மோக்ஷானந்தமாஞ் சிவத்துவரூப சிற் சத்தி விளக்கமே மோக்ஷ துக்கமு மாமென முடியும். அது நிற்க. நீர், "புறப்பொருள் விஷயங்களைப் பிரதிவிம்ப மாகக்கொண்டு வந்த புத்திதத்துவமே சுகரூபையுந் துக்க ரூபையு மோகரூபையு மாம்" என்றும், "அந்தப் பவுத்த

சுகதுக்க மோக போகத்தை ஆன்மா வனுபவிக்கும்" என்றும், தத்துவ வியாபாரப் பிரஸ்தாபத்திற் சொல்லியவற்றினை மறந்து, முன்னொடுபின் விரோதமாக, ஈண்டுப் "பசுத்துவ சொரூபசிற்சத்தி விளக்கமே போகானந்த மாம்" என்று பேசினீர். இங்ஙனங்கூறிய நம்முடைய பிராந்தியின் மகத்துவத்தை யாதென்று எடுத்து வியப்பாம்! புத்திதத்துவநிட்டமான சத்துவகுண விளக்கமே சுகமும், ரசோகுண விளக்கமே துக்கமும், தமோ குண விளக்கமே மோகமு மென்பது, சர்வாகமப் பிரசித்தமாயிருக்க, நீர் இவ்வாறு சொற்றது விரோதம். சம்சாரத்திற் றனக்கு வேறான புத்திதத்துவநிட்டமாய்த் தன்மாட்டு விளங்குஞ் சத்துவ குண பூர்த்தியே போகானந்த மல்லது, வேறில்லை யென்பது, சர்வாகம சம்மதம். ஆதலால், முத்தியினும், தனக்கு வேறான அனுதிமுத்த சிவநிட்டமாய்த் தன்கண் அத்துவித சம்பந்தமாய் விளங்குஞ் சிவசாட்குண்ணிய பரிபூர்த்தியே மோக்ஷானந்தமாவதன்றி வேறில்லை யென்பது, இனியாயினும் அறிந்துகொள்க. அத்துவிதசொரூபஞ் சிவஞானபாடியத்துள் விஸ்தாரமாக எடுத்துக் காட்டினும். இங்ஙனமாகலின், சிவசாட்குண்ணிய சொரூப சிவத்துவம் ஆன்மாவில் அத்துவிதமாய் மேலிட்டு விளங்கும் பொருட்டே, தீக்ஷையில் ஆன்மாக்களைப் பிராசாதமார்க்கமாகக் கொண்டுசென்று துவாதசாந்தத்தில் அனுதிமுத்த சிவனிடத்தில் யோசித்துப், பின்னர்ச் சிவசாட்குண்ணியங்களை யான்மாவில்* ஆபாதனம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றற்கு மும்மூன்றாகுதி செய்தல் வேண்டிற்றென் றறிக. இவ்வாறன்றிச், சிவசாட்குண்ணியங்களின் வேறாக ஆன்மாவிற்குச் சாட்குண்ணியந் தனியேயுண்டென்று, ஓராகமமும் உரைப்பக்கேட்டிலம். மிருகேந்

* ஆபாதனம்=தலைக்கூடுதல்.

திரத்திற் சூக்ஷ்மதேகத்தைச் *"சித் ஸங்க சித்" என்றவாறே சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில் ஆன்மா "தத்தர்மதர்மீ" என்றும், "தற்றருமமாவன அட்டகுணங்கள்" என்றும், சொல்லிய வசனங்களையும், பார்த்தறியிர் போலும். "தத்தர்மதர்மீ" என்பதற்குத் தற்றருமம்போலுந் தருமத்தை யுடையதென வெகுவிரிகிப் பொருளுரைக்கலாமெனின், †"நகர்மதாரயாந் மத்வர்த்தீயோ" [பஹுவ்ரீஹிச்சேத் ததர்த்தப்ரதிபத்திகர:] என்று மாபாடியத்துள் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோதுதலின், அதுவியாகரண விரோத மாமென் றுணர்க. இன்னும், சர்வஞ்ஞத்துவகுணத்திற்கு வேறாக அனுதி போதமென வொரு குணஞ்சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பொருள் என்னை? போத மனுதியா யுள்ளதென்று அதற்குப் பொருள் சொல்லின், மற்றை அனந்தசத்தி அலுத்தசத்தி முதலிய வெல்லாம் அனுதிய வன்றி ஆதிக்கண் வந்தன வென்று பொருள்படும். 'அனுதி' என்னும் பதம், ‡நடுநிலைத் தீபகமாக யாண்டுங் கூட்டியுரைக்கப்படுமெனின், அங்ஙனமுரைக்கின், போதமென்பது சர்வஞ்ஞத்துவத்தில் அடங்கிப்போம்; பேதமின்றும். அது அவ்வாறு அடங்குகவெனின், 'அனுதிபோதம்' எனத் தனியே ஒருகுணமாக வைத்ததனை வேறன் றென்று, கூட்டிச் சொல்லின், நமக்குச் சாட்குண்ணியம் அட்டகுணமாதல் சித்திக்கமாட்

---

* இ-ள். "சித்தின் சம்பந்தமுடைய சித்து" எ-று.

† இ-ள். "வெகுவிரீகி சமாசத்தினுற் பொருள் பெறற்பாலதாயின், ஆண்டுப் பண்புத்தொகைகொண்டு மத்வர்த்தியப் பிரத்தியயம் புணர்த்தன் மரபன்று" எ-ற. வெகுவிரீகி சமாசமெனினும் அன்மொழித்தொகை யெனினுமொக்கும்.

‡ நடுநிலைத் தீவகத்தினைத் தேகளிதீபநியாய மென்றும் உரைப்பர்.

டாது. ஆதலால், 'அனாதிபோதம்' என்பதற்கு அனாதி முத்தத்துவமே பொரு ளன்றி மற்றுரைப்பன பொருளல்ல. ஆகவே, சாட்குண்ணியத்தி லொன்றாகிய 'அனாதி முத்தத் தன்மை' என்னுங் குணஞ் சிவனுக்கே யன்றி ஆன்மாவுக் குக் கிடைக்காது. கிடைக்காதாகவே, மற்றைச் சர்வஞ்ஞத் துவாதி குணங்களும் அனாதி முத்தத்துவகுணம்போலச் சிவனுக்கே யன்றி ஆன்மாவுக்குக் கிடைக்கா தென்பது தானே சித்தித்தது. ஆதலால், சிவசாட்குண்ணியங்கள் ஆபாதனாகுதியால் தன்னிடத்திற் சுப்பிரகாசமாய் விளங் குதலென்னுஞ் சிவத்துவ பூர்த்திவிளக்கமே சிவானந்தம். தற்பாவ பாவத்தால் அதுவாய் மூழ்கி அதைக்கண்டுகொண் டிருத்தலே சிவானந்தானுபவமென்பது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. அற்றே லஃ தங்ஙனமாக.

இனி மற்றைக்குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவுக் கில்லா தொழியினும், "சர்வஞ்ஞத்துவமுஞ் சுவாதந்திரியமுஞ் சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவிற்கு முண்டு" என்று சிவாகமங் களில் ஆண்டாண்டுச் சொல்லப்படும்பிற வெனின், அதற்குப் பொருள் முன்னர்க் கூறுதும். ஆகலின், அது கொண்டு தானே நுங் கருத்து நிரம்புமா றின்றென்பது. இனி இவ்வாறன்றி, ஆன்மாத் தன்னுடைய ஞானவிளக்கத் தைத் தானனுபவிப்பனெனின், பிரமாணப்பிரமேய சாங் கரிய தோஷ முதலியவரு மென் றொழிக. இனி நேத்திர படல நீங்கினும், நேத்திரத்திற்கு விஷய தரிசனத்தில், ஆதித்த விளக்கம் ஆவசியம் வேண்டும். அந்தச்சகாய மில்லாதவழி, ஆதித்தப் பிரகாசத்தினாற் சத்திகெட்டடங்கிக் கிடக்கும் அந்தகாரம் மறித்தும் மேலிடுதற் கைய மின்று. இனி அந்தகாரஞ் சத்திகெட் டடங்கிக்கிடத்தல் நேத்திரப் பிரகாசத்தினா னன்று. தாட்டாந்திகத்தினும் இங்ஙன

மாகலின், சர்வப்பிரகாரத்தினும் மல மறைப்பு நீங்கினும். ஆன்மாவிற்குச் சிவவிளக்க விருப்பு ஆவசியமென்பது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. இந்தச் சொரூபங்கள் தெரியமாட்டாமற் பிரலாபிப்பதெல்லாம் அஞ்ஞான விலாசமே யல்லது வேறன்றென் றொழிக.

"உலகேலா மாகி"

(இரண்டாஞ் சூத்திரம், க.)

இதன்கண் * "தத்பதம் கிமபிஸ்திதம்" என்னும் வசனத்திற்கு அநிருவசன மென்று பொருள் படாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டுத், "திருசியமு மன்று, அதிருசியமுமன்று, திருக்குரூபமென்பது தாற்பரியம்" என் றுரைத்தீர். திருக்கு ரூபமாவது யாதெனின், "பிரமேய மல்லாப் பிரமேயம்" என்று மேற் கூறினீர். அதுவும் அநிருவசனமேயாம். அல்லுழி அனேகாந்த வாதமாய்முடியும். "கிமபிஸ்திதம்" என்பதற்குத் தாற்பரியஞ் சொல்லமாட்டாதீர்க்கு, அதனை யெடுத்துரையாடா தொழிதலே சால்பாம். இது நிற்க. "சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவுக்குஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவ முண்டு" என்று கூறி, அதனை நாட்டுதற்குப் பராக்கியை முதலிய வாகமங்களில் வசனமெடுத்தெழுதினீர். சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளுண்டென்பதன்கண் சந்தேகமெழுமா றின்று. மற்று அச்சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்குச் சொரூபம் இஃதென்று தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமற் சிவசமவாத பிசாசாவேசராய்ப் பலவாறு பிரலா

---

* இ-ள். "அப்பொருள் இப்பெற்றிய தென்று உயிராற் சுட்டி உரைக்கற்பாலதாய் உள்ள தன்று; தான் அதுவாய் ஒற்றித்து நின்றுணரும் பான்மைத்தாய் உள்ளது" எ-று.

பிக்காநின்றீர். இனிச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்து வங்களாவன—சர்வ வஸ்து விஷயக வேதனக் கிரியைக ளெனின், அது நமது மதத்திற்கே பலவாற்றானும் விருத்த மாம். அது காட்டுதும்: நமது மதத்திற் புறப்பொரு ளறிவு தற்பொரு ளறிவினை யறிவதுஞ் செய்வதுமில்லை. அல்லதூஉம், "முத்தான்மாக்க டொகை அளவிறந்தது" என்பவாகலின், அத்தனை முத்தான்மாக்களுஞ் சிவப் பிரே ரிய ரல்ல ரென்றலின், சர்வவஸ்து விஷய கர்த்திருத்துவஞ் சிவனுக் கின்றாம். என்னை? *"ப்ரயோஜன மநுத்திச்ய நமந்தோபி ப்ரவர்த்ததே" என்பது நியாயநூற் றுணிபாக லின். இனி முத்தான்மாக்கள்பாற் செய்யக்கடவ தொன் றில்வழி, நிட்பிரயோசன மாகலின், அவர்தம்மைச் சிவன் அறிவதூஉ மின்று. இங்ஙனமாகலின், சர்வ வஸ்து விஷ யக வேதனக் கிரியைகள் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த் திருத் துவங்க ளென்பது, நுமக்கே அவசித்தாந்தமாய் முடியு மென் றுணர்க. இனி ஆண்டுச் சர்வ சத்தத்தைச் சங்கோ சம் பண்ணுது மெனின், "சங்குசித சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்கள் புத்த கபிலாதியர்க்கு முண்டு" என்ப வாகலின், சித்தாந்தப் பிரதிபாத்தியமான நிரதிசய குணங் களை அங்ஙனஞ் சங்குசித குணமென்றல் அவசித்தாந்த மாம். இது நிற்க.

இனிச் சர்வவஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வ தூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களெனின், சர்வவஸ்துக்களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தான் அறி வதோ? செய்வதோ? மற்றுச் சர்வப் பிரகாரத்தானும் அறி வதோ? செய்வதோ? என்று கடாயினர்க்குச், சர்வ வஸ்துக்

---

* இ-ள். "மந்தன்றானும் பயன் கருதாது கொன்னே பிர விருத்தி யுறான்" எ-று.

களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தா லறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளென் றிறுப்பின், சர்வ பதார்த்தங்களும் பதி பசு பாசத் திரயத்தில் அந்தர்ப் பாவ முறுதலின், அப் "பதார்த்த மூன்றினையுஞ் சொரூப மாத்திரையா னறிந்து பாசத்தைக் கழித்துப் பதியைப்பற்றி நிற்றல் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள்" என்னுஞ் சைவைகதேசிகள் செயிப்பரென் றுணர்க. இனிச் சர்வப்பிரகாரத்தானுஞ் சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளென் றிறுப்பின், *"ந வித்தஸ்தே உபேமித:" "யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற், சத்தே யறியாது" என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதி விரோதமும், ஆன்மாக்கள்பாற் பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரியமும், (சிவனுக்கு யாவும் போக்கியத்துவப் பிரமேயத்துவ நிர்த்தேசியத்துவாதிப் பிரகாரங்களான் அறியப்படாமை கொண்டும், நித்தியாநித்திய பதார்த்தங்கள் அநித்தியத்துவ நித்தியத்துவாதிப் பிரகாரங்களான் அறியப்படாமை கொண்டும்,) சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பங்கமு மென, இன்னோரன்ன தோஷங்கள் பல சம்பவிக்கு மென் றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆதித்த சன்னிதியில் அந்தகாரத்தைப் போலச் சிவ சன்னிதியிற் சூனியமாய் நிற்கும் ஆணவமலத்தைச் சாக்ஷாத்தாக அறிதல் கூடாமையானும், சாக்ஷாத்தாக வன்றி யறிவதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ மாயின், பரோக்ஷமாய்ச் சர்வ வஸ்துக்களையும் அறியும் பெத்தான்மைகதேசிகளையும் நிரதிசய சர்வஞ்ஞ ரென்று கூறல்வேண்டு மாகலானும், சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்-

* இ-ள். "சத்தான சிவமும் அசத்தானபாசமும் தம்முள் ஒன்றனை யொன் றறியா" எ-று.

துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்க ளென்பது, சிறிதும் பொருந்தாமை யுணர்க. இனிச் சர்வதாபிவியத்த வேதனக் கிரியைகளு மல்ல, அவை அனாதி முத்த சிவனுக்கே யன்றி ஆதிமுத்தான்மாவிற்கு இல்லாமையின்; சர்வதாசித்த வேதனக் கிரியைகளு மல்ல, கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ வாதிகளுஞ் செயிப்ப ராகலின்; சர்வ சேதன தன்ம ரூப ஞத்துவ கர்த் திருத்துவங்களு மல்ல, சர்வ வஸ்து தருமங்களும் ஒரு தரு மியி லிராமையின். இனிப் பாரிசேடத்தானும், *"ஸர்வதா சயதோமுத்தௌ ச்ருயதே ஸர்வதோமுகம்" என்னும் வசன பலத்தானும், நிவிர்த்தியாதி கலாசோதனையில் தேசாவச் சின்னக் கிரமத்திற் பிரசாசிக்கும் ராகு முத்த சந்திரப் பிரகாச திருஷ்டாந்தஞ்சொல்லும் வசனத்தானும், "விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்" எனவும், "தனவானே யெங்குமாந் தன்மை போல" எனவும் "எங்கு மாய்க் கருதரன்போ னிற்பன்" எனவும் வரும் வசனங்களா னும், "சாவதி சர்வஞ்ஞத்துவம்" "நிரவதி சர்வஞ்ஞத்துவம்" என அவதியில் வைத்து விவகரிக்கும் அபியுத்த விவகாரங் களானும், ஞானக்கிரியைகள் சர்வதோபிவியாபகமாய் அபி வியத்தியாய் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்க ளென்பதே, சைவசித்தாந்த நிச்சயப் பொருளென் றறிக. நீர் ஈண்டுச்செய்த சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பரீக்ஷை, சூக்ஷ்ம விசாரமே யாம். மற்று இதுகொண்டு முடிந்தது யாது? ஞானக்கிரியைகள் சர்வதோ வியாபகமாய் அபிவியத்தி யாங்கால், சர்வ வஸ்துக் களையும் விஷயிகரித்தலே வர்ச்சித்தல் செல்லாதெனின், அற்றன்று: நமது மதத்திற் சிவனுக்குச் சர்வகர்த்திருத்து

---

* இ-ள். "முத்திக்காலத்து என்றுமாம் வியாபகம் கேட்கப் படும்" எ-று.

வம் வியாபகமாய் அபிவியத்தியாயினும், அந்தக் கிரியை முத்தான்மாக்களை விஷயிகரித்தலும், அங்ஙனமே வியாபகமாம் புறப்பொருளறிவு தற்பொருளறிவினை விஷயிகரித்தலும், புறப்பொருளறிவுந் தற்பொருளறிவும் பொதுநடுச் சித்தென்பதை விஷயிகரித்தலும், இல்லையாகலினென்பது. இங்ஙனமாகலின், ஞானக்கிரியைகள் வியாபகமாய் அபிவியத்தியாதல் கொண்டு சர்வவஸ்துக்களும் விஷயமாதலை வர்ச்சிக்கப்படாதென்று சொல்ல நமக்கு வாயேது? இனிச் சிவனது சர்வகர்த்திருத்துவம் சர்வதோபிவியத்தியாயினும், முத்தான்மாக்கள்பாற் கர்த்தவ்வியதாம்ச மின்மையின், அது முத்தான்மாக்களை விட்டு, மற்றவைகளை மாத்திரம் விஷயிகரிக்கும்பிறவெனின், அவ்வாறே முத்தான்மாக்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம் சர்வதோபிவியத்தியாயினுஞ் சிவேதரவஸ்துக்களில் ஞாதவ்விய தாம்சமில்லாமையின், அது சிவேதரவஸ்துக்களை விட்டுச், சிவனைமாத்திரம் விஷயீகரிக்குமென்று நாமுஞ் சொல்லுவாமென்பது. இனி அங்ஙனந் தானாகுகவெனின், அதுவும் பொருந்தாமை காட்டுதும்: "திலேதைலமிவ ஸ்தித்வா பஹிரந்தர் வ்யவஸ்தித:" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளானே சிவனுடைய ஞானக்கிரியைகளுக்குச் சர்வவஸ்துக்களினும் * ஔபச்சிலேடிக

---

* வடமொழி வியாகரணநூலார் ஒருபொருளின் ஏகதேசத்தில் மற்றோர் பொருள் இயைந்திருப்பது 'உபச்சிலேடம்' எனவும், 'வேற்றுமை நயத்தான் வேறேயாயினும்--ஒற்றுமை நயத்தானென்றபி வியாபகம்' எனவும் கூறுவாராக, ஆசிரியர் கண்டு எள்ளின்கண் நெய் உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிறைதல்போலப் பரமான்மாவான சிவபிரான் சர்வவஸ்துக்களினும் கலந்து ஒன்றாய் நிறைதல் 'ஔபச்சிலேடிக வியாபகம்' என்றோதுதல், மாறுகோள்போலு மென்று மலையற்க; அவ் வடநூலார் அதற்கு அவயவவாற்றல் பற்றி ஒருபுடை இயைபு பொருளாகக்கொண்டு

வியாபகத்துவம் பிரசித்தம். *"ஸர்வே தர்மா †ஆத்மந: ஸந்தி யதேவ பரிகல்ப்பயேத், தத் தத் பவத்ய ஸந்தேஹாத் ஸதா தத்பாவ பாவத:" என்னுஞ் சர்வஞ்ஞானோத்தராதி சுருதி

அங்ஙனம் கூறுதலானும், ஈண்டு ஆசிரியர் அதற்குச் சமுதாய வாற்றல் பற்றி முற்றியைபு பொருளாகக்கொண்டு அங்ஙனம் ஓதுதலானும், அது கருத்து வேறுபாடாவதன்றி, மாறுகொளாதென்பதுணர்க. இவ்வாற்ருன், ஒருபுடையியைபு முற்றியைபென உபச்சிலேடம் இருவகைப்படுமென்பதூஉம், அவற்றுள், முற்றியைபென்னும் ஔபச்சிலேடிக வியாபகமும் அபிவியாபகமும் சொல்லினுல் வேறுபடினும் பொருளினுல் ஒற்றுமையுடையனவேயாமென்பதூஉம் போந்தவாறுணர்க. அஃதேல், அதனை அபிவியாபகமென ஓதாது, ஔபச்சிலேடிக வியாபகமென அங்ஙனம் வழக்கு வேறுபடுத்துக் கூறுத லெற்றிற்கெனின், ஒரு பயன் நோக்கி அவ்வாறோதுவாராயிற் றென்க. என்னையோ பயனெனின், பசுபாசங்கள் உண்மையிற் பதார்த்தாந்தர மல்லவென்னும் ஒருசார் ஏகான்மவாதிகள், பிரமப்பொருள் ஒன்றோடுந் தொடர்பின்றித் தனித்து நிறையுமென்று கொண் டஃதபிவியாபக மென்று வழங்குபவாகலின், அவ்வழக்கிற்கும் பொதுவாகும் அது தன்னுற் கூறற் கமர்ந்திலராய்த் தமது சித்தாந்தமரபு பொள்ளெனப் புலப்படுமாறு அங்ஙனம் ஔபச்சிலேடிக வியாபகமென வழக்கு வேறுபடுத் தோதுவாராயினுர்; ஆகலின், அதுவே பயனென்று கடைப்பிடிக்க. இவ் வழக்கும் ஆசிரியர் படைத்திட்டுக் கொண்டு கூறிய தன்று; சிவாகமம் உரைப்பக் கண்டு எடுத்து ஓதியதே யாமென் றுணர்க.

* இ-ள். "ஆன்மா அங்ஙனம் இருதன்மைப்படுமா றென்னையென்று ஐயுறுது கேள்: எல்லாப்பொருளின் றன்மைகளும் ஆன்மாவுக் குளவாம். அஃதெங்ஙனமெனின், ஆன்மா யாதினை யாதினைப் பற்றினுன், அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமாந் தன்மையுடையான்; அது வது வாயே நிற்பன்" எ-று.

† இன்னோரன்னவற்றை 'சாந்தஸப்ரயோகம்' என்ப.

களானே ஆன்மாவின் ஞானக் கிரியைகளுக்குப் பற்றும் பதார்த்தமாத்திரையே வியாபகத்துவம். ஆகலின், ஔபச்சிலேடிகவியாபகமாகுஞ் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்கு முத்தான்மாக்கள் பெத்தான் மாக்கள் சடவஸ்துக்கள் சர்வமும் விஷயமே யாம். அங்ஙன மன்றி ஸ்படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தற்பாவ பாவமுடைய ஆன்மாவினது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த் திருத்துவங்களுக்குத் தம்மாற் பற்றப்படும் பதார்த்த மாத்திரமே விஷயமாம். இனிப் பெத்தக்காலே மலத்தாற் றடையுற்றுக் கலாதிகளான் ஏகதேசத்தின் விளங்கிச் சோபாதிகமாய்க் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத் துவங்களாம் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள், அழுக்குப் போயவழிப் படகத சௌக்கிலியம் படமுழுதும் விளங்கு மாறுபோல மலநிவிர்த்தி யனந்தரம் ஆன்மவியாபக முழுதும் நிருபாதிகமாய்ச் சர்வதோமுகமாய்ச் சர்வதாபி வியத்தமாய் விளங்கும். இந்த அர்த்தத்தை யபேக்ஷித்துச் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும், ஆன்மாவி னுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும் துல்லி யமேயாம். அற்றாயினும், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்கள் ஔபச்சிலேடிக வியாபகமாதலின், சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயிகரிக்கும். ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் அவ்வாறன்றி ஸ்படிகம் போலத் தற்பாவ பாவமாய் வியாபிக்கு மாகலின், அவ் வொன்றனையே விஷயிகரிக்குமல்லது, மற்றை வஸ்துக்களை விஷயிகரிக்கமாட்டா. ஆகலின், இந்த அர்த்தத்தை யபே க்ஷித்து ஆன்மாவினுடைய ஞானக்கிரியைகள் கிஞ்சிஞ்ஞத் துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவங்களே யாவன வன்றித், துல் லிய மாக மாட்டா. இங்ஙனமாகலின், முத்தான்ம குணங்

கள் சிவகுணங்கள் போல வியாபகமாத்திரையாற் சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளெனப் படுவனவனற், உபயவிதத்தானுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க ளெனப்படா ; பெத்தான்ம குணங்கள்போல உபயவிதத் தானுங் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவங்க ளென வும் படா. இவையே தம்முள் வேறுபாடென்று நுண் ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க. நீர் ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் நுண்பொருள்களே யாம். ஆயினும், சர்வஞ்ஞானோத்தரத் தில் "ஆன்மாத் தற்பாவ பாவத்தானே சார்ந்ததன் வண்ண மாம்" என்னும் வசனம், சோபாதிகமாஞ் செயற்கைக் குணத்தைச் சொல்லியதாம் ; அன்றி, நிருபாதிகமாம் இயற்கைக் குணத்தைச் சொல்லிற்றென்பதற்கு, நியாமகம் என்னை யென்பிராயின், ஆண்டுப் பூர்வாபர வாக்கிய பரியா லோசனைசெய்யின், அஃது இயற்கைக் குணமென்பதற்கு நியாமகந்தானே விளங்கும். அவ்வா றெல்லாஞ் சிவஞான பாடியத்துள் விரித்துக் காட்டினும். அல்லதூஉம், மலத்தி னாற் போதருஞ் செயற்கை அஞ்ஞத்துவ அகர்த்திருத்து வங்களாம். கலாதிகளாற் போதருஞ் செயற்கை கிஞ்சிஞ்ஞத் துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத்துவங்க ளாம். இவ்வாறே தற்பாவ பாவமாய் அது வது வாதலுஞ் சோபாதிகமென்பதற்கு ஒரு காரணமு மில்லை ; பிரமாணமு மில்லை. ஆகலின், அதுவது வாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மை ஆன்மாவிற்கு நிருபாதிகமே யாம். அஃதறியமாட்டாது, சோபாதிக மென்பதெல்லாம் பிராந்தி மூல மன்றி, வேறு யாதா மென் றொழிக. இனி இவ்வுண்மை அறிய வல்லார், ஏகதேச தோபாசமான ஞானக்கிரியைகளாகுங் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவங்கள், *"கிஞ்சிஞ்ஞத்வந்து காரணத்"

* இ-ள். சிற்றறிவுதான் காரணத்தினுடைய செயற்கை யாம் எ - று

என்னும் வசனத்தானே சோபாதிகங்களே யா மென்றும், சர்வதோவபாசமான ஞானக்கிரியைகளாகுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள், பராக்கியை மிருகேந்திர மென்பவற்றிற் கூறியவாறு, விபுவாகிய ஆன்மாக்களுக்குச் சிவனுக்குப்போல நிருபாதிகங்களே யாமென்றும், உறுதி கடைப்பிடிப்பர்; விவாத மேவுறுர். இதனுன் முடிந்த விசேடப் பொருள்கள் யாவை யெனின், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் ஔபச்சிலேடிக வியாத்தியினற் சர்வ வஸ்து விஷயகமாம். ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் தற்பாவ பாவ வியாத்திமாத்திரையான் ஏகதேச வஸ்து விஷயகமாம் எனத் தம்முள் வேறுபா டுடையன வென்பதூஉம், ஏகதேசமா யறிதலுஞ் செய்தலுமுடைய பெத்தான்மாக்களை யபேக்ஷித்துச் சர்வக்ஞன் சர்வகர்த்தா வாகுமுத்தான்மா, உபயப் பிரகாரத்தானுஞ் சர்வஞ்ஞன் சர்வகர்த்தா வாத லுடைய சிவனை யபேக்ஷித்துக் கிஞ்சிக்ஞன் கிஞ்சித்கர்த்தாவே யாமென்பதூஉம், என்றுணர்க. இவ்வாறு சகலாகம சம்மதமாகச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவ விவேகஞ் செய்து அறிந்து கொள்ள மாட்டாமே பலவாறு பிரலாபிக்க நம்மைப் பிடித்தாட்டுஞ் சிவசமவாத பிசாசினை யோட்டல் வேண்டின், மகாமந்திர வாதமாக நிலையிட்ட இந்த அர்த்தத்தை, மந்திரசித்தி பெய்துமாறு ஊகித்துக்கொள்க. இனி, " ஆன்மாப் பெத்தத்திற் பாதந்திரன், முத்தியிற் சுதந்திரன் " என்பதூஉம், இவ்வாறே விவேகஞ் செய்து அறியற்பாற்று. அதனையுஞ் சிறிது காட்டுதும். சுவாதந்திரியமாவது என்னை? பரானபேக்ஷத்துவமுமன்று; * கர்த்தா கர்மாநுஸாரத:" என்றற்

---

* இ-ன் "அவையே தானே யாயிரு வினையிற்-போக்கு

றுடக்கத்து வசனங்களானே, கர்மாதிகளை யபேக்ஷித்துச் செய்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமாகலின். பரேச்சானனு வர்த்தித்துவமு மன்று; ஆன்மேச்சானு வர்த்தியாய்ப் பயன் கொடுத்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந் திரியபங்கம் வருமாகலின். பராப்பிரேரியத்துவமு மன்று; விம்பாதிகளில் ஆவாகனுதிகளாற் பிரேரிக்கப் படுதலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமாகலின். பரா வசியத்துவமு மன்று; சிவன் றியானுதி வசிய ராகலின். இனி * "யதிச்சதி கரோதி தத்" என்னு நியாயத்தான், அப் பிரதிகத சுவேச்சானுவர்த்தித்துவமே சுவாதந்திரியம், தற் பிரதியோகியே பாரதந்திரிய மென்று, நுணுகி நாடி யறிந்து கொள்க. ஆன்மாவிற்குச் சிவானுபவேச்சை யொன்றே அப்பிரதிகதமான சுவேச்சை. ததனுவர்த்தனமாகுஞ் சுவா தந்திரியம் ஆன்மாவிற்கு இயற்கையாம். தற்பிரதியோகி யாகும் பாரதந்திரியம் அபரமுத்தி பரியந்த முளதாகுஞ் செயற்கை யாம். இவ்வாறன்றிச், சிவசமவாத பிசாசாவேச முற்றுச் சுவாதந்திரியப்பொருள் பேசிப் பிரலாபிப்ப தெல் லாம், மேற் கூறியவாறு சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கப் பராபவங்களா மென்றொழிக. இந்தச் சுவாதந்திரியமுந் தற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவிற்கு, ஔபச்சிலேடிக வியாத்திமத் சிவனது சுவா தந்திரியத்தை யபேக்ஷித்துப் பாரதந்திரியமே யாகலின், ஆண்டுஞ் சிவன் அனுகூலப் பிரேரகராதல் வேண்டப்படும். இதனுன் முடிந்த பொருள் யாதெனின், ஆன்மாவிற்குப்

வரவு புரிய வாணையி-னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே" என்னுஞ் சூத்திரத்தினுட் காண்க. சிவஞான போதம், உ.

* இ - ள். யாதனை யாங்ஙனம் எண்ணிடும், அதனை அங் ஙனம் பண்ணிடும் எ - று.

பேதத்திற் பதிபாரதந்திரியம்; முத்தியில் அப் பாரதந்திரியத்தை யபேக்ஷித்துச் சுவாதந்திரிய மெனப்படுஞ் சிவபாரதந்திரிய மென் றறிக. பதித்துவ சிவத்துவ * விபதேசபேதஞ் சர்வஞ்ஞானோத்தரத்துட் காண்க. இங்ஙனம் அவிரோத நயனஞ் செய்யாக்கால், "தற்பாவ பாவத்தால் அதுவது வாவன்" என்னும் வசனமும், † "முக்தாணூங்பாதி" என்றற் றொடக்கத்த வசனங்களும், சாம்பவ தீக்கையிற் "சரீரார்த்தங்களோடு ஆன்மாவையுந் தானஞ்செய்க" எனவும், அங்ஙனந் தானஞ் செய்த ஞானந் திடம்பிறத்தல் வேண்டித் தினந்தோறுஞ் சிவ பூஜையில் "சிவோதாதா" என்று மந்திரஞ் சொல்லி ஆன்ம நிவேதனஞ் செய்க" எனவும், விதித்த வசனங்களும், தம்முண் முரணிப் பொருட்பேறிலவா யொழியு மென்பது. அவை அன்னவாமாறு, துரபிமானங் கைவிட்டு நியாய நெறி பற்றி நின்று ஊகிப்பார்க்குக் கரதலாமலகம்போல இனிது விளங்குமென்க. அது நிற்க.

"எள்ளுக்கு ணெய்போல ஔபச்சிலேடிக வியாத்தியினாற் சிவனுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் வியாபகத்துவ வியாப்பியத்துவங்கள் கூறுதல் கூடாது" என்றும், "ஆகாசாதி அமூர்த்த பதார்த்தங்களுஞ் சமசமயத்திற் சந்திரனிடத்தி லொத்து விழுங் கண்ணொளிகளும் ஒன்றோடொன்று தட்டாது ஒத்திருத்தல் போல, நிருபாதி கான்மசிவன்கள் சமசமயத்திற் சர்வபதார்த்தங்களினும் ஒத்துவிழினும் ஒன்றை யொன்று பரிசியாமல் ஒன்றிருக்குமிடத் தொன்று இருப்பு விடாமல் ஒத்திருக்கும்" என்றும், "ஆகலால், ஆன்மசிவன்களுக்குச் சாதிருசிய சிவசாதி சம்பந்த மொன்றுமே சார்த்தகமன்றி மற்றைச்

---

* விபதேசம் = வழக்கு.

† இ - ள். முத்தான்மாக்களைப் புரந்திடுவன்" எ - று.

சம்பந்த மொன்றுங் கிடைக்காது" என்றும், பிரஞ்ஞை யின்றிப் பிரலாபித்தீர். சிவனுக்குச் சர்வ பதார்த்தங் களினும் எள்ளின்க ணெய்போல ஔபச்சிலேடிக வியாத்தி கூடாதென்றல் பலவசன விரோதமாம். அல்லதூஉம், 'சிவனுக்கு ஔபச்சிலேடிக வியாத்தி யின்றெனின், சம்பந் தம் பெறப்படாமையின், சிவன் அனைத்தினையும் அறியவுஞ் செய்யவு மாட்டானும். இனிச் சம்பந்த மின்றியும் ஒன் றனை யறிதலுஞ் செய்தலுங் கூடுமெனின், 'நேத்திரம் சம் பந்த மின்றி அபிமுக மாத்திரையானே பதார்த்தங்களைத் தரிசிக்கும்' என்னுஞ் சார்வாகர் முதலியோரும், 'சம்பந்த மின்றிச் சன்னிதி மாத்திரையானே புருடன் பொருள்களை யறியும்' என்னுஞ் சாங்கியர் முதலியோரும், செயிப்பர். இதுவேயு மன்றி, நீர் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டியதூஉம் விஷம திருஷ்டாந்தம். யாங்ஙன மெனின், ஆகாசாதி அமூர்த்த பதார்த்தங்களுக்குஞ் சம சமயத்திற் சந்திரன்கண் ஒத்து விழுங் கண்ணொளிகளுக்கும் அன்னியோன்னிய தரிசன மின்று; அன்னியோன்னியக் கிரியைகளு மின்று; ஆகலி னென்க. இனி ஆன்ம சிவன்களுக்கு அன்னியோன்னிய ஞாதிருஞேய பாவம் உண்டோ? இன்றோ? எனக்கடாயி னர்க்கு, இன்றென்று விடுப்பின், *"சிவச்சக்த்யாதிபிஸ்ஸார்த் தம் (பச்யதி) முக்தம் ஸசிவமேவ ச" என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களோடு மாறுபட்டு, அவசித்தாந்த மாம். உண் டென்று விடுப்பின் சம்பந்த விசேடமில்வழி ஞாதிரு ஞேய பாவங் கூடாமையின், ஞாதிருஞேய பாவப்பிரயோசக சம் பந்த விசேட முண்டென்பது, தானே சித்தித்தது. இனிச் சாதிசம்பந்த மாத்திரையான் ஞாதிரு ஞேயபாவங் கூடு

---

* இ-ள். "சிவன் சத்தி முதலியவற்றோடு முத்தனை அறியா நிற்பன்; முத்தன் சிவ மொன்றனையே யறியும்" எ-று.

மென்றல் செல்லாது, "கண்ணொளிகளுக்குச் சமசாதி சம்பந்த முளதாகவுந் திருசிய தர்சக பாவ சம்பந்த மின்றாய் ஒன்றனை யொன்று பரிசியாமல் இருத்தலால்" என்றீர். நிரவயவ பதார்த்தங்களுக்கு அறிவதூஉம் அறியப்படுவதூஉம் பரிச மன்றி வேறில்லை என்ப தறியமாட்டாது, அறிவதுண்டு, பரிசிப்ப தில்லை யென்றல், என்னை ஈன்றாள் எனக்கு மாதாவல்லள் என்பதனோ டொத்துப் பரிகாசாஸ்பதமா மென்பது. அஃதேல், சமவியாபக வஸ்துக்களுக்கு வியாப்பிய வியாபக பாவங் கூடுமாறு யாங்ஙன மெனின், அஃ தாசங்கை யன்று. என்னை? சமவியாபகமாங் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம வேறுபாட்டால் வியாப்பிய வியாபக பாவ முடையவா யிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ சித்தமாய்க் காணப்படுதலி னென் றுணர்க. அற்றேல், விபுத் துவயங்களுக்குச் சையோக சம்பந்த மேலாமையின், ஆண்டுச் சம்பந்த விசேடம் என்னை கொலெனின், அது சிவஞானபாடியத்துள் விரித்துக் காட்டினும். ஆண்டுக் காண்க. அது நிற்க.

சிவனுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் சாமியஞ் சொற்றீர். அஃது ஏகதேச சாமியமோ? சர்வ சாமியமோ? ஏகதேச சாமிய மெனின், அஃது எல்லார்க்குஞ் சம்மதமே யாம். சர்வ சாமியமெனின், அஃது அபேத வாதமாய் முடியும். ஆன்ம சிவன்க ளிருவர்க்குங் குணங்கள் அபேத மாம், குணியாதல் பேதமா மாகலின், அஃ தபேதவாத மாமாறில்லை யெனின், நீர் இங்ஙனங் குண குணிகளுக்கு அத்தியந்த பேதங் கூறுதலின், தார்க்கிக மதாபாச ராயினீர்; சித்தாந்தத்தில் குணங்கள் செறிந்த மயமே குணியன்றி வேறன்றென் றுத்தரித்தலின். "புறப் பொரு ளறிவுதானே தற்பொரு ளறிவா யிருக்கும், தற்பொரு ளறிவுதானே புறப்

பொரு ளறிவாயிருக்கும்" என்று, முன்னர்க்கூறிப் போந்தவாறு இங்ஙனம் பூர்வாபர விரோதமாகப் பிரலாபிக்கின்றீர். இதனனே, நும்மைப் பிடித்தாட்டுஞ் சிவசமவாத பிசாசின் நிர்வாகம் அளக்கற் பாலதன்று போலும்! "குணத்துக்குள்ளதே குணிக்கு, குணிக்குள்ளதே குணத்துக்கு, பேதமின்று" என்பது, சிவாகம சித்தாந்த மாகலின், இதனை *அபலாபனஞ் செய்தல் யார்க்கும் ஒல்லாது. இங்ஙனமாதலின், "ஆன்மா சிவனுக்குச் சமான சாதியன், சிவனும் ஆன்மாவிற்குச் சமானசாதியன்" என்பதற்குப் பொருள் வேறுண்டென்றும், சமபூச்சியம் ஆன்மசிவன்களுக்குக் கிடைக்காதென்றும், ஒருதலையாக வுணர்ந்து கொள்க.

"தூலமா முநவி னுக்த"

(இரண்டாஞ் சூத்திரம், ௫௦.)

"சிவத்துவம் பெற்ற முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன், சிவனைக்குறித்து அவனும் பிரேரியனல்லன்" என்று, "மதங்க பாரமேசுவரத்திற் பேசப் பட்டது" என் றுரைத்து, "பச்சாத்" என்னும் வசனம் எடுத்தெழுதினீர். அந்த வசனத்தில் "காரணத்வேந" என்றெழுந்த திரிதீயாந்த பதமே நமக்கு இஷ்டவிகாதஞ் செய்து நமது சித்தாந்தத்தை நாட்டும். இனி அதன் ருற்பரியம் அறியமாட்டாமையின், இங்ஙனம் பிரலாபித்திட்டீர். அது நிற்க. அப்பிரதிகத சுவேச்சானுவர்த்தித்துவமே சுவாதந்திரியம் என்று பூர்வம் உத்தரித்தலின், அதற்கனுகூலமாக அறிவிப்பதூஉம் அறிவதூஉம் ஆகிய பிரேரகப் பிரேரிய பாவம் முத்தியின்கண் உண்டென்பது, "முக்தாணூம்பாதி" என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களாற் சகலாகமப் பிரசித்தம்

---

* அபலாபனம் = தள்ளுதல்.

"முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன்" என்பதற்குத் தாற்பரியம்: சிவன் அவனைக் குறித்துச் சம்சாரப் பிரேரகனல்லன்; அவனும் சம்சாரப் பிரேரியனல்லன்; என்பதேயாம். இவ்வா றுரையாக்கால், அவ்வசனங்க ளன்னியோன்னிய விரோதமுற்றுப் பொருட்பேறிலவா யொழியுமென்க.

"தத்துவ நுப மாதும்"

(இரண்டாஞ் சூத்திரம், எக.)

இதன்கண் "ஓரான்மாவிற்கே சகலப் பிரளயாகல விஞ்ஞானகல அபரமுத்தித்திரய பரமுத்திகளென்னும் அவஸ்தா பேதங்கள் உண்டு, இதில் ஆன்மா தூலசூக்ஷ்மாதி பேதமாய் வேறுபடும்" என்று, நும்மாற் சொல்லப் பட்டது. அங்ஙனமாயின், அது பரிணாமமாம். பரிணாமமாவது சூக்ஷ்மம் ஸ்தூல மாதலும் ஸ்தூலம் சூக்ஷ்ம மாதலும் அல்லது மற்றொன் றன்று. இனிச் சடத்துக்கன்றிச் சித்துக்குப்பரிணாமங் கூடாதென்பது, சகலாகமப் பிரசித்தமாகவும், நீர் இங்ஙனம் ஆன்மாவிற்குப் பரிணாமங்கூறுதல் அவசித்தாந்தம். சகலாதி அவஸ்தைகளில், ஸ்தூல சூக்ஷ்மாதி பேதங்கள், உபாதிகளுக்கன்றி, உபாதிமானுக் கில்லையென்பது சித்தாந்தம். அது தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல் "ஸ்தூல சூக்ஷ்மாதி பேதப்படுதல், உபாதிக்குப்போல உபாதிமானுக்கும் சுதந்திரமாகவுண்டு" எனக்கொண்டு, பரிணாமவாதி ஆபாசராயினீர். அது கிடக்க. திரிபதார்த்தங்களுள், சடபதார்த்தம் ஸ்தூலம், அதனைநோக்கச் சித்பதார்த்தம் சூக்ஷ்மம், அதனை நோக்க அனாதி முத்த சித்பதார்த்தம் பரம் என்று, இங்ஙனம் பதார்த்தங்களுக்குத் தம்முள் தார தம்மியஞ் சித்திக்கும். "ஆதி முத்த பதித்துவஞ் சூக்ஷ்மம், அனாதிமுத்த பதித்துவம் பரம்"

என்று, நீரும் ஈண்டு ஒப்பிக் கூறினீர். இங்ஙனந் தாரதம்மிய முடைய ஆன்ம சிவன்களுக்குச் சமபூச்சிய முளதென மேற் கூறினீர். அதுபொருந்துமாறு யாங்ஙனமென்றொழிக.

"மோய்தரு பூத மாதி"

(இரண்டாஞ் சூத்திரம், எரு.)

இதன்கண் "முற்றெருப்புச் சிவசாமியமாயின், முத்தான்மாவும் பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணல் வேண்டும். பண்ணுமாயின், 'பண்ணுன்' என்னும் வெகுவசன விரோதம் வரும்" என்னுஞ் சங்கைக்கு, உத்தரஞ் சொல்ல அறிந்தவர் போல வெழுந்து, "முத்தனுக்குக் கர்த்திரு சத்தி யின்றெனின், சிவனுக்குங் கர்த்திரு சத்தி யின்றாயொழியும்; அஃது சர்வகர்த்திரு சத்தி யன்றெனின், சிவனது கர்த்திரு சத்தியுஞ் சர்வகர்த்திரு சத்தி யன்றாயொழியும்; ஆகலின், முத்தான்மாவிற்குஞ் சர்வவிஷயக கர்த்திரு சத்தி யுண்டு, அஃதுடையான் சிவனே லேவப்படானெனின், சிவனுக்குச் சர்வகர்த்திருத்துவ பங்கம் வரும், "முத்தாணுந் பாதி" என்னும் வசனவிரோதமும் வரும்," என்றிங்ஙனம் ஆசங்கித்தெடுத்துக் கொண்டு, "ஏவயோக்கியனை ஏவாவிடின், சர்வகர்த்திருத்துவ பங்கம் வரும், மல மின்மையின் ஏவயோக்கியன் அன்மையின், அது வருமா றின்று" என்றும், "ஏவ யோக்கிய னல்லானையேவின், சர்வஞ்ஞத்துவ பங்கம் வரும், அது பற்றிச் சர்வகர்த்திருத்துவ பங்கமும் வரும்" என்றும், "முத்தாணுந் பாதி" என்பது, "அபரமுத்தர்களை ரக்ஷிப்பனென்று பொருள் படுமாகலின், வசன விரோதமும் இல்லை" என்றும்" ஆகலின், "அபிவ்யத்த சர்வ விஷயக கர்த்திரு சத்தி சிவனுக்குப்போல முத்தான்மாவிற்கும் உண்டு" என்றும்,

"அவ்வாறுண்டெனினும், பின்ன சங்கற்பம் இன்று" என்றும், அஃதேதல், கிருத்தியஞ் செய்கவெனின், "சிவத்துவாபி வியத்தி இலக்கணச் சுவப் பிரயோசனஞ் சித்தித்துவிடுதலின், தன் பிரயோசனத்தின் பொருட்டுப் பிரவிருத்திமா னுகான், எக்காலத்தும் இளைப்பில்லாத சிவன் எங்கும் வியாபித்து இடையிடின்றிப் பிறர் பிரயோசனத்தின் பொருட்டுக் கிருத்தியஞ் செய்து வருதலின், பிறர் பிரயோசனத்தின் பொருட்டும் பிரவிருத்திமா னுகான், சர்வகர்த்திரு சத்திக்கு வியத்தியும் சர்வகிருத்தியத்துஞ் சங்கற்பமென்னும் விழுதலுந் திரும்பச் சிவசங்கற்பத்தி னின்றுங் குறைத்துச் சுருக்கப் படாவாகையால், சிவனுக்குக் கிருபா சம்சித்த பஞ்ச கிருத்தியம், முத்த சிவான்மாவிற்குப் பிரிந்த பின்ன கிருத்திய பல மின்றி அபின்ன பல அவர்ச்ச னீய சம்சித்த பஞ்சகிருத்தியம், ஆகையால், விரோத வேற்று மைகளில்லை" என்றும், "இதற்கு ஆகமங்களில் வசனங் கேட்டறிக" என்றும், ஏதேதோ நமக்குத் தோன்றியவா றெல்லாம் குழறினீர். "ஆன்மாவிற்குச் சர்வ விஷயக கர்த்திரு சத்தியின்றேல், சிவனுக்கும் சர்வ விஷயக கர்த்திரு சத்தி யின்றாய் ஒழியும்" என்றீர். ஈண்டு நியாமகம் என்னை? முற்றொப்புச் சாமியமே நியாமக மென்பிரேல், அஃது ஏகான்ம வாதமாய் முடியுமாகலானும், குணத்துக் கோத்ததே குணிக்குமா மன்றி வேற்றுமை இன்றாகலானும், முற்றொப்புச் சாமியஞ் சித்திக்கமாட்டாது என்பது, மேலே காட்டினும். முன்னருங் காட்டுதும். அல்லதூஉம், முற்றொப்பு—சாமிய மெனக் கொண்டு, 'ஆன்மாவிற்கு எது வுண்டு, அது சிவனுக்கும் உண்டு, ஆன்மாவிற்கு எது இன்று, அது சிவனுக்கு மின்று என் பிர்க்கு, ஆன்மாவிற்கு அநாதி மல முத்தத்துவம் இன்

றெனின், சிவனுக்கும் அநாதிமல முத்தத்துவம் இன்றா யொழியும், ஆன்மாவிற்குக் கிரமத்தில் ஞாதிரு சத்தி கர்த்திரு சத்தியுள வெனின், சிவனுக்கும் அவ்வாறே கிரமத்தில் அவை யுளவாவனவாம் என்று கூறல் வேண்டும். ஆகலின், "ஆன்மா அநாதிமல முத்தனே" என்றும் நீர் கூறாது ஒழிந்ததென்கொலோ! இன்னும், முற்றொப்பு—சாமியம் எனின், சிவனைப் பந்திக்க மாட்டாத மலம் ஆன்மாவைப் பந்திப்பது யாங்ஙனம்? இனி ஒரு சூரியனை மறைக்கமாட்டாத அந்தகாரம் மற்றொரு சூரியனையும் மறைக்கமாட்டாது. ஒரு கண்ணினைமறைக்கு மந்தகாரம் எல்லாக்கண்களையும் மறைத்திடும். இங்ஙனமாகலின், 'ஆன்மாவிற்கு அநாதி மல பந்தம் இன்று' என்றானும், அல்லது 'சிவனுக்கு அநாதி மலமுத்தி இன்று என்றானும், கூறல் வேண்டும். அற்றன்று; தாமிரமுங் கனகமுஞ் சமசாதியவாகவும், தாமிரத்திற்கே காளிம முண்டு; கனகத்திற்குக் காளிம மின்று; இங்ஙனமாகலி னெனின், அவ்விரண்டும் பார்த்திவ விகாரமாகலின், பிறந்த நில வேறுபாட்டானே அவை அவ் வாறாகாநிற்கு மென்று ஆண்டுக் காரணபேதம் உளவென்று எடுத்தோதப்படும். ஈண்டும் அங்ஙனங் காரண பேத முளவென்று எடுத்தோதல் வேண்டும். இனி ஈண்டும் அவ்வாறு காரண பேத முண்டென் றெடுத்தோதலுறின், நமக்கு முற்றொப்புச் சாமியங் கிடைப்ப தின்றா மென்க. அற்றேல், "கனக தாமிரங்களுக்குக் காளிமா பாவ பாவங்கள் அகாரணங்கள்" என்று, ஆகமங்கள் எடுத்தோதுபவாலோவெனின், அது நில வேறுபாட்டால் உள்ளதென்பது பிரத்தியக்ஷ சித்தமாக லின், அதனை ஆகமத்தால் அபலாபனஞ் செய்தல் செல் லாமையின், அவ் வாகம வசனங்களுக்குத் தாற்பரியம் அது

வன்று, வே றுண்டென்பது, சித்தித்தது. இனி அக்கருத்துச் சித்தாந்த சைவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் புலப்படும் பான்மைத்தன்று. அந்தச் சூக்ஷ்ம விசாரம் ஈண்டுச் செயற்பால தன்று. அது நிற்க; மேற் பிரகிருதத்திற் போதும்.

"ஆன்மாவிற்குச் சிவனோடு முற்றொப்பு—சாமியம்" என்றீர். அஃது ஆன்மாவிற்கு அநாதியின்கண் உள்ளதோ? இடையிட்டுள்ளதோ? இடையிட்டு உளதாயதெனின், சற்காரியமென்ப தெடுபட்டுச் சமுற்பத்திவாதமாய் அவசித்தாந்த மாம். அநாதியின்கண் உள்ளதெனின், ஆயிரம் ஆணவமலந் தலைக்கூடினும், அதனை ஆவரிக்கமாட்டா; ஆயிரம் அந்தகாரந் தலைக்கூடினும், ஒரு ஞாயிற்றினைத் தகைதரமாட்டாதவாறுபோல வென்பது. ஆதலின், அஃதான்மாவிற்கு அநாதியிற்றானே அபிவியத்தியாயிற்றென விடுத்தல் வேண்டும். அது செல்லாது. ஆயினும், பாஞ்சராத்திரிகள் 'சில ஆன்மாக்கள் நித்திய சூரிகளா யுள' ரென்று சொல்லுதல் போலச் சில ஆன்மாக்கள் அநாதி மல பந்தர்களாய் உளரெனினும், சில ஆன்மாக்கள் அநாதி மல முத்தர்களாய் உளராவர்; பரம சிவ சைதன்னிய மாத்திரம் அநாதி மல முத்தம் என்றற்கண் யாப்புற வில்லை யாகலினெனின், அவ்வாறு கூறுவீராயின், நீர் அவசித்தாந்தியாவிர். இங்ஙனமாகலின், சிவனுக்கு முத்தான்மாக்களோடு முற்றொப்புச் சாமியம் எவ்வாற்றானும் பொருந்தா தென்றுணர்க. மிருகேந்திரத்தில் கலைமுதலியவற்றை "சித்ஸங்கசித்" என்றதுபோலச் சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில் ஆன்மா "தத்தர்மதர்மீ" எனப்படுதலின், அதுபற்றி முற்றொப்புச் சாமியம்போல்வ தல்லது, பொருட்சுபாவத்தானே முற்றொப்புச் சாமிய மெய்தா தென்பது வச்சிர கவசமாக

நாட்டப்பட்டது. ஆகலின் ஆன்மாவிற்குச் சர்வ வியாபக ரூப கர்த்திரு சத்தி யுண்டாயினும், சர்வவிஷயக ரூப கர்த்திரு சத்தி யுண்டென்றல் செல்லாது. ஆகவே, அது கொண்டு சிவனுக்கும் அஃதில்லாதொழியுங்கொலாமென்ற ஆசங்கை தூரம்போய்ச் சுஷ்க தர்க்கம் ஆயது காண்க. இவ்வாற்ருனே, நீர் ஈண் டெடுத்துக் கூறிய மோக்ஷகாரிகா வசனத்துக்குத் தாற்பரியம் அது வன்று; வே றுண் டென் றுணர்க. "முத்தான்மாவிற்கு மலமின்மையின், ஏவ யோக்கிய னன்மையின், அவனைக்குறித்துச் சிவன் பிரேரக னல்லன்; ஏவ யோக்கிய னல்லாதவனை ஏவிடின் சர்வஞ் ஞத்துவ பங்கம் வரும்" என்றதூஉம், அவ்வாறே சுஷ்க தர்க்கமா யொழிந்தது. அது காட்டுதும்: சிவனுக்கு அனைத்தினும் ஔபச்சிலேடிக வியாபக முண்மை சகலாகமப் பிரசித்தம். அவ்வாறு மேலே காட்டினும்; முன்னருங் காட்டுதும். சிவன் சடசித்துக்க ளெல்லாவற்றிற்கும் பிரேரகனென்பது சர்வாகமப் பிரசித்தமன்றே! சிவன் முத்தான்மாக்களொழித் தொழிந்த சடசித்துக்களுக் கெல்லாம் பிரேரகனென்பது, நுமக்குஞ் சம்மதமாம். இனிப் பிரேரகனுகிய சிவன் அனைத்தினையு மொரோ வொன்ருகப் பிரேரிப்பனே? ஒருங்கு பிரேரிப்பனே? ஒரோவொன்ருகப் பிரேரிப்பனென்ப தமையாது; சடசித் துக்கள் இவ்வளவினவெனச் சங்கியையி லடங்காமையின். அல்லதூஉம், அங்ஙனஞ் செய்யிற் சிவனுக் கனந்த சத்தித் துவ பங்கமும் வரும். அல்லதூஉம், சில சடசித்துக்களைப் பிரேரகஞ் செய்துவருங்காறும் ஏனைச் சடசித்துக்கள் தொழிற்படாமற் கொன்னே யிருந்தொழியுமென்னுங் குற் றமு மாம். இனி யொருங்கு பிரேரிப்பனெனின், அன்னிய தாவனுபபத்தி யர்த்தாபத்தியினுனே ஔபச்சிலேடிக

வியாத்தி யுண்டெனப்பட்டுச், சர்வாந்தரியாமித்துவமென்னும் ஔபச்சிலேடிக வியாபகத்தும் சிவனுக்குத் தானே சித்தித்தது; எதுபோலவெனின், ஞாயிற்றின் சன்னிதியிற் பங்கசாதிகள் எல்லாம் ஒருங்கு தொழிற்படுதல் அதன் கிரண பரிச சம்பந்த மொருங்கியைந்தல்லது செல்லாதவாறுபோல வென் றுணர்க. இங்ஙனம் ஆகமப்பிரமாணத்துக் கனுகூலமாம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தாலும் சிவனுக்குச் சர்வ பதார்த்தங்களினும் ஔபச்சிலேடிக வியாத்தி சித்தித்தலின், அது பின்னர்ச் சிலபதார்த்தங்களினின்றுமாறு சுருக்கி யொதுக்கி வர்ச்சிக்கற் பாலதன்று; எதுபோலவெனின், ஞாயிற்றின் கிரணபரிசம் விகசிதபத்மாதிகளிற் கர்த்தவ்வியதாம்ச மில்லையெனச் சுருக்கி வர்ச்சிக்கப்பட்டு முகுளித பத்மாதிகளின் மாத்திரஞ் செல்லுமென்றல் கூடாதவாறுபோல வென வறிக. அல்லதூஉம், முத்தான்மாக்கள்பாற் சிவனுற் செய்யற்பாலதொன் றில்லையெனின், அறியற்பாலது மில்லையெனப்பட்டுச் சிவன் அவர் தம்மை அறிவானுமல்ல னென்று முடியும்; ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்குச் சாமியஞ் சொல்லல் வேண்டிச், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்கு முன் னிலையிற் சுருக்கி நானதை ஆரோபிப்பவர் நம்போல யாரையுங் கண்டிலம். இனி மலமின்மையின் முத்தான்மாக்கண்மாட்டுக் கர்த்தவ்வியதாம்ச மொன்றினையுங் காண்கிலமாலெனின், சித்தாந்தக்கண்ணில்லாத நம்போலும் அந்தகருக்கு அது காணப்படாமை ஓர் வியப்பன்று! சிவானந்தம் சிவநிட்டமாகலின், ஆன்மா அதனை அனுபவிக்கற்பாலனென்று மேல் ஆனந்தப் பிரஸ்தாபம் வந்துழி உத்தரித்தாமாகலின், அந்தச் சிவானந்தவனுபவத்தில் நிருபாதிக விச்சையுடைய முத்தான்மாவிற்கு, அந்த

அப்பிரதிகத சுவேச்சாநுசாரிதாரூப சுவாதந்திரியத்திற்கு அநுகூலமாக அதனைக் கொடுத்தருளாநிற்குங் கர்த்தவ்வியதை, முத்தியிலுளதாமாறு, சித்தாந்தக் கண்ணுடையார்க்கு, இனிது புலனுமென்றொழிக. பெத்தக்காலத்திற் சிவன் அந்தச் சுவேச்சாநுவர்த்தித்துவமாகும் ஆன்மாவினது சுவாதந்திரியத்திற்கு மலாநுசாரியாயிருந்து பிரதிகூலஞ் செய்துபோதரலின், ஆன்மாப் பெத்தத்தின் மலோபாதியினுற் பாரதந்திரனுனன். சிவன் மலோபாதி நீங்கு முத்திக்காலத்தில் அந்த இச்சைக்குப் பிரதிகூலஞ்செய்தலை விட்டு அநுகூலஞ்செய்து வருதலின், இயற்கையாயுள்ள அந்தச் சுவாதந்திரியம் வியத்தியாய் அந்தச் சிவானந்தவநுபவமுற்றுச் சுதந்திரனும். ஆகலின், இவ்வாறு முத்தான்மாமாட்டுஞ் சிவனுக்குக் கர்த்தவ்வியதை சித்தித்தலின், "முக்தாணாம் பாதி" என்னும் வசனம் அன்னியார்த்த பரமென்றதூஉம், தூரம் போயது காண்க. இனி முத்தியின்கண் சிவன் அநுகூலப் பிரேரகனுகாக்கால் ஆன்மாவிற்கு ஆண்டுச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமென்றொழிக. வேண்டிற் செயற்பாலதும் வேண்டாக்கால் தவிரற்பாலதுமாய் இவ்வாறிருப்பதன்றே சுவாதந்திரியம். அங்ஙனமன்றி, வர்ச்சிக்கப்படாததாய்ச் செய்யவேண்டிடின், சுவாதந்திரிய பங்கமுற்றுப் பழைய கேவலாவஸ்தையே தலைப்படுமென்றுணர்க. இதனுல், "பச்சாத்" என்றற்றொடக்கத்து வசனங்களுக்கு மேற்கூறியவாறு முத்தியின்கண் சிவன் ஆன்மாவிற்குப் பாரதந்திரியப் பிரயோசகமான பிரதிகூலப் பிரேரகனல்லன், முத்தான்மாவும் பிரதிகூலப் பிரேரியனல்லனென்பதே நிச்சயப்பொருளென்றறிந்துகொள்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்ருன் ஆன்மாவிற்குச் சர்வவியாபகரூப கர்த்திருசத்தி சிவனுக்குப்போல வுண்டெனினுஞ் சர்வவிஷயக

ரூப கர்த்திருசத்தி சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவிற் கில்லை யென்பது வச்சிர கவசமாக காட்டப்பட்டது. அது நிற்க. "ஆன்மாவிற்குச் சர்வவிஷயகரூப கர்த்திருசத்தி யுண்டு" என்றும், "பின்னசங்கற்பமு மில்லை" என்றுங் கொண்ட நீர், அற்றாயிற், "பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுமோ?" என்று எழுந்த சங்கைக்கு முடிந்த உத்தரம் "பண்ணான்" என்றாயிற்றோ? "பண்ணுவன்" என் றாயிற்றோ? "பண்ணான்" எனின், "சர்வகிருத்தியத்தில் விழுதலே சர்வகர்த்திரு சத்திக்கபிவியத்தி" என்று நீருஞ் சொற்றீராகலின், அஃ தின்மையின் அனபிவியத்தியேயாயிற்று. ஆகவே சர்வகர்த்தி ருத்துவரூப சிவத்துவாபிவியத்தி விளங்காமையின், முத்தி சித்திக்கமாட்டாது. இனிப் "பண்ணுவ" னெனின், "சுவப் பிரயோசனத்தின் பொருட்டும் பரப்பிரயோசனத்தின் பொருட்டும் பிரவிருத்தி மானுகான்" என்று நீர் தாமே கூறுதலின், இரண்டுமின்றிக் கொன்னே பிரவிர்த்திப்பவன் பிரஞ்ஞையில்லாத பயித்தியகார துல்லியனே யன்றி, சர்வஞ்ஞனுகா னென்பது. பின்னகிருத்திய பலமாக ஒரு பிரயோசனமு மில்லை யாயினும், அவர்ச்சனீயமாதலின், பஞ்சகிருத்தியப் பிரவிருத்திமானுவனெனின், அங்ஙனமா யின், சுவாதந்திரியமில்லை யெனப்பட்டு பழைய பாரதந் திரியமேயாய் முடியுமென்பது. முத்தான்மாவிற்குச் சிவா னந்தத்தினை அனுபவித்தல் வேண்டு மென்னும் இச்சை நிருபாதிகமாய் இடையீடின்றி நிகழ்தலின், அதன்கண் இடையறவுபடாப் பிரவிருத்திமா னுகின்றான். இதர விஷ யங்களில் அவ்விருப்பில்லாமையின், அவைகளிற் பிரவிருத் திமா னுகின்றிலன். சிவனுக்கும் பெத்தத்திற் கன்மானு சாரமாகவும், முத்தியில் நிருபாதி கான்மேச்சானுசார மாக வும், ரக்ஷித்தல் வேண்டுமென்னுங் கிருபையே, இடையீ

டின்றி நிகழ்தலின், அந்தச் சுவேச்சானுசாரமாகப் பிரவிருத்தி செய்தருளாநிற்பன். இனி நீர் கூறு முத்தான்மாவிற்குப் பிரவிருத்தி அவ்வாறன்றி வர்ச்சிக்கப்படாத சங்கடமாய் வந்து தலைச்சுமை யாகின்றது! இவ்வியல்புடைய சங்கட முத்தியை ஒரு நூலினுங் கேட்டிலம். இனிப் "பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவன்" என்றே கொண்ட உருவ சிவசமவாதி, நும்மைப்போல இத்தனை சங்கடமுறக் கடவனல்லன். இவ்வாற்றான் நீரிரண்டுமின்றி உழிதருபவர்தாம். அது நிற்க.

இன்னும், "சிவனுக்குக் கிருபாசம்சித்த பஞ்சகிருத்தியம், முத்தான்மாவிற்கு அவர்ச்சனீய சித்த பஞ்சகிருத்தியம்" என்றலின், 'முத்தான்மாவிற்குச் சிறிதுங் கிருபையில்லை' என்பதாயிற்று. இனி அஃதில்லாதவன் சிவனோடொத்துச் சமபூச்சியனாதல் யாங்ஙனமென் றொழிக. இனி முத்தான்மாக்களும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவெனின், அது அனேகேசுரவாதமாய் முடியுமென்பது. பின்னசங்கற்பமின்மையின், அதுவாமாறில்லையெனின், அங்ஙனமாயின், ஒப்போலை யெழுதிக்கொண்டு பின்னசங்கற்பமின்றிப் பிரவிருத்தியுறும் மகாசனங்கள் கூட்டத்திற்குப்போல முத்தான்ம சிவசமுதாயத்துக்கே ஈசுரத்துவ சத்தியன்றிச் சிவனுக்கு ஈசுரத்துவ சத்தியின்றா யொழியு மென்பது. நுங்கொள்கை இத்தனை தோஷங்களுக்கெல்லாம் இங்ஙனம் இடனாவதாகவும், "மாறுகண்ணுக்கு மூலைசெவ்" வென்பதுபோல அவையெல்லாம் நுமக்குச் செப்பமாகக் காணப்படு நயப்பை என் சொல்லி வியப்பாம்! இனிச் சமவாதமலப் பிசாசு, குணதோஷந் தெரியவொட்டாது, இவ்வாறெல்லாம் நும்மைக் கூத்தாட்டின், நீவிர்தாம் என் செய்விரென் றொழிக.

"இருவினைச் செயல்க ளொப்பில்"

(நான்காஞ் சூத்திரம், ௪௦.)

இதன்கண் "பிரேரக வவஸ்தை தானே மத்தியா வஸ்தை" என் றறியமாட்டாது, தூலபுத்திமான்களுக்குத் தூலாருந்ததி நியாயம்பற்றிக் காட்டின உதாரணத்தினையே பற்றி இரண்டற்கும் பேதஞ் சொன்னீர். இனி நீர் கேவல சகலங்களிற் சொன்ன பேதங்களெல்லாங் கிடக்க. "கேவலஞ் சகலஞ் சுத்தம்" என் றெடுத்துக்கொண்ட மூன்றனுள், "சுத்தமெனப்படு நின்மலாவஸ்தா லக்ஷணங் காண்பிப்பாம்" என்றெடுத்துக்கொண்டு, "அது வெகுபிரகாரமாயிருக்கும்" என்றீர். அவற்றுள் ஒரு பிரகாரமாகச் சித்தாந்த சாராவலி யோகபாதத்திற் சொல்லிய யோகாவஸ்தா பஞ்சகத்தை எடுத்தெழுதினீர். பிராசாதமந்திரமார்க்கத்தைப் பற்றி ஞானசித்தியிற் சொல்லிய மந்திரான்மாவஸ்தா பஞ்சகமாமவற்றினையே மற்றொரு பிரகாரமாகப் பின்னரும் எடுத்தெழுதினீர். பின்னரும், அவற்றினையே இருவகையஞ்சவஸ்தையாகப் பகுத்துக்கொண்டு "பிரணவகலா பஞ்சக அதிதேவதா பஞ்சகங்களைப்பற்றிப் பிரமரந்திரமுடிவில் ஐந்தவஸ்தையுளவாம்" என்றும், "அதற்கு மேற் றுவாத சாந்தவரையில் தற்காண்டன் முதற் றுனதுவாத லீருக அனுபவபேதத்தால் ஐந்தவஸ்தையுள" என்றும், "மறித்தும் ஒரு பிரகாரம் அந்த ஐந்தவஸ்தையும் அவாந்தரபேதத்தாற் சாக்கிரச்சாக்கிரஞ், சாக்கிரச்சொப்பனஞ், சாக்கிரச் சுழுத்தி, சாக்கிரத்துரியங், காலபரம், அதீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தஞ், சிவதரிசனஞ், சாயுச்சிய மெனப் பதினொரு பேதப் படும்" என்றும், இந்தப் பதினொரு பேதத்துள், சாக்கிரச்சாக்கிரமுதற் காலபராந்தமாம் ஐந்தும், சமனாந்தபசுத்துவ நிவிர்த்தியனந்தரம் உன்மனா

மூலமாந் தியானத்தானத்தில் விளங்குமான்மாவின தான்ம சாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை" என்றும், "அவற்றுண் மூன்று நீக்கிச், சாக்கிர துரிய முதற்கொண்டு, விசுவக்கிராசாந்தமாம் ஐந்தும் உன்மனுந்தமாஞ் சமாதித்தானத்தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை" என்றும், "அவற் றுண் மூன்றுநீக்கிப், பரதரிசனமுதற் கொண்டு சாயுச்சிய முடிவாம் ஐந்தும் உன்மனுேபரி சாக்ஷாத்காரத் தானத்தில் விளங்குஞ் சிவனது சிவசாக்கிராதி யைந்தவஸ்தை" என் றும், "இந்த மூவகை யைந்தவஸ்தையுள் அவ்வச் சுழுத்தி யீறும் மூவகை மூன்றவஸ்தையும் முறையே காரியவிசுவங் காரணவிசுவம் வாசனுவிசுவமென்னு மூன்றின் வியாத்திக் கிராசோபசாந்திகளாம்" என்றும், "அதற்கு மேல் துரி யாதீத மென்னு மூவகை யீரவஸ்தையு முறையே ஆன்ம பர சிவங்களென்னும் அவஸ்தாத்திரயத்தினைத் தரிசித்தலும் அதுவதுவாதலு மாம்" என்றும், "இவற்றுட் காரியவிசு வோப சாந்தியாகுமிடத்திற் காரணவிசுவ வியாத்தி, அப் போழ்து தன்னுடைய ஆன்மத்துவந் தரிசனமாய் ஆன்மா வாவன்" என்றும், "காரணவிசுவோபசாந்தியாகு மிடத் தில் வாசனுவிசுவ வியாத்தி, அப்போழ்து தன்னுடைய பரத்துவந் தரிசனமாய்ப் பரனுவன்" என்றும், "வாசனு விசுவோபசாந்தியாகு மிடத்திற் சர்வ வியாத்தி, அப் போழ்து தன்னுடைய சிவத்துவந் தரிசனமாய்ச் சிவ னுவன்" என்றும், எடுத் தெழுதினீர். மறித்தும் அதிற் றுனே "பிரமாதி பரநாதாந்தமாம் வஸ்துக்களிற் பார்த்தல், கிரகித்தல், தழுவுதல், ஆவேசித்தல், அவசமாத லாகும் ஐந்தும் ஒரோவொன்று ஐந்தவஸ்தைகளாக அறியப்படும்" என்றீர். மறித்தும் ஒருபிரகாரம் பிராசாத மந்திர செபமார்க்கத்தைப்பற்றி ஞானசித்தியிற் சொல்லியவாறு

முன்காட்டிய ஐந்தவஸ்தையுள் தூல சிவத்துவாபி வியத்தி சூக்ஷ்ம சிவத்துவாபிவியத்தி பர சிவத்துவாபிவியத்தி யென்னுஞ் சிவத்துவாபிவியத்திகள் கிரமத்தில் வரும் பொருட்டு மூவைந்து பதினைந் தவஸ்தைகள் காண்பிப்பாம்" என் றெடுத்துக்கொண்டு, மேற்சொல்லியவைகளைத்தாமே "தூலசாக்கிராதி சூக்ஷ்மசாக்கிராதி பரசாக்கிராதி" யெனப் பெயரிட்டு "மூவைந்து பேதமாம்" என்றெடுத்துக் காட்டினீர். "பின்னரும் அதிலொரு பிரகாரம் பூதான்மாதி மந்திரான்மாந்தமாம் ஐந்தனுள் ஒரோவொன்றை ஐவகைப்படுத்துக் காண்க" என்றீர். "இங்ஙனம் நானுபிரகாரமாகச் சொல்லிப்போந்த பேதமத்தனையும், ஞானசித்தி வசனம் பற்றிப் பிராசாதமார்க்கமாக முற் கூறிய மூலாவஸ்தா பஞ்சகமாகிய ஒன்றனைத்தானே பலபடப் பகுத்துக்காட்டியதன்றி வே றன்று" என்று விடுத்தீர். இவ்வாறெல்லா நமது புத்திசாமர்த்தியத்தினைக் காட்டியது மிக நன்றும். ஆயினும், இவ்வளவில் ஒழிந்துவிட்டது அமையாது. இன்னும், இவை தம்முள் அனேகபிரகாரங் காட்டலாம்: பூதான்மா முதலிய ஐந்தனுள் ஒரோவொன்றில் ஐந்தைந்து காட்டலாம். பஞ்சகலைகள், பஞ்சவாக்குக்கள், பஞ்சாகங்காரங்களிலும் அங்ஙனங் காட்டலாம். தத்துவங்களுக்குள்ளும் ஒரோவொன்றில் அவ்வாறு காட்டலாம். பிராசாதகலை பன்னிரண்டினும் அவ்வாறு காட்டலாம். அங்ஙனமே கேவலாவஸ்தை சகலாவஸ்தைகளில் ஒரோவொன்றில் அனேக பிரகாரங் காட்டலாம். அங்ஙனமே சாலம்ப சிவயோகத்தினுங் காட்டலாம். இவையெல்லாந் தெரியாது விட்டனிரா? மறந்து விட்டனிரா? அலுத்து விட்டனிரா? உபலக்ஷணத்தா னறிந்து கொள்ளலாமென்று விட்டனிரா? இனி யாங்ஙனம் விடினும், சில பிரகாரங்களைச் சொல்லிச்

சில பிரகாரங்களைச் சொல்லாமல் விடுதல் தோஷந்தான். அது நிற்க. நீர் ஈண்டுக் கூறிப்போந்த இவ்வவஸ்தா பேதங்களெல்லாம், சித்தாந்தசாராவலியோகபாதத்திற் சொல்லிய யோகாவஸ்தை யென்பது பிரசித்தம். நமக்கும் அஃது அங்கீகார மாம். இவைதம்மை ஞானபாதத்தில் ஓதாது யோகபாதத்தில் ஓதியதே இந்த அவஸ்தைகள் யோகநெறியிற் காணப்படும் ஐந்தவஸ்தையேயன்றி ஞானநெறியிற் காணப்படும் ஐந்தவஸ்தை யன்றென்பதற்குச் சான்றாகலானும், தியான சமாதியிரண்டு மட்டாங்கங்கள் யோகமார்க்கத்திற்கல்லது ஞானமார்க்கத்திற்கு முண்டென்பதற்கு வசனமில்லாமையானும், ஞானநெறிச் சாக்ஷாத்காரத்துக்குச் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களே யங்க மல்லது மற்றையன அங்கமல்லவென்பது சர்வசாஸ்திர சம்மதமாகலானும், சிவாகமங்களிற் சாலம்பயோகம் நிராலம்பயோக மிரண்டும் யோகமென்றே வைத்து யோகபாதத்திற் கூறுதலின், அதற்கு விரோதமாகச் சாலம்பயோக மாத்திரமே யோக மார்க்கம், நிராலம்பயோகம் ஞானமார்க்கமென்றல் அவசித்தாந்தமா மாகலானும், நுங் கருத்திற்கியைய நோக்கினும், சமனுந்தமாஞ் சாக்கிரஞ் சொப்பன மிரண்டன்கண்ணும் "தருமிது பசுஞானம்" என் றாசிரிய ரோதுதல்பற்றிப் பசுத்துவமே யுண்மையின், சுழுத்தியினும் ஒரு பிரகாரம் பசுத்துவ முண்மையின், அவையென்றல் கூடாமையானும், இவை முடிவாயுள்ளன சுத்தாவஸ்தை யாகாவென் றொழிக. அல்லதூஉம், ஈண்டுக் கூறிப்போந்த அவஸ்தையெல்லாம் மந்திரான்மாவில் வைத்துக் காணப்படுவன வாகலான், இவை தம்மைக் கேவலாவஸ்தை சகலாவஸ்தைகளை நோக்க உபசாரமாக நின்மலாவஸ்தையென் றுரைப்பினும், முத்தாவஸ்தையாகு நின்மலாவஸ்தையென்பது செல்லாது.

என்னை? *"எபிர் முக்த : பரஸ்ஸிவ :" எனச் சர்வஞ் ஞானோத்தரத்துட் கூறுதலின், மந்திரான்மாவிற்கு முத்தத் துவ மில்லாமையினென்பது.

"கருவியும் பொருளுங் காட்டும்"
(ஐந்தாஞ் சூத்திரம், ரு.)

"அறிதரும்பொருளோ விச னன்னிய மிலாமை யானும்"
(ஆறாஞ் சூத்திரம், க.)

இவைகளில் உரைத்தனவெல்லாம் மேலே காட்டிக்
கண்டித்தாம் ; கடைப்பிடிக்க.

"ஒன்றேனு மதனுல்"
(ஆறாஞ் சூத்திரம், க.)

இதன்கண் "இவனவ னென்ன லாமே" என்பதில் வைதருச், "சிவப்பொருண் மாத்திரங் குறித்த சிவத் தியானமுஞ் சொருப சிவ தாதான்மிய சிவத்தியானமும் அதனுண் முகிழ்க்குஞ் சிவசாதி விசிட்ட சிவத்தியானமு மென இருபாவனையில் மூன்று சிவத்தியானமு முண்டு" என்றும், சித்தாந்த மகாவாக்கியத்திற்கு இந்த மூன்றும் பொருள்" என்றும், "இந்த மூன்றில் சிவப்பொருண் மாத்திரங் குறித்த சிவத்தியானங் கருடபாவனைபோலப் பொய்யாயினும் அந்தக் கருடபாவனைபோலச் சத்திய பலங் கொடுக்கும்" என்றும், "பின்சொன்ன இருசிவத்தியான முஞ் சத்தியமே யாம், பலமும் அப்படிப் பலிக்கும்" என் அம், பேசினீர். சித்தாந்த மகாவாக்கியத்திற்கு நீர் கூறிய பொருள் இணங்காதென்பது, முன்னர்க் காட்டுதும். அது நிற்க. "கருடபாவனை பொய்" என்றீர். பசித்தவன்

---

* இ-ள். "இவற்றுனே விடப்படாநின்றுன் பரசிவ ளும்" எ-று.

உண்டவனைப்போல எத்தனை விதமாகப் பாவிக்கினும் பசி தீராது ; அதுபோலப் பொய்ப்பாவனை பலிக்கமாட்டாதாகலின், சத்தியபயன் கொடுப்பதாகுங் கருடபாவனை சத்தியமே யாமென்று சித்தித்தது. அற்றேல், அது சத்தியமாமாறு யாங்ஙனமெனின், கூறுதும். மாந்திரிகன் தனது சரீரத்தைக் கருடனாகப் பாவிப்பானல்லன் ; மற்றுப் பாவிக்குமாறென்னையெனின், அவன் தன்னான்மாவைக் கருடனுக்கதிதெய்வமா மந்திர ரூபமாகப் பாவிப்பன். ஆண்டு "ஸர்வேதர்மா ஆத்மநஸ் ஸந்தி" என்று முடிந்தவார்த்தையான் ஆன்மலக்ஷணந் தெரிவித்த சர்வஞ்ஞானோத்தரச் சுருதியானே தற்பாவபாவமாய்ச் சார்ந்ததன்வண்ணமாமியல்புடைய வான்மா, அந்த மந்திர தன்ம தன்மியாய் அம்மந்திர சொரூபியே யாவன். அங்ஙனம் பாவனை சத்திய பாவனையாதலினன்றே சத்தியபலமாக விஷநிவிர்த்தி யாகாநிற்கும். பக்ஷி மிருகாதி சர்வப்பிராணிகளுக்கும் அதிதெய்வ மந்திர முண்டென்பதூஉம், அவற்றினைக் கூடுங்கால் ஆன்மா ஸ்படிகம்போல அவ்வ மந்திரசொரூபியாவ னென்பதூஉம், சர்வஞ்ஞானோத்தரத்திற் பிரசித்தம். அரதத்தாசாரியர் சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகத்தில் "அளீகம்" என்றதற்குத் தாற்பரியம் : அதுகொண்டு தானே நிருபசரிதைக்கியஞ் சொல்லுதல் கூடாதென்பதாம். ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகமூர்த்தி முதலிய உண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்களுக்கும் ஈண்டு நமது மதத்திற் கிணங்குமாறு தாற்பரியங்கூறத் தலைப்பட்டீர். நுஞ் சூழ்ச்சி இருந்தவாறு சால வழகிது ! சிவஞானசித்திக்கே நமது மதானுகூலமாகத் தாற்பரியங் கற்பித்துச் சொல்லத்துணிந்த நீர், மற்று உண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்களுக்கும் அவ்வாறு தாற்பரியங் கற்பித்துக்கூற வல்லிர்தா மென்றொழிக. சிவாகம

வாக்கியங்களுக்கும் இவ்வாறே சத்தமும் அர்த்தமு மிணங் காதவாறு வியாக்கியானஞ் செய்து கெட்டீர். நீர் கூறும் அர்த்தமெல்லாம் நியாய மாகா வென்பது முன் ஒரு திரு விருத்தத்தின்மேல் வைத்துக் காட்டினும். ஈண்டும் ஒரு திருவிருத்தத்தின்மேல் வைத்துச் சிறிது காட்டுதும்.

"சத்தசத் தறிவ தான்மா"

(ஏழாஞ் சூத்திரம், உ.)

இதன்கண் "ஆன்மா" என்பது எழுவாய். "அறிவது" என்பதூஉம், "நின்றிடும்" என்பதூஉம், "உதித்து நில்லாது" என்பதூஉம், "உதியாது நின்றிடாது" என்பதூஉம், அந்த எழுவாய்க்குப் பயனிலைகள். "தோற்றம்" என்பது, அந்த ஆன்மாத் தோன்றுதல். "இரண்டு" என்றது, மேற்கூறிய சத்துமசத்துமாகிய பொருள்கள். இவை இனிது விளங்குவனவாகவும், இம்முறையை விட்டு, "இரண்டு" என்பதற்கு, ஆன்மாவினது சிவத்துவ பசுத் துவங்களாம் இயற்கைச் செயற்கைத் தன்மங்கள்" என்றும், "அந்தத் தன்மங்களில் ஆன்மாவாகுந் தன்மி யிருக்கும்" என்றும், "நில்லாது" "நின்றிடாது" "போலும்" என்னும் பயனிலைகளுக்கு எழுவாய் சிவத்துவ ரூப தன்மம்" என்றும், பொருள் சொன்னீர். இந்த வுரையு மூலமும் எவ்வா றிணங்கும்? பசுத்துவஞ் சிவத்துவ மென் றிந்தத்திருவிருத்தத்தில் எடுத் தோதப்படவேயில்லை. தன்மியைச் சொல்லவே தன்மங்களை எடுத்துரைக்கலாமெனி னும், "இரண்டின்பாலும்" என்னுஞ் சத்தமி அர்த்தத் தோடு எவ்வா றிணங்கும்? தன்மத்திலே தன்மியிருக்கு மெனின், தன்மம் வியாபகம், தன்மி வியாப்பிய மென்றும். இஃது அவசித்தாந்தம். அது நிற்க. அந்த விரண்டுதன் மத்துள் ஒரு தன்மத்தை மாத்திரம் பிரித் தெடுத்துக்

கோடற்கு ஏதுவாய் ஆண்டு நிற்குஞ் சொல் ஒன்றுமில்லை. இனித் தோன்ரு எழுவாயாக எடுத்துக் கோடுமெனின் பூர்வாபர வாக்கியங்களிற் சொல்லப்படின், அதனைத் தோன்ரு வெழுவாயாக எடுத்துரைக்கலாமன்றி, இல்லாதசொல்லைக் கற்பித்துக்கொண் டுரைத்தல் இலக்கண மன்று. அது கிடக்க. "மலர்போல ஆன்மா, நாற்றம்போல ஆன்மதன்ம மாகிய சிவத்துவம்" என்றும், "அந்த நாற்றம் அரும்பிற் சூக்ஷ்மமாயிருந்து மலரின் விளங்குதல்போல அந்தச் சிவத்துவம் ஆன்மாவிலே பெத்தத்திற் ருேன்ருதடங்கி நின்று முத்தியில் விளங்கித் தோன்றும்" என்றும், சொன்னீர். "அரும்பு" என்று மூலத்தில் வரக் கண்டிலம்! "மலர்" என்று வருதலின் அதுவும் எடுத்துக்கோடுமெனின் இனி அரும்பு மலராதல்போல ஆன்மாவிற்குச் சங்கோச விகாசங்கள் சொல்பவன் ஆருகதனுகலின், நீர் ஆருகதமதா பாசகருமாயினீர். அன்றியும், "ஈசன் புண்டரிகத்தாள்" என்புழிச் சிவத்துவரூப தன்மத்திற்கு மலரைத் திருட்டாந்த மாகவைத் துரைத்து, ஈண்டுப்பேதப்படுத்து மலரின்கணுள்ள மணத்தினை அதற்குத் திருட்டாந்தமாக வைத்துரைத்தல் பூர்வாபர விரோதமென் றறிக. அல்லதூஉம், "ஆன்மா விரண்டின்பாலு நின்றிடும்" என்புழி, இரண்டன்பாலும் யாங்ஙன நின்றிடுமென்னுஞ் சங்கைக் குத்தரமாக, "ஒத்துட னுதித்து நில்லா துதியாது நின்றி டாது-வைத்திடுந் தோற்ற நாற்ற மலரினின் வருதல் போலும்" எனக் கூறி, "ஒத்துடன்" என்பதனை "உதியாது நின்றிடாது" என்பதனேடுங் கூட்டியுரைக்குமாறு, முதனிலைத்தீவகமாக வைத்தோதிய ஆசிரியர் கருத்திற்கு, நீர் சொல்லும் பொருள் விரோதமாமென் றுணர்க. என்னை? நின்றிடுமென்றதனைச் சமர்த்தித்தற் கெடுத்துக்கொண்டதே உத்தரார்த்தமாதலி

னென்பது. இவ்வாறு திருவிருத்தந்தோறு நீரெழுதிய வுரை விருத்தங்கள் விரிக்கிற் பெருகுமென் றொழிக. அது நிற்க. "ஆன்மாச் சிவனொடுகூடிச் சிவனாயும், மலத்தொடு கூடிப் பசுவாயும், இருப்பன் என்பது, இசையாது" என்றீர். செவ்வரத்தம்பூச் சம்பந்தத்தால் ஸ்படிகஞ் செவ்வரத்தம்பூ வண்ணமாயிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாம். நீரும் ஈண்டு அதனை ஆன்மாவிற் குவமையாக வெழுதினீர். "பசுத்துவமுடைய னாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா" என்பதூஉம், நீரும் அங்கீ கரித் தெழுதினீர். ஆகலான், அந்த அம்சத்தில் விவாத மின்று. இனித் தனக் கன்னியசாதியாயிருக்குஞ் சட பதார்த்தத்தோடு கூடுங்கால் அவ்வண்ணமாயிருக்கும் ஆன்மா அவ்வுபாதி நீங்குங்கால் இயற்கையாய்த் தன் சாதியாய்த் தன்னோடு சம்பந்தித்தே யிருக்குஞ் சிவனோடு கூடிச் சிவனாயிருப்பது, கைமுதிக நியாய சித்தம். ஆக லின், அதனை அபலாபனஞ் செய்தல் யார்க்கும் இயலாது. "ஆன்மாவிற்குஞ் சடபதார்த்தங்களுக்குஞ் சன்னிதி மாத் திரையன்றிச் சம்பந்த மில்லை" எனின், இவ்வாறு சொல்லு நீர் சாங்கியமதாபாசகராவிர். சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில் "யதேவபரிகல்ப்பயேத், தத் தத் பவதி" * "பூதாத்மா பூத ஸம்யோகாத்" என்றற் றொடக்கத்தான் "ஆன்மா அவ்வப் பதார்த்தங்களோடு கூடும்" என்றும், "அங்ஙனங் கூடுங் காற் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அது வது வாய் நிற்கும்" என்றும், தொகுத்தும் வகுத்தும் வெளிப்படையாற் சொல் லுதலின், அதனோடு முரணிக் கூறுதல் அவசித்தாந்தம். அற்றேல், "பூதாத்மா பூதஸம்யோகாத்" என்றாற்போலப் பரமான்மாவாயிருத்தல் இன்ன சம்யோகத்தா லென்று எதுக் கிளக்தோதாமல் "ஏபிர்முக்த: பரஸ்ஸிவ:" என்று

---

* இ-ள். "பூதக்கூட்டரவினாற் பூதான்மா வாகும்" எ-று.

வாளாகூறியொழிதலின், ஒன்றோடுகூடிப் பரமான்மா வாவ னெனல் அமையாதெனின், அறியாது கூறினீர்: "ஊசல் கயிறற்றாற் றாய் தரையேயாந் துணையான்" என்னு நியாயத் தானே பூதாதிகளைவிடவே, ஆன்மாச் சிவதாரகனு யிருப்ப னென்பது தானே சித்திக்குமென் றுணர்க. அல்லதூஉம், அவ்வேது மேலே காட்டினமையின், ஈண்டுக் காட்டிற் புன ருத்தியாமென்று கருதி, "ஏபிர்முக்த: பரஸ்ஸிவ:" என் றருளிச் செய்தார். இந்த நியாயத்தினை நீரும் ஒப்பக்கடவி ராவிர். ஒப்பாக்கால், "ஏபிர்முக்த: பரஸ்ஸிவ:" என்றே ஓதுதலாற், சிவத்துவாபிவியத்தியின்றி மலமுத்தி மாத் திரமே மோக்ஷமா மெனப்பட்டுப் பாடாணவாதி பேதவாதி களுக்கு ஜயமுண்டாமென் றறிக. ஆகலின், இவற்றான் விடப்படாநின்றான் சிவத்துவாபிவியத்தி தலைக்கூடிப் பர மான்மாவாவனென்றே நீரும் ஆவசியகஞ் சொல்லல் வேண் டும். இதனானே, "ஏபிர்முக்த: பரஸ்ஸிவ:" என்பதுகொண்டு நமக்கு ஜயமான தொன்று மின்று. இனி அந்தச் சிவத்துவஞ் சிவனுடைய சிவத்துவத்தின் வேறாக ஆன்மா வின் கண்ணதாயுள்ளதொன்றென்று நீர் சொல்கின்றீர். அவ்வாறுகூறின், சற்காரியவாதத்தில் அபிவியத்தியே உற் பத்தியாதலின், உற்பத்தி சமவாதிகளான மாவிரதர் ஜயிப்ப ராகலானும், சிவனுடைய சிவத்துவத்தின் வேறாக ஆன்மா விற்கொரு சிவத்துவ முண்டென் றாகமங்களிற் கேட்கின்றில மாகலானும், சிவத்துவமாவது சர்வஞ்ஞத்துவாதி சாட் குண்ணியரூபம், அது சிவனுக்கேயன்றி ஆன்மாவிற்கில்லை யென்பதற்குச் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணமத்தியில் அனாதி மலமுத்திக்குப் பரியாயநாமமாகப் படிக்கப்படும் அனாதி போதமென்பது சான்று பகர்தலானும், சிவனது தன்ம மாஞ் சிவத்துவம் "ஸர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி" "தத்

தர்மதர்மீ," என்னும் வசனங்களாற் சிவசம்பந்தமாம் ஆன்மதன்மமு மாமென்று நாஞ் சொல்கின்றும். இவ்வா றன்றிச், 'சிவத்துவாபிவியத்தி யோகமின்றி முத்திமாத் திரத்தினுற்றுனே பரமான்மா வாவன்' என்று சொல்ல நமக்கு மடுக்காது; நமக்கு மடுக்காது. அது நிற்க. "அபி வியத்திக்கும் உற்பத்திக்கும் வேற்றுமை யுண்டு" என்றீர், சற்காரியவாதத்தின் சொரூப மறிந்தீராயின், இவ்வாறு சொல்லீர். இனி நீரும் "உயிரவை யொடுங்கி" என்னுந் திருவிருத்தத்தில் வைத்து, "விகாரமின்றி ஞானக்கிரியை களுக்குக் கலையினுல் விளங்குதல் மலத்தினுல் மறைதல் சித் துக்குச் சனனமரணம்" என்றீர். ஈண்டு விளங்குதலுக்குச் சொன்ன பரிகாரமெல்லாம் ஆண்டும் ஒக்குமாகலின், இப் பொழுது புதுவதாகச் சிவத்துவாபிவியத்தியைப் பண்ணுவ தென்பதற்கு எந்தப் பிரகாரமாகப் பொருள் சொல்லினும் சற்காரியவாதத்தில் அது சமுற்பத்திவாதபேதமே யாம். நமக் காயின், ஒரு பிரகாரத்தானும் அந்தத் தோஷஞ் சம்ப விக்க மாட்டாது; என்னை? அனுதியே விளக்கமாய் நிற்குஞ் சிவத்துவாபிவியத்தி 'எந்தப் பிரகாரத்தானும் இப்பொழுது பண்ணப்படு மென்னும் உபசாரத்துக்குந் தூரமாயிருத்த லின், எக்காலத்தும் நிருபாதிகமாய் ஆன்மசம்பந்தியாயிருக் கும் அந்தச் சிவனது சிவத்துவாபிவியத்தி ஆன்மாவிற்குப் பிரயோசனமாதன் மாத்திரையே இப்பொழுது செயப் படுவதென்று சொல்லுதலி னென் றறிக.

"அறிவிக்க வறித லானும்"

(ஏழாஞ் சூத்திரம், ச.)

இதன்கண் "ஆன்மாச் சிவத்துவாபிவியத்தி யுற்றபின் னர் மறித்தும் சிவவிளக்கத்தினை வேண்டாது தானேயறி

யும்" என்றும், "சிவானந்தத்தின் வேருக ஆன்மாவிற்கு ஆனந்த முண்டு, அதனல் ஆன்மாவுஞ் சச்சிதானந்தரூபி" என்றும் பேசினீர். இவை யெல்லாம் மேலே கண்டித்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

"மன்னவன்றன் மகன்வேடர்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், க.)

இதன்கண் "ஆன்மாச் சிவனின் வியாப்பியனெனிற் சடமாய்ப் போவன்" என்றீர். அங்ஙனமாயின், ஆன்ம சிவன்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஞேயமாயிற் சடமாய் ஒழிவ ராகலின், அன்னியோன்னிய ஞேயப்பொருள்க ளாகார் என்றுங் கூறல் வேண்டும். ஞேயப்பொருளெல்லாஞ் சட மென்றற்கண் வியாத்தி யின்று; ஆகலின், சடமு ஞேய மாகலாஞ் சித்து ஞேயமாகலாமெனின், அவ்வாறே சிவ வியாப்பியப்பொருளெல்லாஞ் சடமாமென்றற்கண் வியாத்தி யின்மையின், சடமுஞ் சிவவியாப்பியமாகலாஞ் சித்துஞ் சிவவியாப்பிய மாகலாமென் றுறுதி கடைப்பிடிக்க. அது நிற்க. சிவசத்தி சிவவியாப்பியமென்பது சர்வாகம சித் தாந்தமாய்ச் சர்வசம்மதமா மன்றே! இனி அது கொண்டு சிவசத்திபுஞ் சடமாதல் வேண்டுமென்று நீர் கூருது விட் டது என்னை? இவையெல்லாம் விவேகித்தறியு ஞானம் நுமது மத துரபிமானத்தினுல் நும்மிடத்துச் சாராது தூரம் போயினமையின், இவ்வாறெல்லாம் பிரலாபிக்காநின்றீர். இனி "வியாப்பியமாயின் உங்களுக்கு அயிக்கங் கிடையாது" என்றீர். நிருபசரிதயிக்கியங் கூறும் அபேதவாதிகளுக்கு இந்தத் தோஷமெய்தும்; அவ்வாறன்றி, வியாபக வியாப் பிய சித்தமாக "உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதம்" கொள்ளு நமது சித்தாந்தமே யறிய

மாட்டாத நீர், இங்ஙனம் பிரலாபித்தல்பற்றி நமக் கொரு தோஷமும் எய்தமாட்டாதென் றொழிக.

"உரைதருமிப் பசுவர்க்கம்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், உ.)

"பிரளயாகலருக்குத் தேகமில்லை" என்றும், "இல்லாமையால் அவர்களுக்குத் தேவகுருவாய் வந் தனுக்கிரகிக்குமென்ப தடாது" என்றும் பேசினீர். "பிரளயாகலராவார் இன்னரென் றறியமாட்டாமையானும், சாதாரதீக்ஷை நிராதாரதீக்ஷைகளின் சொரூப மறியமாட்டாமையானும், இங்ஙனம் பிரலாபித்திரென் றொழிக.

"ஓதி யுணர்ந்து"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், ௩.)

இதன்கண் "பவுதிக சிவதருமிணி தீக்ஷையொன் றுண்டு" என்றீர். இவ்வாறு கூறிய நீர், உலகதருமிணியினும் நயிட்டிக வுலகதருமிணி யொன்றுண்டென் றுரைக்காததென்கொலோ! அது நிற்க. "கிருகத்தருக்கும் நயிட்டிக தீக்ஷையுண்டு; நயிட்டிகப் பிரமசாரிகளுக்கும் பவுதிக தீக்ஷை யுண்டு" என் றத்தியந்த விரோதஞ் சொன்னீர். முன் "ஆசிரியர்க்கெல்லாம் நயிட்டிகதீக்ஷை சாமானியமாக உண்டு" என்றீர். அஃதேல், வியவஸ்திதவசனம் நிஷ்பலமாய் அப்பிராமாண்ணியமாய் ஒழியாதோ என்றுசங்கை நிகழ்ந்தவழி, அதனை விட்டுப் பூர்வாபர விரோதமாகப், பின் "ஆசாரியரில் இருவித முண்டு" என்றீர். இவையெல்லாஞ் சர்வாகம நியாய விரோதமென்பது, சிவஞானபாடியத்துள் விஸ்தரித்துக் காட்டினும்; ஆண்டுக் காண்க. சோமசம்பு பத்ததி விருத்தியிற் "பவுதிகனன்று,

நயிட்டிகன்றனே" என்றதுகொண்டு, 'கிருகத்தாசிரியருக்கு நயிட்டிகதீக்ஷை யில்லை' என்பதே நாட்டப்பட்டது. என்னை? "பவுதிக தீக்ஷாபலவாஞ்சை யில்லாமையின்" எனவே, பவுதிகதீக்ஷாவானாயினும், அந்தப் பலவாஞ்சை யில்லாமையின், பவுதிக னென்று சொல்லப்படான், நயிட்டிக துல்லியனே யாம் என்று, அஃது அர்த்தவாதப் பொருள் போதித்தலினென் றறிக. *"நாலாம் வருணத்தில் நயிட்டிகர்க்கேயன்றிக் கிருகத்தருக்குக் குருத்துவமில்லை" என்னுங் காமிகாகமவசனம் "மடகுரு மனக்குறிப்புப் பிரிப்பினாற் சொன்னது" என்றும், "காலோத்தர முதலிய வாகமங்களில் † க்ருஹஸ்தஸ் ஸர்வவர்ணேஷு பூஜ்யோகுருருதாஹ்ருத: என்பதாதிவசனங்களால் அவர்தம்மையும் அகப்படுத்துக் குருத்துவம் விதித்தலின், "அப்படி ஓராகமத்திற் சொன்னது கொண்டுதானே தள்ளப்படாது" என்றும், பிரஞ்ஞையின்றிப் பிரலாபித்தீர். அவ்வாறாயின், சர்வாகமங்களும் இவ்வாறு அன்னியோன்னியாப்பிராமாண்ணிய முற்றுக் கெட்டொழியும்! அல்லதூஉம், ஆகமவசனங்களுக்கு விரோதம் வந்துழி, அவிரோதநயனஞ் செய்தல் வேண்டாவாம். இன்னும், முன் அவிரோதநயனஞ்செய்த பெரியோர்க்கெல்லாம் நம்மைப்போலத் தள்ளிவிடுதற்குப்

---

* "நாலாம் வருணத்து நயிட்டிகர்க்கன்றி இல்வாழ்வார்க்குக் குருத்துவமில்லை" என்றெழுந்த காமிக வசனம் முன்னை மூன்றுக விடயம்" என்றும், "நான்கு வருணத்தும் இல்வாழ்வார்க்குக் குருத்துவ முண்மை கூறும் ஏனையாகம வசனங்கள் கலியுக விடயம்" என்றும், அவிரோதநயன கதி கூறுவாரு முளர். அது பொருந்தாமை சிவஞானபாடியத் துபோற்காதப்பிரகாணத்துட் காண்க.

† இ-ள். "இல்வாழ்வான் எல்லாவருணத்தும் பூச்சியகுரவனென் றெடுத்தோதப்படும்" எ-று.

புத்தியில்லை என்றன்றோ கூறல் வேண்டும். அது நிற்க. நுமது மதத்திற்கேற்குமாறு நீர் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டிய வசனங்களெல்லாஞ் சாவகாச விதிவசனங்கள்; காமிகத்தில் அவ்வாறோதிய வசனம் நிரவகாச நிஷேதவசனம். ஆகலின், அந்த வசனத்தின்முன்னர்த் துர்ப்பலமுற்று அந்த விசேஷ விஷயத் தலத்தினை விட்டு, மற்றைத்தலங்களைப் பற்று மென்பதே சர்வசாஸ்திர சம்மதம். அது தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமற் பிரலாபிப்பதெல்லாம் மோகமூலம். "பிரவாக சந்ததிப் பிரசித்தப் பிரகுருதிமானுயிருக்குங் குருபுத்திரனைத் தியாச்சியம் பண்ணலாகாது" என்றீர். அது வசன விரோதம். அல்லதூஉம், புத்திரபாரம்பரையிற் குருத்துவம் ஆதிசைவர்க்குமாத்திரமேயன்றி, மற்றவர்களுக்கு நியமமாக விதியாமை யறிக. கிருகத்தனுக்குப் பூச்சியத்துவஞ் சொல் லும் வசனங்களும் ஆதிசைவரைக் குறித்தனவேயாமென்று வசனவிரோதமின்மை தெளியப்படும். "சன்னியாசிக்குக் குருத்துவமில்லை" என்றும், "உண்டு என்னும் வசனத் திற்குச் சாஸ்திரதீக்ஷை மாத்திரத்தில்" என்றும், "அல்ல வென்றாற் சாம்பவதீக்ஷை மாத்திரத்தில்" என்றும், சமா தானஞ் சொன்னீர். அஃது அசிந்தியவிசுவசாதாக்கிய முதலிய வாகமவிரோதம். "கிருகத்தாசாரியருஞ் சன்னி யாசங்கொடுக்கலாம்" என்றீர். அதுவும் சர்வாகம விரோ தம். இவையெல்லாஞ் சிவஞானபாடியத்துள் விரித்துக் காட்டி மறுத்தாம். விஸ்தாரபயத்தினால் ஈண்டு எழு திற்றிலம்.

"அழிவிலாக் கிரியையினால்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், ௬.)

இதன்கண் "சிவனுக்குச் சிவசத்தி வியாப்பியம் என்றது, சிவசமவேதையாகச் செலுத்தப்படுதலால் உப

சாரம்" என்றீர். உபசாரமாயிற் செலுத்தப்படாது. செலுத்தப்படாநிற்கவும், அதனை "வியாப்பியமென்றது உபசாரம்" என்றல், என்னை ஈன்றாள் எனக்கு மாதாவென்ப துபசாரமென்பதோ டொக்குமென் றொழிக.

"இம்மையே யீரேட்டாண்டு"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், கஉ.)

இதன்கட் பிரிப்பின்றி, ரூபசிவசமவாதி அரூபசிவசமவாதி யென்னு மிருவர் மதத்திற்கும் பொதுவாக வெடுத்துக்கொண்டு, "தம் மெய்வடிவாஞ் சிவத்தைச் செம்மையே பெறுகை முத்தியென்றுஞ் செப்புவர்கள்" என்று ஆசிரியர் பிரத்தியக்ஷமாகவே சொல்லி ஒதுக்கிவிட, "இது ரூபசிவ சமவாதியைமாத்திரஞ் சொன்னது, அரூபசிவசமவாதியாகிய வெம்மைச் சொல்லவில்லை" என்று, நீர் சொல்லுதற் கொட்டியாதுமில்லை. அதுவேயுமன்றிப், பரமதமுத்திகளையெல்லாங் கண்டித்து, முடிவிற் சித்தாந்தமுத்தி நிர்ணய நாட்டுதற்பொருட்டுச் சொன்ன "சிவனடியைச் சேரு முத்தி செப்புவதிங் கியாமே" என்னும் வாக்கியத்தினையுந் "தன்னடியைச் சேருமுத்தி" என்று முக்கியார்த்த லங்கனம் பண்ணி, அன்னியபரமாக அர்த்தஞ்சொல்லின், உலகத்தில் நிர்ணயவார்த்தை யென்பதே யின்றி வியவஸ்தை கெட்டொழியும். அன்றியும், ஈசன் "புண்டரிகத் தாள்சேரும் பரிசினை" என்றற்றொடக்கத்தான் யாண்டும் இவ்வாறேயோதுதலின், இந்த அப்பியாசலிங்கத்தினை அதிக்கிரமித்துக் கவுணப்பொருள் சொல்லுதல் நியாயவிரோதமென்பது சாஸ்திரம் கற்றாரைக் கேட் டறிக. அரூப சிவசமவாதியாகிய நும்மை அரூப சிவசமவாதியெனச் சொல்வதேயன்றி, 'உருவ சிவசமவாதி' யென ஈண்டு யாருஞ்

சொல்லார். நமது அவசித்தாந்த சித்த சிவசாதிருசிய சிவசாத்தயிக்கியமென்னும் விசேடணாத்துவிதமுத்தி சுத்தாத்துவிதமுத்தி யன்றென்பதூஉம், மற்றுச் சுத்தாத்துவித முத்தி வேறென்பதூஉம், அந்தச் சத்தத்திற்கு அர்த்தம் உரைப்புழிக் காட்டுதும். நீர் சொல்லும் விசேடணாத்துவிதமே விசிட்டாத்துவிதப் போலி யென்ப தறியாது, மாறிக்கொண்டு, நமது சுத்தாத்துவிதமுத்தியை 'விசிட்டாத்துவிதப்போலி' என்றும், விசிட்டாத்துவிதப் போலியாம் விசேடணாத்துவிதமுத்தியைச் 'சுத்தாத்துவிதமுத்தி' என்றும், பிரஞ்ஞையின்றிக் குழறுங் குழறுபடைக்கு, நாங் கூறும் பரிகாரம் இன்று. சைவசித்தாந்தத்திற் சொல்லும் அத்துவிதபதத்திற்கும் அயிக்கியபதத்திற்கும் பொருள் வேற்றுமை யறியமாட்டாது, அயிக்கியஞ் சொல்லும் அத்துவிதவாதத்தில் வீழ்ந்து, இரண்டற்கும் பொருளொன்றென்று புலம்பிப் பிராந்தராயினீர்.

"ஒது சமையங்கள்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், கூ.)

"சிவனடி" என வருமிடனெல்லாம் "முத்தான்மாவினுடைய வடி" என்று இலக்கியப்பொருள் சொல்லு நீர், ஈண்டு "அரனடிக்கி ழடங்கும்" என்பதற்கும், அவ்வாறே பொருள் சொல்லல் வேண்டுமன்றி, முக்கியப்பொருள் சொல்வது நுமக் கிழுக்காத லறிக.

"வேதநூல் சைவநூல்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், கசு.)

இதன்கண் "நீண்மறையி னொழிபொருள் வேதாந்தத் தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம்" எனவே,

"பிறநூ றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்" என்பது, அந்த வேதவேதாந்தங்களுக்கு அன்னியமாஞ் சாஸ்திரங்கள் அவைகளுக்குப் பூர்வபக்ஷம், சிவாகமங்கள் அந்த வேதவேதாந்தங்களினது சித்தாந்தமென்று பொருள் படுமென்பதையு நோக்காது, "சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்" எனின் எதினுடைய சித்தாந்தமென் றவாய்ப் பொருள்காணுமுறையு நோக்காது, "வேதாந்தார்த்த மிதம் ஞானம்", "வேதஸார மிதம் தந்த்ரம்", *"ஸித்தாந்தம் வேதசாரத்வாத்" என்றிங்ஙனம் சிவாகமங்களெல்லாம் ஐககண்டியமாகச் சொல்வது நோக்காது, பிரதிஷ்டாதிகளில் வேதமந்திரங்களை யெடுத்துச் சொல்வது நோக்காது, பதிபசுபாசபதார்த்த பேதங்களும், விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரண பஞ்சாக்ஷரஜெப சிவபூஜாதி சைவதருமங்களும், பிறவும், வேதமாகம மிரண்டினுஞ் சுருக்கமாகவும் விரி வாகவும் சமமாகவே சொல்லுதலின் அந்த விரண்டற்கும் பேதமில்லை என்று சதுர்வேததாற்பரியசங்கிர காதிகளி லெடுத்தோதியது நோக்காது, ஈண்டும் பூர்வாபர வாக்கிய விரோதமாக வேதவேதாந்தங்களையும் "பிறநூல்" என்று வைத்துப், "பூர்வபக்க மாம்" என்று சொன்ன நம்முடைய அஞ்ஞதையின் மாகாத்மியம் அளக்கற்பால தன்று! அற் றேல், சைவாகமங்களுள், "உலகநூல், வைதிகம், அத்தி யான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரமென ஐவகைப்படுத்து, மாந்திரமொழிந்த நான்கும் புறநூல்" என வைதிகத்தினை யும், †"வேதாந்தேஷ்வேக ஏவாத்மா" என வேதாந்தத் தையும், பரமதங்களோடு வைத்தோதுதன் மலைவாம்பிற வெனின், மலைவாகாது; ஆண்டு "வேதம்" என்றும்,

---

* இ-ள். "வேதசாரமாயிருத்தலிற் சித்தாந்த மாம்" எ-று.

† இ-ள். "வேதாந்தங்களில் ஏகனே ஆன்மா * * *" எ-று.

"வேதாந்தம்" என்றும் கூறியன, சதுர்வேதங்களு முபநிடதங்களு மல்ல, வேறு சாஸ்திராந்தரங்களாமென்பது, சிவஞானபாடியத்துள் விளக்கினும். அவ்வாறு அவிரோதநயனஞ் செய்யாக்கால், பொருள் பகைத்து, இரண்டனையும் அப்பிராமாண்ணியமாக்கி, வக்தாவுக்குத் தோஷமெய்துவிக்குமென் றுணர்க.

"சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கம்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், கஅ.)

இதன்கண் "சன்மார்க்க முதல் நான்குஞ் சன்மார்க்கத்திற் சன்மார்க்க முதலாகத் தனித்தனி நான்காம்" என்றும், அவைகளின் பலங்களாகிய சாலோக்கிய முதல் நான்குந் தனித்தனி சிகண்ட சாலோக்கியாதி நயிட்டிகதீக்ஷா முத்திகளாயும், காலாக்கினியாதி புவனபதி சாலோக்கிய முதற் பவுதிகதீக்ஷா முத்திகளாயு மிருக்கும்" என்றும், "இவைகளுள் அவரவர் சாயுச்சியமாவது அவரவர் சமபலப் பிராத்தி" என்றும் சொன்னீர். காலாக்கினியாதி புவனபதி சாயுச்சியங்கள் பெறுபவர்களுக்கு அந்தந்தப் புவனபதி சமபலமுளதாயின், அவர்கள் அந்தந்தப் புவனபதி கிருத்தியஞ் செய்துகொண்டு புவனபதிகளா யிருப்பார்களோ? அதுவன்றி அந்தந்தப்புவனபதி சமபோகபோத்தர்களாய் மாத்திர மிருப்பார்களோ? முன்னதமையாது; அனுசிருதாந்த புவன பதித்துவம் பரிபக்குவ மலமலவாசனை தாரதம்மியவான்களாகிய பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர்க்கே யன்றிச் சகலர்க்கின்மையி னென்பது. அன்றியும், "மேற்புவனத்திலிருக்கும் புவனபதிகள் அந்த அதிகாரத்தினை விட்டு மேலே போகும்பொழுது அதற்கடுத்த கீழ்ப்புவனத்திலிருக்கும் புவனபதிகள் அவ்வதிகாரம் பரிப்

பார்கள்'' என்றே ஆகமங்கள் கூறுதலின், புண்ணியவிசே டத்தினுற் புதுவதாக அவ்வப்புவனபதி சாயுச்சியம் பெரு நிற்கின்றவர்களே அவ்வவதிகார நிர்வாகஞ் செய்வார் களென்பது செல்லாது. இனி அவ்வப்புவனபதிகள் அவ்வ வதிகார கிருத்தியஞ் செய்துபோதாநிற்பத் தாமும் ஒருங் கிருந்து அவர்களைப்போல அதிகாரஞ் செய்பவெனின், அங்ஙனஞ் செய்யிற் பின்னசங்கற்பமாகச் செய்யப்பட்டுக் கிருத்தியம் வேறுபட் டொழியு மென்க. என்னை? மல மலவாசனைக ளுளவாங்காறும் அபின்னசங்கற்பவான் களென்றல் செல்லாமையி னென்க. இங்ஙனமாகலின், முற் கூறியது அமையாமை யறிக. இனிப் பிற்கூறியதுங் கூடாது; மல மலவாசனையுளவாங்காறும் அதிகபலாதிகார வாஞ்சை யுடையவர்கள் அந்த அதிகாரஞ் செய்தற்கேற்ற சமபல முளதாயிருக்கவும், அதன்கண் உபேக்ஷைபண்ணிச் சமபோக போத்திருத்துவ மாத்திரத்தி லடங்கியிருப்பார்க ளென்ற லமையாமையின். இங்ஙனமாகலாற், புவனபதி சாயுச்சியங்களில் வைத்துச் சமபலசாயுச்சிய மென்பது முற்றுருப்புச்சாமியமன் றென்பது பசுமரத்தாணியாக நாட்டப்பட்டது. ஆகலின், இவற்றேடொருங்குவைத் தெண்ணிப் பரசிவ சமபலம் பரசிவ சாயுச்சிய மென்ப தூஉம் இவைபோல முற்றுருப்புச்சாமியமன் றெனப்பட்டு, விருத்திராசுரன்போலச் சுவவாக்கு வச்சிரகதராகும் நும் மாற்றுனே நாட்டப்பட்டது.

"ஞானத்தால் வீடென்றே"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், உஎ.)

இதன்கண் "முறையே நிராதார சாதார அசத்தியோ நிருவாணதீக்ஷைகளில் தீக்ஷாங்க தீக்ஷாரூபங்களாகுஞ் சிவ

னது ஞானக்கிரியா வியாபாரங்களுங் குருவினது ஞானக் கிரியா வியாபாரங்களுந் தீக்ஷாங்கமாகுஞ் சிஷ்யனது ஞானக் கிரியா வியாபாரங்களு ஞானம்" என்றும், "அவ்வாறு சிவா கமங்களிற் சிறப்பித்தலின் தீக்ஷையு ஞானமாதல் சிவாகமப் பிரசித்தம்" என்றும், "இவ்வாறுகலின் இவ்விடத்தில் 'ஞானம்' என்றது தீக்ஷையே யாம்" என்றும், "இங்ஙன மன்றிச் சைவசித்தாந்தப் பெயரின் மறைந்து பரமதவாபா சகராயிருக்குஞ் சிலர் ஞானத்துக் கங்கியா யிருக்குந் தீக்ஷையை ஞானத்துக் கங்கமென மாறிக்கொண்டு, சீவ சிவ அயிக்கிய விஷயக சிவசத்திகாரண நைமித்திக பவுருஷப் போதுஞானமாத்திரமே ஞானமென்பார்கள்" என்றும், "அவ்வாறேனுதின் ஆசிரியர் 'தீக்ஷையே மோக்ஷ சாத னம்' என்று பலவிடத்தும் விஸ்தரித்தலின் பூர்வாபர விரோதமுற்று அப்பிராமாண்ணியமாய் விடும்" என்றும் "அவ்வாறு ஆசாரியர் வாக்கியங்களை விப்பிரலம்ப வாக்கி யங்களாக்கிப் பேசுவார்களோடுபேச்சு எற்றிற்கு" என்றும், "மலகுணமாகும் அஞ்ஞானம் ஆன்மகுணமு மன்று; ஞானுத்தியந்த பாவமு மன்று; புத்திகுணமாகுஞ் சந்தேக விபரீத ஞானங்களு மன்று; புத்தி பொருந்தாத சரீர நானென்னும் ஆன்ம சகிதாவித்தையின் குணமாகுஞ் சரீ ரான்மப் பிராந்தி ஞானமு மன்று; வேறும்" என்றும், "இந் தச் சரீரான்ம ஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேக ஞானத்தால் உண்ணிக்கமுற்றும் மலத்திரவிய நீக்கமின்றிப் புறநீக்க முறுது; இருசந்திரஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேகஞானத்தா லுண்ணிக்கமுற்றும் நேத்திரபடலத் திரவிய நீக்கமின்றிப் புறநீக்க முறுமைபோல" என்றும், "நேத்திரபடலத்திரவி யம் படலநீக்குமுபாயஞானத்துணையுடைய வைத்திய சத்திரகன்மத்தால் அவ்விருத்தியோடு நீங்குதல்போல

மலத்திரவியமும் மலநீக்குமுபாயத்துணையுடைய சிவதீக்ஷா குறிச் சிற்கன்மத்தால் மவுட்டிய விருத்தியோடு நீங்கும்" என்றும், "இங்ஙனமாதலின், ஞானுதிகளெல்லாம் சாதார வசத்தியோநிருவாணதீக்ஷைக்குமாத்திர மங்கங்களாகலாற், சிவசத்திலக்ஷண தீக்ஷாசிற்கன்மத்தால் மோக்ஷமன்றி ஞானகோடிகளால் மோக்ஷ மில்லையென்பதே சித்தாந்தம்" என்றும், இவ்வாறெல்லாந் துரபிமான பிசாசாவேசராய்ப் பிரலாபித்தீர். இனி நுமக்கபிமதமாந் தீக்ஷையாவது, அக்கினியாதியில் ஆச்சிய *க்ஷேபணுதி ரூபமெனின், அது பொருந்தாது ; நிரதிகரண தீக்ஷைகளில் அவ்வியாத்தியும், பிரதிஷ்டை பிராயச்சித்தாதிகளில் அதிவியாத்தியும் வருதலின். அன்றியும், "ஈண்டுச் செய்யு மவுத்திரிதீக்ஷைக் கங்கமாகப் பின்னர்ச் சரீர பதனபரியந்தஞ் செய்யப்படு நித்தியகன்மாதிகளுக்கு மத்தியில் லோபம் வரின், இந்தத் தீக்ஷை நிஷ்பலமாதன்மேலும் பைசாசபுவனப் பிராத்தியெய்தும்" என்று மூலாகமங்களினும், "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையில்லை நாடுவதொன் றில்லைச்—சீலமில்லைத் தவமில்லை விரதமொடாச்சிரமச் செயலில்லைத் தியானமில்லைச் சித்தமல மில்லை" என்றற்றொடக்கத்தாற் றேவிகாலோத்தராதி யுபாகமங்களினும் பிரசித்தமாகச் சொல்லுதலின், தீக்ஷையே சுதந்திரமாகக் கொள்பவர்களுக்குத், தீக்ஷாங்க லோபமாகும் இந்த வனுட்டானுபவாதாதிகளான் மோக்ஷந்தலைக்கூடாமற் பைசாசபுவனப் பிராத்தி யெய்துமென் றன்றேசொல்லல் வேண்டும். அவ்வாறேற்றிற், றேவிகாலோத்தராதி யாகமங்களெல்லாம் † விப்பிரலம்ப வாக்கியங்களாமென்றதாயிற்று. இனித் தேவிகாலோத்தராதி வசனங்கள்

---

* க்ஷேபணம்=பெய்தல். † விப்பிரலம்பம்=சூது.

அவ்வா றிருத்தலின், "தீக்ஷாங்கமாகும் ஆசாரலோபம் வந்திடின், தீக்ஷை நிஷ்பலம்" என்றது, சாக்ஷாத்கார ஞானசித்தி பரியந்தமே, அப்பால் வேண்டாமென்று சமாதான மா மெனின்; அவ்வாறேறுதின், சாக்ஷாத்காரஞானமே சாக்ஷாத்காரத்திற் சுதந்திரகாரணம், தீக்ஷையந்த ஞானத்திற் கங்கமே யன்றிச் சுதந்தர மன்று என்று சித்தித்து நம்முடைய சித்தாந்தம் அவசித்தாந்த மா மென் றொழிக. இங்ஙனமாகலின், அவுத்திரியாதிகளைத் தீக்ஷையென்றது, பிரத்தியக்ஷாதிகளைப் பிரமாண மென்றதுபோலக் கவுண மன்றி முக்கிய மன்று. முக்கியமாகச் சிவதீக்ஷை யென்று சொல்லப்படுவது, சிவசத்தி சங்கற்ப விசேடமொன்றே யன்றிப் பிறிதில்லை. இதுவே சர்வாகம சம்மதமென்பது, ஆகமவசனங்களானும், நிரதிகரண தீக்ஷையில் இதரவியாபார மொன்று மில்லாமையானும் பிரசித்த மென் றுணர்க. சாதிகரணத்திற் சொல்லப்படும் பேதங்களெல்லாம் அந்தச் சிவசத்தி சங்கற்ப விசேடத்திற்கு வியஞ்சகங்களாகலின், உபகார தீக்ஷைகளே யா மென்க. அந்தச் சிவசத்தி சங்கற்ப விசேடமாவதுஞ் சிவனது கிரியாசத்தி வியாபார விசேடம்; அந்தக் கிரியை ஞானத்தில் அடங்கி ஞானத்துக் கங்கமாம். *"பரிதியை முகின்மறைப்ப" வென்னுந் திருவிருத்தத்தில் "இச்சை கிரியையி லடங்குமாறு போலக் கிரியை ஞானத்தி லடங்கும்" என்று நீருஞ் சொன்னீர். ஆகலின், ஞானத்தி லடங்குவதாகிய "கிரியைக்கு ஞானமங்கம்" என்றும், "கிரியை யதற் கங்கி" என்றும், பேசுதல் சர்வ விரோத மாகலின், ஞானங்க மாகுஞ் சிவதீக்ஷை ஞானத்துவாரத்தினன் மோக்ஷப் பிரதமென் றினியாயினு மறிந்து கொள்க. "மலந் திரவியமாதலால் நேத்திரபடலம்

* இரண்டாஞ் சூத்திரம், அகூ.

போலக் கிரியா வியாபாரத்தா லன்றி நீக்க முருது" என்றது, அர்த்தவாதமே யாம். கிரியா வியாபாரமின்றியுங் கருடபாவனு ஞான மாத்திரத்தினுல் விஷத்திரவிய நிவிர்த்தி பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்பட்டு, நீர் சொன்னது வியபிசார மாய்ப் போதலின், விஷமொரு திரவியமென்பதூஉஞ் சர்வ சம்மத மாதலின், நேத்திரபடல திருட்டாந்தமொன்றே கொண்டு நீர் செய்யும் சம்பிரமம் தூரம் போய்விட்டது. இதுவேயுமன்றி, மலத்திரவியத்திற்குப் படலாதி திருட்டாந்தங்களை யபேக்ஷித்து முக்கிய திருட்டாந்தம் அந்தகாரம்; அது தீபாதிப் பிரகாசமாத்திரத்தால் நிவிர்த்தியாவதன்றிக் கிரியாவியாபார மாயிரங் கூடினும் நிவிர்த்தியாவதில்லை; கிரியா வியாபாரமெல்லாம் தீபாதி யுற்பத்தி நிமித்தமாகலின், தாட்டாந்தத்தினு மிங்ஙனங் கண்டுகொள்க. அது நிற்க. "சிவ சிவாத்வைத விஷயக ஞானம் பவுருஷப் பொது ஞானம் என்றும், அதற்குச் சிவசத்தி கரணம் என்றும் சொல்வார்கள்" என்றீர். அவ்வாறு சொல்வார் யாவர்? *"தத்தர்ம தர்மீ" ஆகும் ஆன்மாவினது ஞானம் பாசத்தினை விஷயீகரிக்கும்போழ்து பாசஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேருகச் சொல்லப்படுவ தன்று; அதுபோலச் சிவத்தினை விஷயீகரிக்கும்போழ்து சிவநிட்டமாஞ் சிவஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேருகச் சொல்லப்படுவ தன்று. இனி அப்பெற்றித்தாகும் ஆன்மாவினது ஞானம் முத்திவியத்தி யிரண்டற்கும் நடுவே வாசனை மணந்து பசுஞானமெனச் சடிதியிற் காணப்படு மத்துணையே யன்றி வேறில்லை யாகலின், சிவ சிவாத்வைத விஷயக

* ஆசிரியர்: "தத்தர்மதர்மீ" என்பதற்கு—'தற்றருமத் தாற் றருமி' என மூன்றும் வேற்றுமைத்தொகைப்பொருள் கொண்டார்; சிவஞானபாடியத் தாருஞ் சூத்திரத்திறுதி யதிகரணத்திற் காண்க.

ஞானம் சிவசத்திகரண நைமித்திகப் பவுருஷஞானமென்பது பொருந்தாமை யறிக. சிவசத்தி கரண மென்பதூஉம் பொருந்தாது. என்னை? குலாலகரணமாந் தண்டசக்காதி களுக்குப்போலச் சிவசத்திக்குச் சுவாதந்திரியபங்கம் வரு மாகலின். அல்லதூஉம், பிரயோசகனைப் பிரயோச்சிகனுக் குக் கரணமென்று சொல்வா ருலகத் திலராகலின், ஆன் மாவிற்குப் பிரயோசக ரூபையாஞ் சிவசத்தி ஆன்மாவிற்குக் கரணமாமென்றல் செல்லாதென்க.

"அறியாமை யறிவகற்றி"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், ருo.)

இந்தத் திருவிருத்தம் "திரிபதார்த்த விவேக பசுத்துவ சிவத்துவ விவேகஞானத்தில் தியானமுந், தியானத்திற் சமா தியுஞ், சமாதியிற் சதேக சிவமுத்தி சாக்ஷாத்கார முகிழ்க்கு முறைமையுஞ் சாற்றுகின்றது" என்றும், "இந்த மூன்ற னுள்ளும், 'ஒருவார்த்தை' யென் றோதப்படுஞ் சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தின் மூவகை முப்பதங்களினது இலக்கியப் பொருள் விளங்கும்" என்றும், இந்த "அயமஸ்தி" யாதி மூவிடக்குறி மூவாக்கிய முப்பதங்களுள், நடுமுதன் முடி வின் மும்முப்பதங்களுக்கும் இலக்கியப்பொருளாவன, ஆன்ம பர சிவங்கள்" என்றும், "அந்த மூன்றனுள் நடுப் பதப் பொருளாம் ஆன்மதத்துவம், சமனைபரியந்தமாஞ் சாக்கிரஞ் சொப்பனமெனப்படும் பிரத்தியாகாரத்தானம் தாரணைத்தானம் வரையிற் பசுத்துவநீங்கி யுன்மனுமூல மாஞ் சுழுத்தியெனப்படுந் தியானத்தானத்துத், திரோ. தானசத்தி நிக்கிரககிருத்தியத்திற்கும் பராசத்தியனுக்கிரக கிருத்தியத்திற்கு நடுவாயுற்றவிடத்துச், செயற்கையாய் வந்த பசுத்துவமுமன்றி யியற்கையாய் விளங்குஞ் சிவத்

துவமுமன்றிக் கேவலஞ் சின்மாத்திரமாகத் தன்னைக் காணப் படு மவசரம்" என்றும், "அந்த ஆன்ம தத்துவமும் மல மலவாசனு நிவிர்த்தி தாரதம்மியத்தால், தூலான்மா சூக்ஷ்மான்மா பரான்மாவென மூவகைப்படும்" என்றும், "இனிச் சம்புபக்ஷத்தில் இவ்விடத்திற் காணப்படும் இலக்கியப்பொருள், அனதிக்கிராந்த விந்துக சின்மாத்திர அபர சிவம்" என்றும், முதற்பதத்தில் இலக்கியப்பொருளாகும் பரதத்துவம், கேவல கும்பக சின்முத்திராசகித தியானத் தானமாம் உன்மனுமூல சுழுத்தியிற் சின்மாத்திர மாகக் காணப்படுந் தன்னையுஞ் சிவனையும் அந்தத் தியானவறிவில் முகிழ்க்குஞ் சூனிய கும்பக மவுனமுத்திராசகித சமாதித் தானமாம் உன்மனுந்தமெனப்படுந் துரியத்தில் அதிக்கிராந்த விந்துகமாய் நிஷ்களமாய் வியாபகமாய் இவ்வாறு காணப்படு மவசரம்" என்றும், "அந்தப்பரமென்பதுந் தாரதம்மியத்தால் அவ்வாறு மூவகைப்பட்டுத் தூலபரஞ் சூக்ஷ்மபரம் பராபரமெனச் செப்பப்படும்" என்றும், "முடிவுபதத்தில் இலக்கியப்பொருளாகும் சிவதத்துவம், அவ்விடத்தில் அவ்வாறு காணப்படுஞ் சிவனையுந் தன்னையு மந்தச் சமாதியறிவு முகிழ்க்குஞ் சூனியாந்த கும்பக மவுனந்த முத்திராசகித சாக்ஷாத்காரத் தானமாம் உன்மனேபரி யெனப்படுந் துரியாதீதத்தில் நிஷ்களாதீத சாட்குண்ணிய பரிபூரண சுத்த சிவமாகக் காணப்படு மவசரம்" என்றும், "அந்தச் சிவதத்துவமும் அவ்வாறு தாரதம்மியத்தால் தூல சிவஞ் சூக்ஷ்மசிவம் பரசிவமென மூவகைப்படும்" என்றும், "இந்த முப்பகுப்பு ஆன்ம பர சிவங்களு ளிருபகுப்பு, ஆன்ம பர சிவங்கள் தாரணைத்தானஞ் சொப்பனுந்தமாஞ் சமனு சுந்நிவரையில் அந்நியசிக்கப்படும்" என்றும், "அந்த மகாவாக்கியத்திற்கு இந்த இலக்கியப்பொருளின் வேறும்

வாச்சியப் பொருள், தடத்தவனுபலக்ஷ சம்புபக்ஷ முப் பொருள்" என்றும், "இவ்வாறு சொல்லிவந்த மார்க்கத்தி னூற்றான், சிவாகமவழி சிவமந்திரவழிச் செல்லுஞ் சிவ கரணங்களாகு மனோகங்கார புத்தி வியாபாரங்களாற்றான், அறியாமை யறிவகற்றுதல் முதலானவைகள் செய்யப்படும்" என்றும், இதன்கண் "அறிவு" என்றது, "தேவர் நரர் முதலிய கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவ லக்ஷண சித்துவ சின்ன அசுத்த போதத்திருத்துவ முடைய கலா வசியத்துவ துரந்தர பசுவர்க்கமாந் தூல சிவனும், மந்திர மந்திரேசுரர் முதலிய சாதிருசிய சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ லக்ஷண தூல சிவத்துவ சின்ன சுத்த போதத்திருத்துவமுடைய கலா வசியத்துவ விதுரபதி வர்க்கமாஞ் சூக்ஷ்மசிவனும், அணுசதாசிவர் முதலிய சூக்ஷ்மசிவத்துவ சின்ன சுத்த போதத்திருத்துவமுடைய பதிவர்க்கமாம் பரசிவனு மென்னு மிம் முப்புருடதத்துவ புத்திரப் போலி முச் சிவனுக்கும், அறிவை விளக்குதலா னும், தடத்தலக்ஷணமாகு மிந்த முச்சிவத்துவ சுத்தி, தத்துவசுத்திபண்ண, வேறு யத்தினமின்றிப் பண்ணப் படுமாதலானும், அந்தத் தத்துவங்களை யுபசாரத்தால் அறி வென்று சொன்னது" என்றும், "அகற்றி" என்றது, "அந்தத்தத்துவங்களைச் சுத்திபண்ணி" என்றும், "தத் துவசுத்திபண்ணு முறைமை யாவது, தத்துவலக்ஷண ஆன்மதடத்தலக்ஷண சிவதடத்த லக்ஷணங்களாகும் இந்த முப்பதார்த்த லக்ஷணங்களைப் பரோக்ஷமாகவறிவதாம் ரூபத்திரயம், அந்தலக்ஷணங்களை அன்னியோன்னிய விலக்ஷ ணங்களாகப் பரீக்ஷித்தறிவதாகுந் தரிசனத்திரயம், பரோக்ஷ மாக வறிந்தவைகளை மனோகங்கார புத்திவிருத்திகளால் அபரோக்ஷம்போல அபினயித்து மகாவாக்கிய வாச்சியப்

பொருள்படப் பலவிதமாக அறிதலாகுந் தியானக்குறித் தியானத்தி னசைவறுதலாகுந் தியானசித்திச் சமாதிக்குறி யோகத்திரயம் சமர்த்தித்தபின், அபரோக்ஷமாக அறித லாகுஞ் சாக்ஷாத்காரக்குறிப் போகத்திரயம் சாக்ஷாத் கரித்தபின்பு, தத்துவங்களையுந் தத்துவதடத்தத்தினுல் ஆன்ம சிவன்களில்வைத்து அத்தடத்தத்தன்மைகளையு மறுத் துக், காரணத்தடைவிலொடுக்கியடக்கித், தத்துவங்களுக் குத் தான்வசியனு யிருந்ததை நீக்கித், தனக்குத் தத்துவங் கள் வசியங்களாகத் தான் வசியாயிருத்தலாகுஞ் சுத்தித் திரயமென்னும் இந்த ரூபதரிசன யோகபோக சுத்திகள் பண்ணித், தத்துவங்கள் தனக்கு வசியங்களாகத் தான் வசியாயிருத்தலாம்; யோகசாதக சாமர்த்தியாதிக்க முடைய சிவஞானத்துணைச்சித்த சிவகன்மயோகி பண்ணும் யோகசாதகத்தில் அதிக சாமர்த்திய மில்லாத சிவஞானத் துணைச் சாத்திய சிவகன்மயோகியாயிற், சொல்லியகுறிப் பரோக்ஷ ரூபதரிசனயோகபோகங் கூடி, யம நியமாதி மனோவாயு செய வச மாத்திரத்தினுல் அந்தத்தத்துவங்களை யொருபிரகாரந் தன்வசமாக்குத லாகுஞ் சுத்தித்திரயம் பண்ணப்படும்; யோக சாமர்த்தியமில்லாத சிவகன்ம மாத்திரத்துணைச் சாத்திய சிவஞானயோகியாயிற், சொல் லிய குறிப் பரோக்ஷரூபதரிசனங்கள்பண்ணி, அனுன்மாவை ஆன்மாவென்னு மபிமானத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதாகுஞ் சுத்தித்திரயம் பண்ணப்படும். இவ்வாறன்றி, மமகார வகங் காரத் தியாச்சியம் பண்ணுவதுந் தத்துவ சுத்தியாம். அல் லது வெகுவாகத் தத்துவ தாத்துவிகப் பிரவஞ்சமெல்லா நிராகார நிராலம்பமாம் மாயை மகாமாயைகளின், ஞேற்ற மாதலால், அவ்வா றகண்டிதமாகக் காரணுகார நிராகார நிரா லம்ப நிஷ்பிரவஞ்சமாகச் சிந்தனை பண்ணுவது மாத்திரமுந்

தத்துவசுத்தியாம். இவ்வாறு முச்சிவயோகிகள் பண்ணு முப்பகுப்புத் தத்துவமுதலிய முப்பதார்த்த முச்சுத்தி யோகவழியிற் பழகிப் பழகிப் பண்ணுமிடத்தும் பிரமாதி பதமுத்திகளாகும் அபர முத்திக்குறிச் சித்திகளைக் குறித்து முச்சிவயோகிகள் பண்ணுமுறைமையிற் சுவாவதிசுத்தி யோடு விரும்பிய மூர்த்தியில் வைத்துத் திரிரூப தரிசன யோக போகங்களைப் பண்ணுமிடத்தும், சித்திக்குப் பின் முத்தி விரும்பின் முத்திவழி பழகிச் சுத்தியோடு பண்ணு மிடத்தும், அசுத்த பூதான்மாதிகளைச் சாலம்ப சிவயோக மார்க்கங்களிற்பழகிய வொருவழிவைத் தடக்கிப்,பின்பு சுத்த பூதாதி தொட்டுச், சமானந்தமட்டுமுட்டும் பூதான்ம சித்து பாதித் தூலதேகக்குறிப் பூதங்களிற்றான்,தத்துவான்ம சித்து பாதிச் சூக்ஷ்மதேகக்குறித் தத்துவங்களிற்றான், அந்தரான்ம சித்துபாதிப் பரதேகக்குறி யந்தாத்திற்றான், சிவான்ம சித்து பாதி யகங்காரமாத்திரக்குறிச் சிவனிற்றான், மந்திரான்ம சித்துபாதிப் பிராசாதமுதலிய மந்திரத்திற்றான், ரூபதரிசன யோக போக சுத்திகள் பண்ணப்படும்" என்றும், "அறிவ கற்றி என்றதற்குப் பொருள் இவ்வள வமைந்தது" என் றும், "அறியாமை யகற்றி" என்றது, "மல மல வாசனு சுத்தித் துவாரத்தினல் ஆன்மசுத்தி தானே பண்ணப்படுத லாலும், மல மலத்துவமென்று வேறு தத்துவமாக மதிக் கப்படாது மலோபாதியுற்ற பசுத்துவத்தோடு பசுத்துவ மென்று படிக்கப்படு மாகலாலும், ஆன்மசுத்தி பிரதான மாகையால் ஆன்ம சுத்திபண்ணியெனவே யறையப்படும்" என்றும், "அந்த வறியாமை முன்சொல்லிய முச்சிவனிற் றால சிவனுகுஞ் சகல பசுவர்க்கத்திற் காணப்படும் பிரஞ்ஞா மோக அஞ்ஞானமூல பசுத்துவத்தின் வேறுக மூர்ச்சாமோக அஞ்ஞான மூல சிவத்துவ சூனிய வறியாமைப் பெயர்ச்

சிவத்துவ பசுத்துவமுந், தூலசீவனுகும் பிரளாயகல விஞ்ஞாஞகல மூடபசுவர்க்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட தூல சிவத்துவ சூனியக்குறி யறியாமைப்பெயர்த் தூல சிவத்துவ பசுத்துவமுஞ், சூக்ஷ்மசிவனுகும் மந்திரேசுவராதி பதிவர்க்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட சூக்ஷ்ம சிவத்துவ சூனியக்குறி யறியாமைப்பெயர்ச் சூக்ஷ்ம சிவத்துவ பசுத்துவமும், பரசிவனுகு மணுசதாசிவாதிகளிற் காணப்படும் பரசிவத்துவ சூனியக்குறி யறியாமைப்பெயர்ப் பர சிவத்துவ பசுத்துவமுமென்று பல வகைப்படும்" என்றும், "அந்தந்தப் பசுத்துவத்தை அந்தந்தத் தத்துவசுத்தி நடு நடுவே கண்டு தத்துவசுத்திப்படி முச்சிவயோகிகள் பண்ணு முறைமையிற், றூலதர சிவத்துவ பசுத்துவத்தைச் சிறிது மலசுத்தித் துவாரத்தினுலும், தூலசிவத்துவ பசுத்துவத்தை முற்று மலசுத்தித் துவாரத்தினுலும், சூக்ஷ்ம சிவத்துவ பசுத்துவத்தைத் தூல மலவாசனுசுத்தித் துவாரத்தினுலும், பரசிவத்துவ பசுத்துவத்தைச் சூக்ஷ்ம மலவாசனுசுத்தித் துவாரத்தினுலும், சுத்திபண்ணத் தக்கது" என்றும், "அறியாமை யகற்றி என்பதற் கிவ்வளவு பொருளமைந்தது" என்றும், "மேற் பர சிவத்துவாபிவியத்தி சித்திக்குமளவும் பர மலவாசனை தாக்கி ஆபாசிக்குமாதலால், 'அறிவினுள்ளே' என்பது, தியானத்தானத்தில் சின்மாத்திரமாகக் காணப்படுமென்ற அணுபக்ஷ சம்புபக்ஷ இருவகை யான்மாவின்" என்றும், "அறிவுதனை என்றது, முறைமையி லணுபக்ஷ பர சிவங்கள் சிவபக்ஷ பர சிவங்களென்னு நான்கு சித்துக்களையும்" என்றும், "அருளினல்" என்றது, சிவசத்திவிளக்கு விளக்கிய சிற்சாத்த மனேகங்கார புத்தி வியாபாரங்களால்" என்றும், "அறியாதே என்றது, திருசியமாக நோக்காமல்" என்றும், "அறிந்து

என்றது, தடத்தலக்ஷண நிர்முத்த சொரூபலக்ஷண பரோக்ஷ நிரிக்ஷணக்குறிச் சிவரூபம், அந்தச் சிவரூப மாகுஞ் சாஸ்திரியபரிகைஷக்குறி விலக்ஷணமாஞ் சூக்ஷ்ம பரிக்ஷாக்குறிச் சிவதரிசன மென்னுங் தசகாரியத் திருகாரி யம் படுத்திப் பார்த்து" என்றும், "குறியாதே என்றது, திருசியமன்றிச் சர்வ திருக்குரூபமாக" என்றும், "[1]குறித்து என்றது, சிவோயமஸ்தி யாதி மகாவாக்கிய மூன்றற்கும் முறைமையி லிலக்கியப் பொருளாகும் அணு பக்ஷ தற்பொருட் சிவக்குறிப்புச், சம்புபக்ஷ புறப்பொருட் சிவசாதி விசிட்ட தற்பொருட் சிவக்குறிப்பு, ஆரோபித சம்பு பக்ஷ புறப்பொருட் சிவக்குறிப்பென்னு மூன்றனுள், ஒன் றின் மற்றது மொக்கப் பொருத்திப் பண்ணுஞ் சிவத்தியான மாகுந் தசகாரியத் தொரு காரிய சிவயோகம் பண்ணி" என்றும், "அந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே என்றது, தாரணையிற் சுருங்கிப் போலியாய்ப் போன மனதைத் திருப்பி விடயத்தில் வீழ்த்துஞ் சகலத்தன்மை தாக்காமல்" என்றும், "வாடாதே என்றது, யோகநித்திரா முத்திரித மனதைத் திருப்பிப் பிராகிருத நித்திரையில் மூழ்குவிக்குங் கேவலத்தன்மை தாக்காமல்" என்றும், "குழைந்திருப்பை யாகில் என்றது, முற்சொல்லிய தியானத்திற் சொல்லப் படுந் தியாதிருத்தியானத்திலே யப் பகுப்பிறந்து ஞேயத் தழுந்தி யத் தியேயமாத்திரத்தில் அடங்குவதாஞ் சிறப்புத் தியான விசேடசமாதி பண்ணி யிருப்பையாகில்" என்றும், "பிரியாத சிவன்றானே என்றது, பிரேரகப் பிரேரியத் தன்மைச் சம்பந்தியாயிருந்த வீசனன்றானே" என்றும், "பிரிந்து தோன்றி என்றது, அந்தச் சம்பந்தம் விட்டுச் சாதிருசிய மாத்திர மித்திர சம்பந்தியாகச் சாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டு" என்றும், "பிரபஞ்சபேதமெலாந் தானாய்த்தோன்றி

என்றது, அதுவன்றிச் சித்தசித்துக்களுக்கெல்லாம் வியா பகமாய்த் தாரகமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டு" என்றும், "நெறியாலே என்றது, திருக்குத் திருசியக்குறிக் குறிப்பினல்" என்றும், "அவையெல்லா மல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னயே என்றது; அந்தத் திருசியப்பொருள்களி னென்றன்றித் தனக்கொரு தாரகமின்றி நிராதாரனு யிருந்தும், சமாதிசாமர்த்தியத்தி லுதிக்குஞ் சாக்ஷாத்காரத்திஞற் சாக்ஷாத்கரிக்கப்படுவன்" என்றும், "சிவன்முத்தி சிவசாக்ஷாத்காரஞ் சமாதி சாமர்த்தி யத்திஞற் சித்திக்குமென்பது தாற்பரியம்" என்றும், உரைத்தீர். "இந்தச் சாக்ஷாத்காரம் அங்கி யோகம்" என்றும், "இதனைச் சித்திப்பிக்குந் தியானசமாதியெல்லாம் அங்க யோகம்" என்றும், நீர்தாமே ஆண்டாண்டுக் கூறுத லானும், இவ்வட்டாங்கங்களைச் சிவாகமங்களெல்லாம் யோக பாதத்திலன்றி ஞானபாதத்திற் கூருமையானும், நீர் ஈண்டுக் கூறிய சாக்ஷாத்கார ஞானஞ் சாரூப்பியபலகமாம் யோக நிஷ்டையே யன்றிச், சாயுச்சியபலகமாகு ஞானநிஷ்டை யன்ரும். ஆகலின், நீர் இத்துணை விரித்தெழுதிய வுரையில் ஈண்டைக் காகற்பாலதொன்று மின்றென் ருெழிக. இதன் கணுள்ள குழறுபடைகள் விரிக்கிற் பெருகும். அது நிற்க. மகாவாக்கியத்தின் முப்பதத்துக்கும் அனுபக்ஷத்தில் வாச் சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டு, சம்புபக்ஷத் தில் வாச்சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டாக, நான்கு பொருள் சொன்னீர். இது சர்வசாஸ்திர விரோ தம். இதற்கு மூலவசனம் யாண்டு மின்று. அது நிற்க. ஒருவாக்கியத்தில் ஒன்று வாச்சியப்பொருளும் ஒன் றிலக் கியப் பொருளுமாகச் சொல்லின், லக்ஷணுபீசங் கிடைக் கும். அங்ஙனமன்றி, எல்லாப்பதங்களுக்கும் இலக்கியப்

பொருளே சொல்லின்,வாக்கியத்தில் லக்ஷணாபீசங் கிடைக்கு மாட்டாது. 'கங்கையில் வேடச்சேரி' என்புழி, 'வேடச் சேரி' என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னுவயிக்குங் 'கங்கா' பதத்திற்கு லக்ஷணா பீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. "கங்கையில் வேடச்சேரி கூப்பிட்டது" என்புழி, "கூப்பிட்டது" என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னுவயிக்கும் "வேடச்சேரி" என்னும் பதத்திற்கு லக்ஷணாபீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. இனி வாக்கியத்திற்கு லக்ஷணாபீசமின்றி இலக்கியப்பொருள் சொல்லுதல் அவசித்தாந்தமாதலின், முப்பதத்திற்கு மிலக்கியப்பொருளே சொல்லுதல் மோகமூல மென்று இனியாயினு மறிந்து கொள்க. அன்றியும், ஆண்டு "அயமஸ்தியாதி பதங்களுக்கு ஒப்புச் செப்புதல் பொருள்" என்றீர். எல்லாப் பதமும் அநுபக்ஷப் பொருளேயாகவும் எல்லாப்பதமுஞ் சம்புபக்ஷப் பொருளேயாகவுஞ் சொல்லின், அப்போழ்து அநுயோகி பிரதியோகி கிடைக்கா; ஆகவே, ஒப்புச்செப்புதல் யாங்ஙனம் பொருந்து மென்றேனுஞ் சூக்ஷ்மபுத்தியாற் பார்க்கமாட்டாது, தூலபுத்தியாற் குழறி வைத்தீர். அல்லதூஉம், ஒரு பொருடானே அவஸ்தாபேத வுபாதியினால் 'ஆன்ம பர சிவங்க' ளென மூன்றுபொரு ளாமென்று கொண்டு, 'இம்மூன்றுமே மகாவாக்கிய முப்பதப்பொருள்' என்றுரைப்பின், இவ்வாறு ஒருபொருளினையே அவஸ்தா பேதத்தினுன் மூன்றாக வைத்து மகாவாக்கியப்பொருள் சொல்லி, இலக்கணையான் முடிக்கு மாயாவாதியும் ஜயிப்பன். ஆகலின், நீர் பிரச்சன்ன மாயாவாதியென்பதின் றறிந்தாம். ஆகவே; சைவசித்தாந்தப்பேரின் மறைந்து, மாயாவாதி

யாபாசகராயிருக்கு நும்மோ டுரையாடன் முறை யன்றென் றொழிக.

"புண்ணியமே நேக்துவிக்தும்"

(எட்டாஞ் சூத்திரம், நுக.)

இதன்கண் "புறப்பொருட் சிவசாதிவிசிட்டாத்வைத விசிட்ட தற்சிவ வியத்திச் சுத்தாத்வைதஞ் சொல்லப் பட்டது" என்றும், "இங்ஙனமாகவும், பிரமித்து, ஒரோ விடத்து மதாந்தரப்போலியாகச் சொல்லிய வசனத்தைத் தூக்கி யெடுத்துக்கொண்டு, புறப்பொருட் சிவவியத்தி சுத்தாத்வைதம், புறப்பொருட் சிவவியத்தி விசிட்டாத் வைதந்தான் விளம்புவோர், வேதாந்தி ராமாநுஜ வேடங் கொண்டு, வேற்றுச் சமயத்தவர்க ளாவார்" என்றும், "சிவசாயுச்சியச்சொற்கு வெவ் வேருகப் பொருள் சொல்வ தெல்லாம், ஏகான்மப் பிரசங்காதிகளுக்கு இடங்கொடுக்கு மாகலாற்,சிவசாதியாகுஞ் சிவசாதிருசியமே 'சிவசாயுச்சியம்' என்னுஞ் சொற்குப் பொருள்" என்றும், "ஆதிமுத்தன் அநாதிமுத்தன்" என்னும் "வைசாதிருசியம் மலோபாதி தொட்டுவந்த பகிரங்க வார்த்தை" என்றும், "சிவனுக்குக் கிருபாசம்சித்த பஞ்சகிருத்தியம், முத்தனுக் கவர்ச்சனீய சம்சித்த பஞ்சகிருத்திய மென்னும் வேற்றுமை வார்த்தை யும் வேறு சரணீயமில்லாமையால்" என்றும், "முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமென்பதே யந்தரங்க வார்த்தையாகலால், அதுவே சிவசாயுச்சியமென்று சித்தாந்தஞ் சித்தித்தது" என்றும், "சிவயிக்கியம் என்பது, உபசரிதாயிக்கிய மென்று பொருளாம்" என்றும், "சிவானன்னியத்துவம் என்பதில், 'அன்' என்பதற்கு அபாவப்பொருள் விரித் தாற், சிவானன்னியபாவமென்று பொருள்பட்டு மாயா

வாதி மதமாம்" என்றும், "விருத்தப்பொருள் விரித்துச் சிவான்னியப்பொருளுக்கு விருத்தனுதலென்று சொன்னாலும், அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சிவான்னியப்பொருளுக்கு அன்னியனுதலென்று பொருள் சொன்னாலும், சிவனு மப்படியென்று சிவசநிர்சனுகச் செப்பப்படுவன்" என்றும், "இப்படி அவர்களுக்கிஷ்ட விகாதம் பண்ணுஞ் சிவானன்னியச் சொற் சொல்லி எது பிரயோசனம் விசேடித்துக் கட்டிக்கொண்டது? ஒன்று மில்லை" என்றும், "சிவசாதிருசியமே சிவசாயுச்சியமென முன் சொன்னபடி சித்தாந்தம்பண்ணிச் சுகியாயிரு" என்றும், இங்ஙனம் ஆசிர்வாதஞ் செய்தீர். நும்முடைய ஆசிர்வாதப் பொருள் நமக்கே கிடைக்காமற்றாரமாய், முடவன் கொம்பிற்றேனுக் காசைப்படுதல்போல, வாயூறன்மாத்திரையே பிரயோசன மாத லன்றி வேறின்மையின், நமது பேச்சினை நம்பினேர் சுகியாயிருத்தலு மவ்வாறேயா மாகலின், நும்முடைய ஆசிர்வாதத்தினை, நீர்தாமே அந்தரங்கமாக வைத்துக்கொள்க. அது நிற்க. 'அத்துவிதம்' என்னுஞ் சொற்கே பொருளறியாத நீர், 'விசிட்டாத்வைதம்' என்றும், 'சுத்தாத்வைதம்' என்றும், தெரிந்தவர்போல அபினயித்துப் பேசுதல், கூத்தாடி சிலம்பம் போலச் சொற் சம்பிரமமே யாம்! அது கிடக்க. 'சுத்தாத்துவிதம்' என்னுஞ் சொல்லில் 'அ' என்பதற்குப் பொருள் என்னை? அபாவப்பொருள் விரித்துச் சுத்த த்வைத மில்லையெனப் பொருள் சொல்லின், சுத்த த்வைதாபாவம், அசுத்தயிக்கிய மென்ருனும், அசுத்த த்வைதமென்ருனும் பொருள்பட்டு, விரோத மாம். அவ்வாறன்றி, விருத்தப் பொருள் விரித்துச் சுத்த த்வைதத்திற்கு விருத்தமென்று பொருள் சொல்லினும், அவ்வாறே பொருள்பட்டு விரோத

மாம். அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சுத்த த்வைதத்திற்கு அன்னியமென்று பொருள் சொல்லின், சுத்த த்வைதத்திற்கு அன்னியமாவது அசுத்தயிக்கிய முதலியவென்று பொருள் பட்டு விரோத மாம். அவ்வாறன்றிச், சுத்தயிக்கியமென வைத்துப் பொருள் சொல்லினும், சுத்தபதத்துக்குப் பொருள் நிருபசரிதமெனின், ஏகான்மவாதி பிரசங்க மாம். மலநிவிர்த்திப் பொருள் சுத்தமெனின், மலநிவிர்த்திப் பொருள் அனேகமாதலின், அயிக்கியங் கிடைக்கமாட் டாது. விசிட்டமில்லாத தெனின். சாதி விசிட்டாத்துவித விசிட்டஞ்சொல்லு நமக்கே விரோத மாம். ஒரு அம்சத் தில் விசிட்டம், ஒரு அம்சத்தில் விசிட்டமில்ல தெனின், அங்ஙனம் அம்சஞ் சொல்லுதல் சாவயவப்பொருளுக்கன்றி நிரவயவப் பொருளுக் கேலாது. அன்றியும், அங்ஙனம் விசிட்டாத்துவித சுத்தாத்துவித சாங்கரியஞ் சொல்வோர் உபய மதாபாசகர்களுமாவர். ஆதலின், சித்தாந்தாபிமத மாஞ் சுத்தாத்துவிதப் பொருள்கொள்ள வறியாதீர்க்குச், சுத்தாத்துவிதஞ் சொல்ல வாய் ஏது? இவ்வாறு சித்தாந் தாபிமத சுத்தாத்துவிதப் பொருள,றியமாட்டாத நீர், சுத் தாத்துவிதப் பொருளே சொல்லுஞ் சிவானன்னியத்துவச் சொல் எமக்கு "இஷ்ட விகாதம் பண்ணும்" என்று பாண் டித்திய முடையிர்போல அபினயித்துப் படித்தல், நகை யாடற் கேதுவாஞ் சம்பிரமமே யாம். இனிச் "சிவானன்னி யம் என்பதில், 'அன்' என்பது பயக்கு முப்பொருள்க ளுள், அபாவப்பொருள் சொல்லின், சிவனுக்கன்னியமாக ஆன்மா வில்லை யெனப் பொருள்பட்டு விரோதிக்கும்" என்றீர். அஃது அறிவில்லா ருரையே யாம். 'அபாவப் பொருள்' என்பதில் 'அ' என்பதும் அவ்வாறு முப்பொருள் படுமன்றே! அவற்றுள், எப்பொருள்கொண்டு இங்ஙனஞ்

சொற்றீர்? எனின், மேலு மங்ஙனம் அனவஸ்தை யெய்தச் சொல்வீரல்லது, வரையறை போதரச் சொல்லமாட்டீர். அவ்வாறே 'விருத்தப்பொருள்' என்பதில், 'வி' என்பதும், பல பொருள் பயக்கும். அவற்றுள் எப்பொருள்கொண்டு இங்ஙனஞ் சொற்றீர்? எனின், ஒன்றினை நிச்சயித்துக் கூறமாட்டாமல் அனவஸ்தைபடவே குழறுவீர். இங்ஙனங் குழறு நீர், "அங்யஸ்ங்யாப்திதோஙங்ய:" என்றற்றொடக்கத் தாகமச் சுருதிகளில், 'அனன்னிய:' என்னுஞ் சொற்கு எங்ஙனம் பொருள் சொல்கிற்பீர்! அது கிடக்க.

'சிவானன்னியத்துவ' பதத்திற்கு, நீர் சொன்ன பொருள்களுள், அபாவப்பொருளுக்கு, நஞ்ஞுதற்புருட சமாசம் விரித்துச் சொன்னீர். விருத்தப்பொருளுக்கும், அன்னியப்பொருளுக்கும், வெகுவிரீகிசமாசம் விரித்துச் சொன்னீர். ஒருபெற்றியாகவன்றி இங்ஙனம் ஒன்றற் கொருமுறையாகவும், ஒன்றற்கு மற்றொரு முறையாகவும், விரித்துச் சொல்லிச், சர்வசன பரிகாசாஸ்பத மாயினீர். இனி அவ்வாறன்றிச், 'சிவானன்னியத்துவ' பதத்திற்குச், சொல்லியல்பறிந்து விரிப்பின், நீர் கூறியவாறெல்லாம் பொருள் சொல்லினும், நமக்கிஷ்ட சித்தியேயன்றி, இஷ்ட விகாதம் வரமாட்டாது. அது நுமக்கு விளங்குமாறு, நீர் சொன்ன முப்பொருள்களினும் வைத்து, உணர்த்துதும். "சிவானன்னியத்துவம்" என்பதில், 'அன்னியத்துவம்' என்பது அன்னியத்தினது பாவம், தங்பவதி அனன்னி யத்துவமெனப், பாவார்த்தத்தின் மேல்வந்த நஞ்ஞுதற் புருடனேயன்றி, வேறு சமாசமன்று. ஆகலின், 'சிவானன் னியத்துவம்' என்பதற்கு, நீர் கூறியவாறு அபாவப் பொருள் விரிப்பினும் சிவனுக்கன்னியமாந்தன்மை தற்றரும தருமியாகு முத்தான்மாவிற் கில்லையென்றும், விருத்தப்

பொருள்சொல்லினும் சிவனுக் கன்னியமாந்தன்மை ஆன்மாவிற்கு விருத்தமென்றும், அன்னியப்பொருள் விரிப்பினும் சிவனுக் கன்னியமாந்தன்மை யான்மாவிற் கன்னியமென்றும், இவ்வாறு பொருள்படுமே யன்றி, நீர் கூறியவாறு பொருள்படு மா றில்லை. ஆகலின், இந்தப்பொருள்களுள் யாதொன்றினும் நீர் சொன்ன தூஷணம் நமக்கெய்தமாட்டாது. இனி இங்ஙனம் 'அனன்னியத்துவம்' என்பது, பாவார்த்தத்தின்மேல் வந்த நஞ்ஞுதற்புருடனென் றறியமாட்டாமற் பிரலாபித்தல்பற்றி, நும்முடைய மவுட்டியமாத்திரம் நிலைநிற்குமல்லது, நும்முடைய மத நிலை நிற்கமாட்டாது. அது நிற்க. "முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமே சிவசாயுச்சியம்" என்றீர். முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமாவது என்னை? ஒருபிரகாரத்தானும் வேற்றுமை தோன்றாமை யென்ப தன்று, நிருபசரிதயிக்கியமாய் ஏகான்மப் பிரசங்கம் வரு மாகலின்; சிவசாதி மாத்திரத்தில் அவ்வாறு வேற்றுமை தோற்றாமையென்பது மன்று, தாதான்மியமாஞ் சாதிவியத்திகளுக்கு நையாயிகாதி மதத்திற்போலச் சித்தாந்தத்தில் வைலக்ஷண்ணியஞ் சொல்லாமையின்; மகாமேருவோடு சையோகமாந் திரவியம்போலச் சிவசையோகத்தால் அவ்வாறா மென்பது மன்று, விபுத் துவயங்களுக்குச் சையோகங் கூடாமைபற்றி வியாபகத்துவபங்காதி தூஷணம் வரு மாகலின்; குணகுணிபாவம் போல்வது மன்று, ஏகான்மப் பிரசங்கத்துக் கிடங்கொடுக்கு மாகலின்; சிவ லயமுமன்று, துல்லியப்பொருளுக்கு விரோதமாய் விநாசப் பிரசங்கம் வரு மாகலின்; சிவானன்னியத்துவமு மன்று, முற்சொல்லியவாறு சித்தசாதனமா மாகலின்; சிவப்பிரதிவிம்ப சாமியமு மன்று, சடத்துவாதிப் பிரசங்கம் வரு மாகலின்; சிவகுண சங்கிராந்த சாமி

யமு மன்று, பாசுபத மத மாகலின்; சிவகுண சமுற்பத்தியு மன்று, மாவிரத மத மாகலின்; சிவத்துவாபிவியத்தியு மன்று, ஈண்டுச் சிவானன்னியத்துவ சாக்ஷாத்காரப் பொருள் சொல்லிற் படுங் குற்றம் யாது மின்று, அது சொல்லாக்கால், * "நத்யக்திர் ஜனநந்தாம தத்காரக ஸமாஸ்ரயாத்" என்று மிருகேந்திரச் சுருதி கூறுதலானும், கூப சலாதி திருட்டாந்தங்களானும், சித்தாந்தத்தில் அபி வியத்தியே யுற்பத்தி யென்பது பசுமரத்தாணியாக நாட்டப் படுதலான், உற்பத்திக்கு நாசமுண்டென் றனித்தியப் பிரசங்கம் வரு மாகலின்; சிவாவேச சாமியமு மன்று, காபால மத மாகலின்; முற்றும் வியாபகத்துவ மாத்திரத் தான் முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமுமன்று, முற்றும் வியாபகமா மலாதிகளுக்குஞ் சிவசாயுச்சியப் பிரசங்கம் வரு மாகலின்; முற்றும் நிர்மலத்துவத்தான் அவ்வாறு சொல்வது மன்று, அவ்வளவே முத்தி யென்னும் பாடாணவாதிமுதலியோரும் ஐயிப்ப ராகலின். "கருதான்போ லெங்குமாய் நிற்பன்" எனச் சிவசாதிருசியத்திற்குச் சாதாரண தருமம் ஆசாரியர் தாமே சொல்லுதலான், அதற்கியைபச் சிவன்போல வியாபகமுற்றும் ஞானம் விளங்குதல் பற்றி . முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமெனின், அது சித்தசாதன மாம். "சோக மெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வே றின்றி" என்பதற் கியையப் பகிரங்கவேற்றுமை சிறிதுந்தோன்றாமையே முற்றுஞ் சிவசாதிருசியமெனின், அதுவுஞ் சித்தசாதனமே யாம். அன்றியும், சாதிருசியமாவது தற்பின்னத்துவேசதி தற்கத பூயோ தன்மவத்துவம் என்பது, சர்வசாஸ்திர

---

* (இ-ள்.) "சத்தி ரூபமாய் அடங்கியிருக்குங் காரியம், கருவிகளின் உபகாரத்தால், வியத்திருபமாய் விளங்குதல் உற்பத்தி யென் றோதப்படும்" எ-ம.

சித்த மாதலின், அவ்வாறன்றித், தற்கத சர்வ தன்மத்துவஞ் சொல்லுதல், சாதிருசியச்சொற்குப் பொருளாகமாட்டா தாகலின், இவ்வாறு எந்தப்பிரகாரத்தானும் நுமக் கிஷ்ட விகாதம் பண்ணி, நமது சித்தாந்தானுகூலமா யிருக்குஞ் 'சிவசாதிருசியச்' சொற்சொல்லி, நீர் எய்திய பிரயோசனம் ஒன்று மில்லை. இனி முற்கூறிய அர்த்தம்பற்றிச், சிவா னன்னியத்துவமே சிவசாதிருசியம், சிவானன்னியத்துவ சாக்ஷாத்காரமே சிவத்துவாபிவியத்தி, அதுவே சிவசாயுச் சியம் என்று, சித்தாந்தஞ்செய்து, சுகியா யிருக்க. அற்றே லஃது தங்ஙனமாக; தற்பாவபாவத்தாற் சிவானன்னியத்துவஞ் சொல்லின், வியாபக வியாப்பியத்துவ வியஞ்சக வியங்கி யத்துவ சுவ சுவாமித்துவாதி பிரசங்கம் வரும்; அவை வரின், சடத்துவப் பிரதிபத்தத்துவ சுவாதந்திரிய பங்காதி தூஷணம் வரும்; எனின், வியாபக வியாப்பியத்துவாதி சம்பந்தங்களாற் சடத்துவாதி தூஷணம் வருமென்பது, பிரஞ்ஞையில்லாத மடவோர் சொல்லும் வார்த்தையாகலின், அத்தூஷணங்களுக்கெல்லாம் நாஞ் சொல்லும் வியாபக வியாப்பியத்துவாதிகளில் ஆஸ்பதங் கிடைக்கமாட்டாது. அவ்வாறெல்லாம் மேலுரைத்தாம். கடைப்பிடித்து விரித் துணர்ந்துகொள்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதகண்டனம் என்னுஞ்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு

முற்றிற்று.

சிறப்புப் பாயிரம்

வடநூற் கடலுந் தென்றமிழ்க் கடலும்
முழுதுணர்ந் தருளிய முனிவரன் றுறைசை
வாழ்சிவ ஞான மாதவ னருவ
சமவா தப்பேய் தாமகன் றேட
அருளினன் கண்டன மாக
மருளகன் றெம்மனோர் மதிபெறற் பொருட்டே.

தனிச்செய்யுளுரை

ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், அச்சுவாமிகளது அளத்தற்காகாக் கல்வியில் அழுக்காறுற்ற புலவர் சிலர் "அங்கோழிமுட்டை" "எங் கணவன்" என்னும் முதற்குறிப்புடைய இரண்டு செய்யுள் கட்குப் பொருள்கூறுமாறு சுவாமிகளைக் கேட்டுவிட, அப் போது சுவாமிகள் அவற்றிற்கு அரிய விருத்தியுரை யொன் றியற்றி யனுப்பி, அப்புலவர் செருக்கை அடக்கியருளினர். இவ்வுரையை அது சுவாமிகள் இயற்றியதென்னும் குறிப் புடன் தம்மிடமுள்ள பழைய ஏடொன்றில் காணப்பட்ட தாகச் சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமத் இராமசாமிக் கவிராயரவர்கள் "செந்தமிழ்" 4-ந் தொகுதி, 2-ம் பகுதி யில் வெளியிட்டனர். அது வருமாறு:—

"அங்கோழி முட்டை யுறப்புவி யாண்டல ராலவிந்த [பஞ்சே
வெங்கோழி முட்டைமுன் சேரா வுருப்பவெல் வெம்மை
ருங்கோழி முட்டை வரும்பாலே போல வுருக்குமந்தோ
செங்கோழி முட்டைக் கருப்போ லெழுந்த செழுந்திங்களே."

இது, தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்துழி இளவேனிற் பருவங் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி தூதுவிடவேண்டுங் கருத்தினளாய்த் தோழிக்குச்சொல்லியது.

இதன் பதப்பொருள் அழகு நிறைந்த உறையூரான து முட்டுப்பாட்டினை யுறும்படி உலகத்தை யாண்டு செவ்வந் திப்பூக்காரணமாக மண்மாரியாலவிந்த வெவ்விய அரச னுருட்டுந் திகிரியும், அவனைக்கொல்லவந்த மேகமும், அவன் கையிற் படைக்கலமும் போலும் வெப்பமும், கொழுத்த யானையும், முள்ளும் பரம்பாநின்ற பாலைநிலத் தைப் போல உருத்தலைச் செய்யாநிற்கும், செவ்விய கோழியினது முட்டையாகிய கருவைப்போலெழுந்து ஒளிர்கின்ற வளவிய திங்களொன்றே என்பது.

அம்-அழகு. கோழி-உறையூர். முட்டை-முட்டுப் பாட்டினை. வெங்கோ—வெவ்விய கோ. 'ழி' யும், 'மு' வ் வும், 'டை' யுமாகிய எழுத்துக்கள் பின்னர் நிற்ப இவற்றின் முன்னர்ப் பொருந்தும் 'ஆ' வும், 'உரு' வும், 'ப' வ்வு மாவன—ஆழி, உருமு, படை என்பனவாம். வெம்மை-வெப்பம். 'பம்' என்னும் எழுத்தைச் சேர்ந்த கோழியா வது-கோழிபம். முள்-கண்டகம். தைவரல் - தடவுதல். செங் கோழி-செவ்விய கோழி.

"பொன்னி வளந்தரு நாடே நாடு" எனவும் அதனுள் ளும் "ஊரெனப் படுவது உறையூர்" எனவும், எல்லாரா லுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் அத்துணைச் சிறப்புடைய நகரத்தையுங் கெடுத்தவனென்பது தோன்ற, தன்மையலங் காரம் பெற 'அங்கோழி' என்றார். 'முட்டு' என்பது, "அன்றின் முட்டா தணையுஞ் சோலை" என ஒழிதலையும், "முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களும்" எனக் குறைதலை யும், "வேற்றுமை முதலிய பொருளின் முட்டுங்காலை" என இயைதலையும், "கன்று முட்டி யுண்ணாச் சுரந்த" என மோதுதலையும், "குன்று முட்டிக் குழியில் வீழ்ந்தால்" என இடறுதலையும், "கூர்முனை யயில்கொடு முட்டுவார்"

எனப் பொருந்தலையும், "கண்டுமுட் டடிகன் மார்கள் கேட்டு முட்டி யானும்" என உணவொழிதலையும், "மாகமுட்டிய மாளிகை" என அளாவுதலையும், "முன்புற் றறியா நெடுங் கானவாவிக் கரையை முட்டினுள்" எனச் சேர்தலையும், "முட்டடி யின்றிக் குறைவுசிர்த் தாகியும்" என நிறைதலையும், "யாமையார் நடை யாண் முட்டதானதே" 'வீடு முட்டுற்றது,' 'முட்டுக்கால்கொடுத்தான்' என்றாற் போலும் பிறபொருள்களையும் உணர்த்தும்; அவற்றுள், ஈண்டு ஒழிதலை உணர்த்தி நின்றது. ஒழிதல் இடையறுதல். உற வென்னுஞ் செயவெனெச்சம் 'குளநிறைய மழைபெய்தது' என்றாற்போலக் காரியப் பொருட்டாய் 'ஆண்டு' என்னும் வினையெச்சத்தோடும், அது 'அவிந்த' என்னும் பெயரெச்சத்தோடும், அது 'கோ' என்னும் வினைமுதற் பெயரோடும் முடிந்தது. 'புவி' என்பது முதலாகுபெயராய்ச் சோணாட்டை யுணர்த்திற்று. செவ்வந்திப்பூவாற் பூதவுடம்பும், பிறர் தூற்றும் பழிமொழியாற் புகழுடம்பும் ஒருங்கே யிழந்தானென்பது தோன்ற, இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியான் 'அலரால்' என்றாள். செவ்வந்தி யென்பது சொல்லெச்சம். இழிபு தோன்ற இறந்த என்னுது 'அவிந்த' என்றாள். 'அவிந்த' என்றமையால் அவித்தற்கு வினைமுதல் வருவிக்கப்பட்டது. 'அலரால்' என்புழி மூன்றனுருபு ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது. 'வெங்கோ' என்பது பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப் பட்டது.

அவன் உரிமையாகக் கொண்ட ஆழியும் படைக்கலமுமே அத்தீங்கு விளைதற்குக் காரணமாய்ப் பகையாயின வென்பது தோன்ற, அவ்விரண்டனையும் பகைப்பொருளாகிய மேகத்தின் இருபாலுஞ் சேரவைத்துக் கூறினாள்.

அவற்றின் கொடுமையும் இழிபுந் தோன்ற, நேரே கூறாது வேறு வேறு பிரித்து ஈற்றெழுத்துக்களை முன்னும், முதலெழுத்துக்களைப் பின்னுமாகமாற்றி "காமவிதி கன்முகமென்மருங்குல் செய்யவாய், தோமி றுகடினி சொல்லமிர்தம்" என்றாற்போல எழுத்து நிரனிறையாகக் கூறினுள். 'முட்டை' யென்பது "எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுதலிலவே" என்பதனுல் "உகர விறுதி யகர வியற்றே" என்னும் விதி பெற்று, "விப்பி யென்பவற் றொப்பது" "நொப்போ வெளவுரிஞ்" என்றாற்போல வல்லெழுத்து மிக்கு முடிந்தது. 'உருப்ப' என்புழியும் இஃது ஒக்கும். "ஈழுங் கம்மு முருமென் கிளவியு, மாமுப் பெயருமவற்றே ரன்ன" என்பதனுல் உரும் என்பதற்குப் புணர்ச்சிக்கண் விதித்த உகரம், "அஞ்சொன் மடவார்க் கருளு" "புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு" எனவும் "அழுக்கற் றகன்றாரு மில்லை" எனவும், ஆன், மான், கோன், ஊன் எனவும், புணர்ச்சி யிடைக்கண் விதித்த எழுத்துக்கள் ஈற்றின்கண்ணும் வந்து அவயவமாய் நின்றாற்போல, ஈண்டும் ஈற்றின்கண் அவயவமாய் வந்து, 'உருமு' என நின்றது. உருமு என்பது அருபெயரான் மேகத்தைபுணர்த்திற்று. இனி இதனை அருபெயராக்காது இயற்பெயராயே வைத்து, 'இபம்' என்பதனை அருபெயரான் இபக்குரன்மேலேற்றலும் ஒன்று. 'ஆழி' என்பதும் அருபெயரான் அதன் வெம்மைமேல் நின்றது. 'வெல்' என்பது உவமவுருபு, "புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல, வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனுஅ" என்பவாகலின்; அது "மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்" என்னும் பாலைக்கலியுரையானுங் காண்க.

முன்னர் உடன்போக்கின்கண் தலைவனெடு பாலை நிலத்துச் செல்வுழி ஆண்டு வாழும் யானைகளைக் கண்டு அஞ்சி

னுட்கு இப்பொழுதும் அதனை நினைப்புழி உருவெளியாகத் தோன்றலின் இத்தன்மையதாகிய அஞ்சத்தகும் உருவுடையதென்பது தோன்ற 'கோழிபம்' என்பாள், வாயான் அவ்வாறு கூறுதற்கு அஞ்சி, 'பஞ்சேருங்கோழி' எனப் பிறிதோராற்றாற் கூறினாள், "தலைக்குறை கமலமே சாருந் தன்மைபோல்" என்பது போல. கோழிபம் - பண்புத் தொகையாய் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு உயிரேறி 'பாசிழை' 'கோழரை' போல முடிந்தது. முட் டைவரும் என்பது, முட் டீதுபோல இருமொழிக்கண் ணும் செய்கைபெற்று நின் றது. தைவரல் சமாதிக்குணம். பாலை யென்பது, ஈண்டு நிலனென்னும் முதற்பொருண்மேனின்றது. போலவென் பது இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். உருக்கு மென்பது நிகழ்கால வினைமுற்று. அந்தோ என்பது இரக் கற் குறிப்பின்கண் வந்த இடைச்சொல்.

செம்மை-கோணாமை; அஃது ஈண்டு, நன்மையை உணர்த்தி நின்றது. முருகவேளுவப்பப் பராய்க் கடனுக விடுக்கப்படுதலும், அவனுயர்த்த கொடிக்கு இனமாதலும், வைகறையுணர்த்தலும் முதலிய நற்குணங்களுடைமையின் 'செங்கோழி' என்றாள். முட்டைக் கரு-சாரைப் பாம்பு போல இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. 'செழுந் திங் கள்' எனவே, நிறைமதி யென்பது பெற்றும். உருப்பன பலவற்றுள்ளும் திங்களைப் பிரித்தமையின், ஏகாரம் பிரி நிலைக்கண் வந்தது. திங்கள் எழுங்கால் செவ்விய கோழி முட்டை போல் எழுந்து செழுவிய பின்னர்க் கோழியின் குணத்திற்கு மாறாக இரவினைச்செய்தலும் அறுமுகக் கட வுட்கு வழிவழி யடிமைபூண்ட எனக்குத் தீங்கு விளைத் தலும் முதலிய தீக்குணங்களைச் செய்யாநின்ற தென்பாள் செங்கோழி முட்டைக் கருப்போ லெழுந்த செழுந்திங்

களே பாலை போல வுருக்கும்' என்றாள். மெய்ந்நிறத்தாற் கோழி முட்டையை யொத்த திங்கள், தொழிலால் அதற்கு மாறாய்ப் பாலையை யொத்த தென்பது கருத்து. இதுவே இவ்வாறு செய்யின் எனைய என் செய்யா என்பது இசை யெச்சம். ஆதலால், தாழாது தூதுவிடல் வேண்டும் என் பது குறிப்பெச்சம்.

ஐம்பெரும்பாவங்கட்கும் ஒருவாற்றான் உய்தி கூடும், திருவடிபிழைத்தலாகிய பாவத்திற்கு எவ்வாற்றானும் உய்தி இன்று என்பதற்குச் சான்றாகத் தன்னுடைய இருமுது குரவரும் தம்முட்கூறும் இக்கதையைப் பலகாலும் அணுக இருந்து கேட்ட தலைவி, அவன் கொடுங்கோலோச்சி யுருட் டிய திகிரியும், ஒன்னலரையன்றி உற்றாரையுங் கொல்லும் அவனது படைக்கலமும், அவனைக் கோறற்கு அடர்ந் தெழுந்த மேகமும் நினைக்குந்தோறும் நிகழ்ந்தாற்போலத் தனக்கு அச்சஞ்செய்தலின், அவற்றினுங்கொடியது பிறி தில்லை யெனத் தெற்றென வுணர்ந்தாள். பின்னர்த் தலைவ னுடன்போக்கின்கண் பாலையிலுள்ள வெப்பமும் முட் களும் யானைகளும் தனக்கு அச்சஞ்செய்யுங் கொடுமையை நோக்கி, அவற்றை இவற்றோடு ஒப்பிடலாம்; இவற்றான் ஒப்பிடப்படுவது பிறிதில்லை எனத் துணிந்தாள். பின்னர்க் கற்பின்கண் தலைவன் பிரிந்துழித் திங்கள் விளக்கமும் குளிர்ச்சியும் வெண்மையுமாகிய மூன்றானுந் தன்னையுருக் கும் உருப்பத்தை நோக்கி, 'அம்மூன்று முடைய பாலை யையே யொக்கும் இம்மூன்றுமுடைய திங்கள்' என அனு பவித்த பொருளை அனுபவிப்பதனோடு மெய்ப்பாடு தோன்ற உவமித்தாளாதலின், இது புனைந்துரைபற்றிவந்ததல்லாமை யறிக.

திணை-பாலை. கைகோள்-கற்பு. கூற்று-தலைவிகூற்று.

கேட்டவள்-தோழி. இடன்-வினைவயிற்பிரிவு. காலம்-எதிர் காலம். பயன்-தலைவிதா துவிடுவாளாதல்; முன் மேலது உரையிற் காட்டப்பட்டது. மெய்ப்பாடு - அசைவுபற்றி வந்த அவலம். எச்சமும் முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. இப் பாலைத் திணை, நெய்தற்றிணை முதலிய வற்றிற்கும் பொது வாய் நிற்றலின் பொருள் வகையும், முல்லைத் திணைக்குரிய மாலைப்பொழுதில் நிகழ்வனவற்றைக் கூறிப் பாலைப்பொரு ளான் முடித்துரைத்தலின் துறையும் அமைந்தவாறுகாண்க. இதனால், தலைவிக்கு அவலமும், தோழிக்கு அச்சமும் பிறந் தது. இங்கிரான பாலைத் திணையாதல் "ஒருகுழை யொரு வன்போல்" முதல் "கொடுமிடனுஞ்சில்" ஈறுகக் கிடந்த பாலைக்கலிகளான் உணர்க. இளவேனிற்காலத்துத் திங்கள் சிறந்து விளங்குதல் "எஃகிடைதொட்ட" என்னுங்கலியி னுள் "துணிநீராற் றூய்மதி நாளா லணிபெற" என்பதனு னும் உணர்க, "எஃகிடைதொட்ட கார்க் கவின் பெற்ற வைம்பால்போன் மையற விளங்கிய துவர்மணல்" என்பத னால், உவமைக்கு உவமைகூறலும் மரபாமாறு அறிக. நான்கு அடியும்-தலையாகெதுகை; சொற்பின் வருநிலையலங் காரமுமாம். இந்தப்பாட்டு சங்கீரணவலங்காரம். இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

"எந்தனங்கள் பட்டுருவி யென்கணவன் போனவழி
கந்தமலர்ப் பூங்குழலீர் காணீரோ—நுங்கணவன்
வாழையிலே கண்டேன் வரப்பிலே கால்கண்டேன்
மூழையிலே கண்டேன் தலை"

என்பது என்னுடைய முலைகள் தனது மார்பிடத்து அம்புபோற்பட்டு உருவியதாக எண்ணி என்னுடைய கண வன் என்னை யகன்று போதற்கு உபாயமான வழி கந்தமலர்ப்

பூங்குழலை யுடையீர் காணீர் கொல்லாம் எனத் தலைமகள் காதற்பரத்தையரை நோக்கிப் புலந்து கூறியவாறும்.

தனது முலைகள் அழுந்துந்தோறும் அவற்கு வெறுப்புப் பிறக்கின்றமை தோன்ற 'எந்தனங்கள் பட்டுருவி' எனவும், அங்ஙனமாயினும் எனக்கே யுரியனென்பது தோன்ற 'என் கணவன்' எனவும், காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துப் 'போனவழி' எனவும், புறக்கோலத்தான் மயக்குவதல்லது உள்ளன்பில்லீ ரென்பது தோன்ற 'கந்தமலர்ப் பூங்குழலீர்' எனவும், "என்னை இவ்வண்ணங் காணீரோ" என்புழிப் போலச் செய்யீரோ வென்னும் பொருள்படக் 'காணீரோ' எனவுங் கூறினாள்.

ஓகாரம்-எதிர்மறைக்கண்வந்தது; வரவே கண்டீரே யென்றதாயிற்று. "உகரம் பெறாஉ மாவயி னான" என்பது உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடியு மெனப் பொருள் தந்து நின்றாற்போல, 'பட்டுருவி' என்பது பட்டுருவியதாக வெண்ணியெனப் பொருடந்து நின்றது.

இனி, அதுகேட்ட பரத்தையர் 'யாம் ஒரு ஞான்றும் அவனை மருவியறியேம்' என வஞ்சித்து உரைப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், 'நுங்கண் அவன் வாழைபிலே கண்டேன்' என; (பொழிலூடு நும்மிடத்து அவன் மடியிலிருந்து வாழுங்காலத்துக்கண்டேன் என்றவாறும்.) 'ஆண்டு யாங்கள் எம் இயல்பிற் சென்றுழி எதிர்ப்பட்டமையான் சிறிது பொழுது உரையாடிக்கொண்டிருந்த மாத்திரையேயல்லது பிறிது இல்லை' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், 'வரப்பிலே கால்கண்டேன்' என; (நுமது சேரிப்புறக்கொல்லை வரப்பின்கண்ணே அவனது அடிச்சுவடு கண்டேன் என்றவாறும்.) 'ஆண்டும் ஒரு கருமப்பொருட்டு

வந்ததன்றிப்பிறிதில்லை' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், 'தாழையிலே கண்டேன் றலை' என; (நும் ஊடலைத்தவிர்த்தற்பொருட்டு அவன் நும்மைத்தாழ்ந்து வணங்குங்கால் அவனது தலையினை யான் காந்திருந்துகண்டேன் என்றவாறும்). இனி, 'வரப்பிலே கால் கண்டேன்' எனத் தலைமகள் கூறியவழிப் பரத்தையர் 'அவன்தலைவனாதலான் எமது சேரிக்கடைத்தலைக்கண் தமியனாய் வரற்பாலனோ' என வஞ்சிப்ப, அதனை மறுத்துக் கூறுகின்றாள், நும் ஊடலைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு அவன் நும்மைத் தாழுங்காலத்துக் கண்டேன் அவனது தலைமைப்பாட்டினை என' என்றலுமாம். 'தலைமை கண்டேன்' என்பது 'கற்கறிக்க நன்கு அட்டாய்' என்பது போலக் குறிப்பு மொழி. கால் ஆகுபெயராய் அதற்கு அருளெனப் பொருள் கொண்டு 'வரப்பிலே கால்கண்டேன்' என்பதற்கு வாரா நின்ற நீர்ப்பெருக்கில் அவன் நும்மிடத்து வைத்த அருளுங்கண்டேன் என, பரத்தையர் கான்யாறுடைப்புக்குழி நீர் அவரை ஈர்த்து எழ ஆண்டுத்தலைவன் தோன்றிக் கையாற் பிடித்தெடுத்துக் கரைசேர்த்தமை தோன்றக் கூறினாளெனினும் அமையும். தலைவிகூற்றாகிய மறுத்துரை மூவகைப்பட நிகழ்ந்தமையின் அவற்றிற்குக் காதற்பாத்தையர் கூற்றாகிய வஞ்சித்துரைகளும் வருவிக்கப்பட்டன.

இதனாற் போந்த பொருள்:—என் கணவனை என்னை இகப்பித்து நும்வயத்தனாக்கினீர்; அஃது எவ்வாறு அறியப்பட்டதென்னில், அவன் பொழிலகம்புக்கு நுங்கண் கூடிவாழுங்காலத்துக் கண்டேன்; அஃதன்றிச் சுவட்டையும் நுமது சேரிப்புறக்கொல்லை வரப்பிற் கண்டேன்; அஃதன்றி அவன் நும்மை வணங்குங்கால் அவனதுதலையினையும் ஒளித்திருந்துகண்டேன்: ஆதலால், தெற்றென அறியப்பட்டது

எனத் தலைமகள் காதற் பரத்தையரை நோக்கிப் புலந்து கூறியவாருயிற்று.

இவ்வாறு வேறுவேறு கண்ணழியாது, உங்கண் அவன் வாழையிலே வரு அப்பிலே கன் கால் தேன் தாழ் ஐயிலே கண்டு என்றலைக் கண்டேனெனக் கொண்டுகூட்டி, நும்மிடத்து அவன் வாழுங்கால் வாராநின்ற நீர்ப்பெருக்குப் போல வேய் காலாநின்ற தேனின் நற்சுவையைத் தாழ்ப்ப தாய வியப்பினைத் தரும் இதழின்கண் உறுங் கண்டினை என்றுகோடலை யான்கண்டே னென்ருளாக ஒரு முடிபு செய்யினும் அமையும். கன் ஆகுபெயரான் வேயானியன்ற பாசனத்தை யுணர்த்திற்று. ஐ-வியப்பு; அஃது ஆகுபெயரான் இதழ்மேல் நின்றது. பரத்தையர்க்கு இருமலும் ஈளையும் முதலிய நோய்கள் இயல்பாதலான், 'ஐயிலே கண்டு' என்பதற்கு ஐ, வளி, பித்து என்னும் மூன்றனுள் ஒன்ருகிய ஐயினில் எழாநின்ற கண்டு என இழித்தற்குறிப்பாகக் கூறினுமாம். என்றுகோடல்-ஈண்டுப் பருகுதல்.

இனி, இவ்வாறன்றி, வனத்தின்கண் கணவற்காணு திழந்தாளாக அவ்வனங் காவல்பூண்டுறையும் அணங்கினை யெதிர்ப்பட்டு 'என் கணவன் போன வழி அறியீரோ' எனப் பொறையுயிர்த்த தலைமகள் வினைய வினவும், 'நெருநலிற் குலையின்கதலியை நோக்கி நின்று என்னேடு ஒரு மாற்றங் கூறினன் ; அப்பொழுது நுங்கணவன் கருத்தை அவ்வாழையின்கட் கண்டேன்; இற்றைஞான்று புனத்து வரப்பின்கண் அவனது அடிச்சுவட்டைக் கண்டேன்; அஃதன்றி, அவனது தலைச்சுற்றுக்கூறையும் தாழைமரத்தின் மேல் வைத்திருக்கக் கண்டேன் ; இவ்வளவே யான் அறிந்தது' என வனத்தணங்கு இறுக்கும் இறைபுமாகப் பொரு

ளுரைத்தலு மொன்று. இப்பொருள் கொள்வுழி 'நின் கணவன்' எனப் பாடம் ஓதுக. 'கந்தமலர்ப் பூங்குழலீர்' என்பதனை ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக்கிளவியாகக் கொள்க. பின் வந்த கணவனும், காலும், தலையும் ஆகுபெயர். வாழை யும் தாழையும் திணை மயக்கத்தான் உளவாயின. ஏகாரங் கள் அசை.

சங்கமரீஇய சான்றோர், அவரோடு ஒருதன்மைய ராகிய சான்றோர் செய்த இலக்கணத்தின் வழாதசெய்யுட் களின் பொருணுட்பங்களை எம்மனோர்பாற் கேட்பின் அமை யும்; 'வாழையிலே' 'தாழையிலே' என்றற் றொடக்கத்து இழிவழக்குக்களும், 'எந்தனங்கள்' என்றற்றொடக்கத்துச் சந்திவழுவும், ஒருமையும் பன்மையும் மயங்கக்கூறுதற் றொடக்கத்துப் பால்வழுவும், 'எந்தனங்கள்' 'நுங்கணவன்' என்றாற் போலும் எதுகைவழுவும், பருப்பொருளும், வெளி றிய சொல்லும் முதலிய குற்றங்களை யுடையவாய, இலக்க ணத்திற் புறத்த, இன்னோரன்ன செய்யுட்களை இவ்வாறு செய்யுட்செய்ய வல்லாரைக் கேட்க அமையுமல்லது, எம் மனோரையும் அவரோடு ஒருவராக்கி இவற்றையும் ஒன்றாகக் கருதிக் கேட்டல் அமையாதென அறிக. இனி, இச் செய்யுட்கு இலக்கண முறையான் விதிகூறி வழுக்களை யமைத்துக்கொண்டு இன்னும் பொருள் விரித்துரைத்தன மாயின், அத்திறம் அறியவல்லார் ஆண்டு இன்மையின், உரைத்திலமென்க.

P. R. RAMA IYAR AND CO., PRINTERS, MADRAS

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவா வடுதுறை ஆதீனத்துத்

திராவிட மாபாஷிய கர்த்தராகிய

சிவஞான சுவாமிகள்

இயற்றியருளிய

கம்பராமாயண முதற் செய்யுட்

சங்கோத்தர விருத்தி

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிட்டெட்.

துன்மதி௵ கார்த்திகை௴

MADRAS
P. R. RAMA IYAR & CO,.
PRINTERS

ஓம்:

முகவுரை.

ஸ்ரீமத். சிவஞான சுவாமிகள் காஞ்சீபுரத்தில் வதிந்தருளியபோது அந் நகரத்து வைணவர் சிலர் கம்பரையும் அவர் கவித் திறத்தையும், பலவாறு புகழ்ந்து பேசித் தமிழ்மொழிக்கண் கம்பராமாயணத்தைப் போல்வதொரு காவியம் வேறின்றெனத் தருக்கிக் கூற, சுவாமிகள் அவர்கள் வாயை அடக்கக் கருதிக் கம்பராமாயணத்து முதற் செய்யுளாகிய

"நாடிய பொருள்கை கூடு ஞானமும் புகழுமுண்டாம்
வீடியல் வழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கு
நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட் டொழிய வாகை
சூடிய சிலையி ராமன் றோள்வலி கூறுவோர்க்கே"

என்பதற்கு நியாய வாயிலாகப் பல குற்றங்களைக் கற்பித்தனர். அவ் வைணவர்கள் அவற்றுளொன்றற்கேனும் விடை கூற வியலாமல் வருந்திச் சுவாமிகளிடத்துச் சென்று தெரியாது பிதற்றினேம் எனச் சொல்லி வணங்கித் துதிக்க, அக்குற்றங்கள் யாவற்றிற்கும் சுவாமிகள் தாமே விடை கூறினரென்ப. அத்தடை விடைகளை யாவருமுணரவேண்டுமென்ற விருப்பால், காஞ்சி நகரவாசிகளாகிய சைவர்கள் அவற்றை எழுதித் தருமாறு சுவாமிகளை வேண்டச், சுவாமிகள் அவற்றை ஒரு சிறு நூலாக எழுதிக்

"கம்பராமாயண முதற் செய்யுட் சங்கோத்தர விருத்தி" எனப் பெயரிட்டுக் கொடுத்தனர். இவ்வரிய நூல் இப்போது கிடைத்தற் கருமையா யிருப்பதால், இதனை ஒருவாறு பரிசோதித்து அச்சிட்டனம். பிழையுளதாயின் அறிஞர் கருணை கூர்ந்து தெரிவிப்பாராக.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கம்பராமாயண முதற்செய்யுட்

சங்கோத்தர விருத்தி.

நூற்பயன்.

நாடிய பொருள்கை கூடு ஞானமும் புகழு முண் [டாம்
வீடுயர் வழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கு
நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட் டொழிய வாகை
சூடிய சிலையி ராமன் றோள்வலி கூறுவோர்க்கே.

இதனுட் சங்கையு முத்தரமும் வருமாறு:—

சங்கை சிறிது காட்டுதும்.

நாடிய பொருளெனவே யெல்லா மடங்குதலின், ஞானமும் புகழுமுண்டா மெனவும், வீடுயர் வழியதாக்கு மெனவும், வேரியங் கமலைநோக்கு மெனவுங் கூறுதல், கூறியது கூறலே யாம்.

இனி, ஈண்டுக் கூறிய நாடிய பொருண்முதலாய வற்றைத் தரும் இராமனை, அவை தருதற்குரிய சத்

துவகுணத் தொழிலான் விசேடித்துக் கூறுது; "நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட்டொழிய வாகை சூடிய சிலையிராம" னென வுருத்திரச்சுவைதோன்ற வேனைக் குணத் தொழிலான் விசேடித்துக் கூறுதல் சிறிதுஞ் சிறப்பின்றும். இன்னுஞ் சொற்றொறுஞ் சிறிது சங்கை காட்டுதும்.

* "நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு"

என்பவாகலிற் றேடி வருந்தாது பெறப் பொருள் கைகூடிடச் செய்தலே செய்தலாம்; அவ்வாறன்றித் தேடிப் பெறப் பொருள் கைகூடிடச் செய்தல் செய்யாமையோ டொக்குமாதலின், நாடாப்பொருள் கைகூடுமென்னுது நாடிய பொருளென்றல் சிறப்பிலதாம்.

பொருள்கள் பலவாதலிற் பன்மைப்பாலாற் கூறுது பொருளென்றல் வழுவாம்.

கூடுமெனவே யமைந்திருப்பக் 'கைகூடு' மென்றல் வேண்டா கூறலாம்.

இல்லறந்துறவறம், இம்மைமறுமை, போகமோக்க மென்றுற்போலப் புகழ் முற்கூறி ஞானத்தைப் பிற்கூறன் மரபாம்; அவ்வாறன்றி ஞானமும் புகழுமென்றன் முறைபிறழ வைத்ததாம்.

ஞானமும் புகழு முளவெனப் பன்மையாற் கூறுது ஞானமும் புகழு மென்று மிரண்டெழு

---

* திருக்குறள்.

வாய்க்கு உண்டு என வொருமைப்பாலாற் கூறியது வழுவாம்.

உண்டு எனவே யமைந்திருப்ப ஆம் என்பது நின்று பயனின்மையாம்.

விடென் ளுெழியாது 'உயர்வழிய' தென்றன் மிகைபடக் கூறலாம்.

அன்றியும் வீடாகிய வுயர்வழியதென விரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளின், ஏற்றிடபம், யாட்டே றென்ருற்போல விட்டுயர் வழியதெனச் செய்கைப்பட்டுப் புணர்வதல்லது வீடு யர் வழியதெனப் புணராதாம்.

கைகூடும், உண்டாம், நோக்கு மென்பனவற் றைத் தன்வினையாகக் கூறி யாக்குமென விஃதொன் றனையும் பிறவினையாகக் கூறல் வழுவாம்.

வேரியில்லாத கமலஞ் சிலவுளவாயின் அவற்றை நீக்குதற்கு வேரியங் கமலமென விசேடித்தலமையும், அவ்வாறின்மையின் வேரியங்கமல மெனப் பயனில் விசேட மடுத்தல் வழுவாம்.

கமலை குடிகொண் டுறையுமென்னுது கடைக் கண்ணுற் சிறிது பார்க்கு மென்பதுபட நோக்கு மென்றமையால் அற்பச் செல்வ மெய்து மெனப் பொருடருதலிற் சிறப்பிலதாம்.

நிலைபேறின்றி யழிவுறு மாக்களை நீடியவரக்க ரென்றல் பொருந்தாதாம்.

அரக்க ரெனவே யமைந்திருப்பச் சேனை யென் றன் மிகையாம்.

அன்றியு மரக்காது சேனை நீறுபட்டொழிந்த தன்றி யரக்கர் நீறுபட்டில ரெனவும் பொருட்கரு தலின் மயங்கவைத்தலாம்.

நீறுபட வென்னாது நீறுபட்டொழிய வென்றன் மிகையாம்.

நீறுபட் டொழிந்தபின் வாகைசூடுதலை யொழிய வாகை சூடலென்றல் வழுவாம்.

பிரமாத்திர முதலிய வேனைப் படைகளு மிருப் பச் "சிலை யிராம" னென வொன்றனையே கூற லமையாதாம்.

இராமனுக் கனந்த நற்குணங்க ளிருப்பத் தோள்வலியாகிய வோரேகதேச மாத்திரையே கூறல் சிறந்ததன்றாம்.

மன மொழி மெய்களென்னு முப்பொறியு ளேனையவற்றை யொழித்துக் கூறுவோர்க்கென வொன்றன் வினை மாத்திரையே கூறல் சிறப்பிலதாம்.

இன்னு முதற்பாட்டி னீறுபட் டொழியவென அமங்கலச் சொல்லை வைத்தலும் வழுவாம்.

ஆதலி னிப்பாட்டு முழுதுங் குற்றமே யாமெ னின்? அற்றன்று.

இனிச் சங்கைதீரப் பொருள் சிறிது காட்டுதும்.

ஒரு பொருளி னாட்டமுற் றிருப்போர்க்கு அக் காலத்து வேறோர் பொருள் கைகூடி னப்பொருளி லவர்க்கு விருப்பஞ் செல்லாதாம்; அந் நாடிய பொருள் கைகூடின் மகிழ்ச்சி மேன்மே லுண்டா மாகலின், அவ்வாறு மகிழ்ச்சி யுண்டாம்படி நாடிய

பொருளே யெளிதிற் கிடைக்கு மென்பார் நாடிய பொருள் கைகூடுமென்ளுர்.

* "வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய்"
* "மனத்திருந்தக் கருத்தறிந்து முடிப்பாய் நீயே"
† "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப"
† "உள்ளிய தெல்லா முடனெய்தும்"

என்பனவெல்லா மிக்கருத்தே பற்றி வந்தனவென்க.

நாடா வளத்தன வென்றது, நாடிவருத்தமுறு தெளிதினெய்தும் வளத்தினை யுடையன வென்பதே யாம். அது பரிமேலழக ருரையானு முணர்க.

நேடியபொருள் தேடியபொருளெனினு மமையு மேனும், வேதத்தினுஞ் சிறந்தது காயத்திரி, அதனினுஞ் சிறந்த தெட்டழுத்தாதலின், அவ்வெட் டெழுத்துட் சிறந்த நாராயண னென்னும் பெயரின் முதலெழுத்தை முதற்க ணெடுத்து நீர் நாடிய பொருளென்ளுர்.

இனி நாடிய பொருண் மக்கட்குறுதி பயப் பன விவை யெனச் சான்ளேரா ளுராய்ந் தோதப் பட்ட பொருளெனினு மமையும். ஈண்டு நாடுதல் ஆராய்தல். அது †"நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை" என்பதனுனு முணர்க.

இனி இவ்வாறன்றி "உண்ணிய புகிலிவை யொன்றுமில்லையாம்" என்புழிப் போல நாடிய வென்பதனைச் செய்யிய வென்னும் வினையெச்ச மாக்

---

* திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

† திருக்குறள்.

கிக், கூறுவோரைப் பிறசெல்லா நாடும்படியாகவவர்க் குப் பொருள் கைகூடலு மென்றலு மொன்று.

இன்னும், நாடியாவது நரம்பு, அஃதாகுபெய ரான் நரப்புக் கருவியாகிய யாழினை யுணர்த்தும். உணர்த்தவே, நாடியின்பொரு ளாடிக் கண்ணவாகிய விசைப் பொருளாம். இசை யொன்றாயினுங் குரல், விளரி, உழை முதலிய பேதத்தாற் பலவாதல் பற்றி நாடியவெனப் பன்மையாற் கூறப்பட்டது.

கையாவதொழுக்கம், எனவே இசைப்பொருளு மொழுக்கமுங் கூடுமெனப் பொருள் கோடலுமாம். இவைபோல்வன வெல்லாஞ் சிறந்த பொருளல்ல வென்க.

பொருளென்பது அஃறிணை யியற்பெயரா யிரு பாற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், ஈண்டுப் பன்மைக் கண் வந்தது. "பொருளாதி யறுவகைப் பொரு" ளெனவும், "நாற்பொருட் பய" னெனவும், "பொருளெந்தையு" மெனவும், "சொல்லினதுபொரு" ளெனவும் கூறப்படுவன வெல்லாம் பொருளேயாமே னும், ஈண்டுப் பொருளென்றது நாடிய வென்றதனாற் கல்விப்பொருளுஞ் செல்வப்பொருளுமே யெனக் கொள்க.

"இருவகைப்பொருள் கல்விப்பொருள் செல் வப்பொருள்" என்றார் திவாகரனார்.

"நற்பொருள் செய்வார்க்கிடம் பொருள் செய் வார்க்கு மஃதிடம்" என்றார் சிந்தாமணியார்.

பிறரு மிவ்வாறே கூறுவன காண்க. தலைமை பற்றிக் கல்விப்பொருண் முற்கூறிச் செல்வப் பொருள் பிற்கூறப்பட்டது.

இனிக்,

"கலந்தாரைக் கைவிடுதல்"
"ஞாலங்கருதினுங் கைகூடும்"
"நூல்கால் யாத்த மாலைவெண்குடை"
"செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியார்"
"கொலைமேற்கொண்டாரிற் கொடிதே"

என்புழிக் கை, கால், தலை, மேல் என்றாற்போல்வன விடைச் சொற்களாய்த் தாஞ்சேர்ந்த வினையைச் சிறப்பித்துப் பொருட் குபகாரப்பட்டுவரும். இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலா ருபசர்க்க மென்பர். அவ்வுபசர்க்கந்தான்,

"மருந்து கைகண்டென"
"இருள்கால் சிக்கும்"

எனச் சிலவிடத்துப் பகுதிப் பொருளையே சிறப்பித்தும்,

"விருந்து புறந்தருதல்"
"காரி கைதொடினும்"

எனச் சிலவிடத்துப் பகுதிப்பொருளை வேறுபடுத்தும் நிற்கும். ஈண்டுக் கையென்றதூஉ மவ்வாறிடைச் சொல்லாய்க் கூடுதலைச் சிறப்பித் தெளிதிற் கூடு மென்னும் பொருள்பட நின்றது.

இனி இவ்விருவகைப் பொருளின் பயன் கூறுகின்றார்.

ஞானமும் புகழுமெனக் கல்விப்பொருட்குப் பயன் ஞானம், செல்வப்பொருட்குப் பயன் புகழ், அவ்விரண்டுங் கைகூடிடப் பெற்றார்க் கிவ்விரண்டு

முளவா மென்பதாயிற்று. தலைமைபற்றிக் கல்விப் பொருளை முற்கூறிச் செல்வப்பொருளைப் பிற்கூறு தன் மரபாமாகலின், அவற்றின் பயனாகிய ஞானம் புகழ்களையு மம்முறையே வைத்தார்.

ஞானமாவது விடுபயக்கும் அறிவு. ஏனையறிவு விஞ்ஞான மெனப்படும். இவ்வாறு வடமொழியுட் கூறப்பட்டது.

புகழாவது தாமிறந்துழியுந் தாநிகழ்த்தியவா றுலக முயர்த்துக் கூற நிலைபெறுவது.

*"நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது"

என்புழிப்போல வுண்டென்பதனைத் தனித்தனிக் கூட்டிமுடிக்க.

† "வேறில்லை யுண்டைம்பான் மூவிடத்தன" என்பதனால், உண்டென்பது பன்மைக்கும் பொது வாமாலோ வெனின், அஃதிண்டைக் கேலா தென்க. அம்முறை யிங்ஙனம் விரிக்கிற் பெருகும்.

கைகூடுதலானென வெடுத்து முடிக்க.

முடிக்கவே,

‡"செயற்கைப்பொருளை யாக்கமொடு கூறல்"
§"ஆக்கந்தானே காரணமுதற்றே"

என்னும் விதிபெற் றுண்டாமென வாக்கமொடு கூறப் பட்டுக் காரண முதற்றாய் வந்தவாறு காண்க.

---

* திருக்குறள். † நன்னூல்.

‡ தொல்—சொல் 20. § தொல்—சொல் 21.

இனி அந்த ஞானத்தின் பயனும் புகழின் பயனுங் கூறுகின்றார்.

"வீடு உயர்வ:ழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கும்" என வீடும் உயர்வழியதும் எனப் பிரித்தெண்ணுக.

வீடாவது கட்டறுத்தல், உயர்வழியதாவது விரசை நதியினைக் கடந்துசெல்லு முயர்ந்தவழியினையுடைத்தாகி நிற்பதொரு பரமபதம். எனவே முத்தி யிருவகைத்தென்பதாயிற்று.

வீடு தொழிற் பெயர்.

உயர்வழியது வினைக்குறிப்பு முற்றுப் பெயர்ப் பகுபதம்.

இவ்விரண்டும் ஞானத்தானும் பயனெனப் பின்னெதுகைத்தொடைப்பட 'ஆக்கும்' 'நோக்கும்' எனக் கூறினாராகலின்,

* "நட்பாட றேற்றாதவர்"

† "தேற்றாவொழுக்கம்"

என்புழிப்போல, வீண்டு பொருட்கேற்ப ஆக்கும் என்பதனை யாகுமெனத் தன்வினையாகவே கொள்க.

வடநூலாரு மிவ்வாறு தன்வினையைப் பிறவினையாகவும், பிறவினையைத் தன்வினையாகவு மிடங்கண்டு பொருள் கூறுப.

அற்றேல், கைகூடும் உண்டாம் நோக்கும் என்பனவற்றையே 'ஆக்கும்' என்பதற் கேற்ப,

---

* திருக்குறள் † நாலடியார்.

பிறவினையாகக் கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம். என்னை ? அவை யெளிதி னெய்து மென்பது படத் தன்வினையாகவே கூறவேண்டுதலின். அன்றியும் அம்மூன்றுந் தன்வினையா யிஃதொன்று மாத்திரையே வேறுபட்டு நிற்றலின் அம்மூன்றற் கேற்ப விதற்கும் பொருள்கோடன் மரபாமல்ல திவ்வொன் றற்கேற்ப வம்மூன்றற்கும் பொருள்கோடன் மரபன்றுமாகலானும், முன்னும் பின்னுங் கூறிய வினைகட்கேற்ப விடைநின்றதற்கும் பொருள் கோடலே மரபாமாகலானும் இதனையே யவ்வாறு கூறுக வென்பது.

இனி, நாடிய பொருண் முதலியன வீண்டுக் கூறிய காரணங்களானன்றிப் பிற காரணங்களானு மெய்து மேனும் 'வீடுயர் வழியது' ஞானமொன்று னல்ல தெய்தாமையி னவ்வுண்மை தோன்ற விதனை வேறு பிரித்து 'ஆக்கும்' என ஞானத்தினை வினை முதலாக்கிக் கூறினு ரென்றறு மொன்று.

திருமகள் வைகுதற் கிடமாகப் பெற்ற கமலம் தேன் பெருக்கெடுப்ப வான்ற போழகின் வளமிகப் படைத்தவாறு போல வவளா னேக்கப்பட்டோரு மவ்வாறு பெருவளம் பெற்றுத் திருவொடும் வாழ்வ ரென வுள்ளுறை யுவமமாய்ப் பொருட் குபகாரப் படுமா றியைபின்மைநீக்கிய விசேடணங்கொடுத்து 'வேரியங்கமலை' என்றார். நோக்குதல், அப்புக ழுடையார்மாட்டுச் சேறற்கு அவாது செவ்வி நோக்கி நிற்றல்.

" கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து "

என்றூர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனரு மென்க. எனவே, யத்துணைப் பெருஞ்செல்வ மெய் துவரென்றது பெறப்பட்டது.

நோக்குமென்ற துபசாரம்.

ஞானத்திற்குப் பயன் வீடுபேறும், புகழிற்குப் பயன் செல்வமு மென்பதாயிற்று. ஆகவே தோள் வலி கூறுவோர் கல்விப்பொருளான் ஞானமெய்திப் பிறவிநீங்கி வீடுபேறடைவர்; செல்வப்பொருளா னீகை முதலிய வறஞ்செய்து புகழெய்தி மறுபிறவி யினுஞ் செல்வத்தை யடைவரென்பது பெறப் பட்டது.

இவை யிம்முறையே யொன்றற்கொன்று பய னுதல்,

*" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி" ;—என்பதனுலும்

*" ஈவார் மேனிற்கும் புகழ்"

†" புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவனேவா வானவூர்தி யெய்துப "

என்பவற்ருனு முணர்க.

*" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி "

என்புழிக் கற்ற காரணத்தான் மெய்ப்பொருள் காண்டலும் காண்டற் காரணத்தால் வாராநெறி தலைப்படுதலும் விளங்கியவாறு காண்க.

---

* திருக்குறள் † புறப்பாட்டு.

அற்றேல், கூறுவோர் வீடுபேறுஞ் செல்வமு மெய்துவரெனின், அவ்விரண்டு மொன்றற்கொன்று மறுதலைப் பொருளாகலி னவை யொருங்கெய்துத லெவ்வாறெனின்? அற்றன்று; நாடிய வென்றதனு லவர் வேட்டது வருமெனப் பொருள் கொள்க.

அற்றே லஃதாகுக. இதனுற் போந்தது தோள் வலி கூறுவோர்க்கு அக்கூற்றுப் பொருளும் வீடும் பயக்குமென்பதாயிற்று. ஆகவே மக்கட் குறுதிப் பயனெனக் கூறப்படும் அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு நான்கனு ளேனை யறமு மின்பமும் பய வார்போலு மெனின்?
அற்றன்று;

* "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்
[கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு"

† "வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றி
னடுவண தெய்தி னிருதலையு மெய்தும்"

என்பவற்றுற் பொருள் பயத்தல் கூறவே யேனை யறமு மின்பமும் பயத்தல் கூறுமையே பெறப்பட்டது. படவே கூறுவோர்க்கு நாற்பொருட் பயனு மெய்து மென்பது பெறப்பட்டவா றறிக.

இனி, இவ்வாறன்றி நாடிய பொருள் என்றது காமம், ஞானமும் புகழு மென்ற திருவகை யறம், விடுபர்வழியதென்றது வீடுபேறு, வேரியங் கமலை யென்றது பொருளெனக் கொண்டு, கூறுவோர்க்

---

* திருக்குறள். † நாலடியார்.

கிந்நால்வகைப் பொருளுமென விவ்வாறுகோடலு மொன்று.

நாடிய பொருள் என்றது காம மாயவாறென்னை யெனின்? நாடியென்ப தாகுபெயரான் யாழினை யுணர்த்தி, இருமடியாகுபெயரா னவ்வியாழினை யுடைய கந்திருவரை யுணர்த்திற்று. யாழினையுடை யார் பிறருமுளரேனுந் தலைமைபற்றிக் கந்திரு வரையே யுணர்த்தல் * "யாழுடையார் மணங் காண்" †"மெய்க்கிளையாழோர்" என்பவற்று னறிக.

‡ "தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு"

என்புழி விளையு ளென்பதாகு பெயரா னுழவர்மே னின்ற தென்றூர் பரிமேலழகரும். ஆதலி னாடி யென்ப தவ்வா றாகுபெயராதற் கேற்குமா றறிக.

நாடியென்ப தாகுபெயராற் கந்திருவரை யுணர்த்தவே நாடியவென்பது அஃறிணைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்றுப் பெயராய்க் கந்திருவருடை யனவாகிய பொருளெனப்பட்டது. அப்பொருளாவ தன்புடைக் காமம். அது வகையா னைந்திணையாதலி னாடியவெனப் பன்மையாற் கூறப்பட்டது.

இனி, நாடி யென்பதனை யாழாகவே வைத் ததனை யுடைய பொருளாகிய கந்திருவத் தெய்வ மெனக்கொண்டு, கையென்பதனை யொழுக்கமெனக் கொண்டு, கந்திருவத் தெய்வத்தின தொழுக்கமாகிய வன்புடைக் காமமெனினுமாம். காமப்பொருட்

* திருக்கோவையார், செ—7. † நம்பியகப்பொருள். அகம்—28. ‡ திருக்குறள்.

சூரிய பிரமர் தெய்வ முதலிய பிற மணமு முள வேனுர் தலைமைபற்றிக் கந்திருவ மணங்கூறவே யவையு மடங்கும்.

இனி, ஞானமும் புகழு மறமாயவா றென்னை யெனின்? துறவறத்தின் பயன் ஞானம், இல்லறத் தின் பயன் புகழ்; அவை யாகுபெயராற் றத்தங் காரணங்களாகிய வவ்வறங்களை யுணர்த்தி நின்ற வென்பது.

அற்றேல் அஃதாக. அறம் பொரு ளின்பம் விடென விம்முறை வையாது, காமம் அறம் வீடு பொருள் என விவ்வாறு முறைபிறழ வைத்த தென் னையோ வெனின்?

* "படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா ரணாறு
முடையா னரசரு ளேறு"

என்புழிப் போலச் செய்யு ணோக்கி முறை பிறழ வைத்தா ரென்க.

இதுவு மொரு பொருள்.

இன்னு மிவ்வாறு விரிக்கிற் பெருகுமாதலா னமைக.

இனி, நாடிய பொருள் கைகூடுதற்குக் காரணங் கூறுகின்ரூர்.

நீடிய.....கூறுவோர்க்கே யென நீடிய வாக்க ரென்பது நீடிய வாத்தினையுடைய வாக்க ரென்ப தாம். வாத்தினிலேபே றுபசாரத்தா லதனை யுடை யார்மே லேற்றப்பட்டது.

---

* திருக்குறள்.

இதனு லவர் வரத்தின் பெருமை கூறியவாறு.

அரக்கர்சேனை, அரக்கரும் அவர்சேனையுமெனப் பிரித்தெண்ணுக.

நீடிய வென்றதனு லரக்க ரென்றது இராவண னிந்திரசித்து முதலிய தலைவர்மே னின்றது. சேனை அவருடைய நால்வகைப் படையும்.

இனி, 'எள்ளது குப்பை' என்றது போல வரக்க ரது சேனையென வொன்றன் கூட்டமாகிய தற்கிழ மைப் பொருள்பட வுரைத்தலு மொன்று.

நீறுபட்டு—நீறுதலையுற்று; என்றது நெருப் பின் வெந்து நீறாயதற்குப் பழைய பெயர் தோன்றாத வாறு போல விவரும் பின்னொருகாலத் துய்யுமா றின்றி யழிந்தே விட்டமை தோன்ற, நீறுபட வென் ளுெழியாது நீறுபட்டொழிய வென்றார்.

இனி, நீடிய வென்பதனைச் செய்யிய வென்னும் வினை யெச்சமாக்கிக் கடவுளர் நீடும்படியாக வரக்கர் சேனை நீறுபட்டொழிய வெனினுமாம்.

'மருந்து தின்ன நோய் தீர்ந்த' தென்றாற் போல, ஒழிய வென்றது காரண காரியப் பொருட்டா யிறந்த காலத்தின்கண் வந்து, சூடிய வென்னும் பெயரெச்ச வினை கொண்டது.

வெற்றியையும் வெற்றி கொண்டார் சூடும் வாகைத்தொடையையு முணர்த்திப் பல பொரு ளொரு சொல்லாய் நிற்கும் வாகை யென்பது சூடிய வென்னும் வினையா லீண்டு மாலையை யுணர்த் திற்று.

சூடியவென்னும் பெயரெச்சஞ் சிலையென்னும் பெயரொடு முடிந்ததென்க. எனவே அளவிலாற்ற லுடைய விராமன் றன்வலிக்கு நிகரில்லாத வரக்கரை வென்றதனாற் பெற்ற வாகையைத் தான் சூடுதலாற் பெருமித மின்மையிற் றன் சிலைக்குச் சூடினனென்ப தாயிற்று.

தோள்வலி தோளும் வலியு மெனப் பிரித் தெண்ணுக.

தோளென்றது சினையாகுபெயரான் முதலாகிய விராம விக்கிரகத்தின் மேனின்றது.

வலியாவது மிடல்.

இராம விக்கிரகத்தினை மனத்தாற் றியானஞ் செய்யினும் வாயான் வாழ்த்தினு மதுபற்றி யவர்கள் பாற் சயமடந்தை சூடிகொண்டு வாழும்; வாழவே பகைவர் தருக்கற வென் றுலக முழுதுந் தம் மடிப் படுத்துப் பெருஞ்செல்வ மெய்துப வாகலிற், றோள் கூறுவார்க்கு நாடிய கல்விப்பொருள் கைகூடி ஞான முண்டாய் விடுபர் செறியதாக்கு மெனவும், வலி கூறுவோர்க்கு நாடிய செல்வப்பொருள் கைகூடிப் புகழுண்டாய் வேரியங் கமலை நோக்கு மெனவும் நிரனிறை வைத்துப்பொருள் கொள்க.

முப் பொறியுட் கூறுவோர்க்கென வாக்கின் றொழி லொன்றனையே கூறினர். நினைப்பினு மிறைஞ் சினுந் தமக்கே பயனும்; வாயாற் கூறுங்காற் றமக் கும் பிறர்க்கும் பயனுமாதலி னத் தன்மை பற்றி யென்க.

நிலைபெற்ற வரம்பெற்றிருந்துந் தனக்கு வணங்காத வரக்கர் நீறுபட்டொழியச் செய்தான்.

பரசுராமன் அரசர்குல மெல்லாம் மழுவானே துணித்து, வாகை முழுதும் மழுப்படையே பெறச் செய்தலி னவன்காத் திருக்குங்காறும் வாகைபெறாது வறங்கூர்ந்த சிலை தனக்கு வணங்குதலா னதுமேம்பட்டு வாகைசூடச் செய்தான். இவ்வாறு துட்ட நிக்கிரக சிட்டபரிபாலனஞ் செய்தலி னத்தன்மையனாகிய விராமன் றாள்வலிகளைக் கூறுவோர்க்கு நாடிய பொருண் முதலிய விட்டப் பிராப்தியு மிவற்றி னெதிர்மறையாகிய வநிட்டநிவர்த்தியும் தாமே யெய்து மென்பது பெறப்படுதலின், நாடிய போருள் கைகூடும் ஞானமும் புகழுமுண்டாம்—வீயோர் வழிய தாக்கும் வேரியங்கமலை நோக்கு மென்றதற் கேற்ப, நீடிய வரக்கர்சேனை நீறுபட்டோழிய வாகை—சூடிய சிலையிராமன் றோள்வலி யென்ப தியையக் கிடந்த வாறு காண்க.

பகைவர் அமங்கல மெய்துதல் ஏனையோர்க்கு மங்கலமே யாதலின் அரக்கர்சேனை நீறுபட்டொழிய வென்ற லீண்டு மங்கலமேயா மென்க.

இனி நீடிய சூடிய என்பவற்றை வாழிய வென்பதுபோல வியங்கோளாக்கி, கைகூடும் உண்டாம் என்பனவற்றைச் செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சமாக்குக.

ஆக்கு, நோக்கு என்பனவற்றை முதனிலைத் தொழிற்பெயராக்கி, அங்ஙன நின்ற வும்மைகளை யெண்ணும்மையாக்கிப் பொருளென்பதனோடு மும்

மையைக்கூட்டி, சிலையிராமன் றேள்வலி கூறு வோர்க்கு, நாடப்படும் பொருளும் கைகூடுவதாகிய ஞானமும் புகழும் உண்டாவதாய் விடுயர் வழிய தாக்கமும் வேரியங் கயலையது நோக்கமும் நீடுக ; பகைவர் சேனை நீறுபட்டொழிய, வாகை சூடப்படுக என வாழ்த்தாகப் பொருளுரைத்தலு மொன்று.

இப்பொருட்கு அரக்கினை யுடையார் அரக்கர் , அரக்காவது சிவப்பு. சிவப்பு—வெகுட்சி. வெகுட்சி யினையுடையார் செறுநரெனப் *புத்திசேனனைத் திங்கள் விரவிய பெயரின னென்றாற்போற் கொள்க.

"செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற் படக்கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே"

என்பவாகலிற் சூடுகவென்பது சூட்ப்படுக வெனப் பட்டது.

மழுப்படை அலப்படையுடைய விராமரி னீக்கு தற்குச் சிலை யிராமனெனப் பிறிதினையைபு நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டது.

இனி, இத னகத்திலக்கணங்களை விரிக்கப்புகிற் பெருகும். பொருள் புறம், திணை பாடாண், மெய்ப் பாடு பெருமிதமும் வெகுளியும் உவகையும் வந்த வாறு காண்க.

அலங்காரங் காரணமாலை.
செய்யு ளாசிரிய விருத்தம்.
பொருள் கோள் விற்பூட்டு.

---

* புத்திசேனன் என்றது சிவகன் தோழர் நால்வரு ளொருவனெனச் சிந்தாமணியிற் கூறப்பட்டது.

ஏனையவுங் கண்டுகொள்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

முதல் இடை கடை யென்னு மூவகைக் காப்பியத்துள்ளு முத்தம காப்பியத்துக் கிலக்கணமாவது *"உள்ளுறைப்பொரு ணிலையலென்ப". இஃது முத்தம காப்பியத்தின் முதற்செய்யு ளாதலின் அதன் சொற்பொருளொழிய வுள்ளுறைப்பொருள் யாதெனிற் கூறுதும்.

கூறுவோர்க் கென்றதனல் இராமன் றேள் வலியை யிக் கம்பராமாயண முளவாமெனக் காப்பியப்பயன் கூறியவா றிப்பாட்டின் கருத் தென்க.

இதனையே பாயிரத்துள் விளங்கக் கூறுப.

இங்ஙன மொருவாறு சுருக்கியுரைத்தாம்; இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

---

* தொல் காப்பியம்–சொல்–வினையியல்–சூ. 40.

சங்கோத்தர விருத்தி

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க.

திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள்

மொழிபெயர்த்தருளிய

சித்தாந்தப்பிரகாசிகை.

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிட்டெட்.

துன்மதி௵ தை௴

சிறப்புப்பாயிரம்.

வடநூற் கடலுங் தென்றமிழ்க் கடலு
முழுதுணர்ந் தருளிய முனிவரன் றுறைசை
வாழ்சிவ ஞான மாதவன் முன்னூற்
சித்தாந் தப்பிர காசிகை சிறந்திட
மொழிபெயர்த் தருளினன் றென்மொழி யாக
மருளகன் றெம்மனோர் மதிபெறற் பொருட்டே.

நூல்.

க. தேகப்பிரகரணம்.

ஈண்டுச் சாதி - குலம் - பிறப்பு-முதலியவற்றான் அபிமானஞ் செய்தற்கு இடமாகிய இந்தத் தூலதேகம் பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு - ஆகாயம் - என்னும் இவ் வைந்துங் கூடிப் பரிணமித்தது. இந்தத் தூலதேகத் தின் முன்செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாகிய வேதியர் முதலாகிய சாதியும்-வடிவும்-அழகும்-இந் திரிய வலிமையும் பெற்று வரையறைப்படும் ஆயுளும் வரையறைப்படும் போகமும் உடையவனாய் உடம் பிற்கு வேறாய் உடம்பினாற் செய்யப்படும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு இடமாய் நித்தனாய் அருவாய் வியாபக னாய் ஞானக்கிரியா சொரூபியாய் ஆணவம் - கான்மி யம்-மாயேயம் - வைந்தவம் - திரோதசத்தி - என்னும் ஐவகைப் பாசத்தாற் கட்டுண்டு போக்குவரவுடைய னாய்ப் புருடன் என நிற்பவன் ஆன்மா.

இந்த ஆன்மா போகம் நுகர்தற்குக் கருவியாகிய சூக்குமதேகம்-பிருதிவிமுதல் கலை ஈறுகிய முப்பது தத்துவங்களான் ஆக்கப்பட்டு ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய் ஆயுள் முடிவின் முன்னுடம்புவிட்டு மற்றோருடம்பெடுத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும்.

உ தத்துவப்பிரகரணம்.

[போக்கிய காண்டம்.]

இவ்விருவகை யுடம்பிற்கும் ஏதுவாகிய தத்துவங்களின் பெயரும் தொழிலும் தோன்று முறைமையும் எவ்வாறென்னில் :—

பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு-ஆகாயம் - என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும்-பூதம்-என்று பெயர். இவற்றிற்குக் காரணமான - கந்தம் - இரதம்-உருவம்-பரிசம் - சத்தம் - என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் தன்மாத்திரை என்று பெயர். இந்தப் பத்தும் காரியம் எனப்படும்.

வாக்கு-பாதம்-பாணி - பாயுரு - உபத்தம்-என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் கன்மேந்திரியம் என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே - வசனமும்-கமனமும்-தானமும் - விசர்க்கமும் - ஆனந்தமுமாம். சோத்திரம்-தொக்கு-சட்சு - சிங்நுவை - ஆக்கிராணம்-என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் ஞானேந்திரியம் என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே சத்தமும்-பரிசமும்-உருவமும் - இரதமும்-கந்தமும் - என்னும் இவற்றை யறிதலாம். இந்த வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் சோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்தும் கரண மெனப்படும்.

மனமும் - அகங்காரமும் - புத்தியும் - என்னும் மூன்று தத்துவமும், உடம்பின் புறத்துச் சென்று புலன்களை நுகர்விக்கும் சோத்திர முதலிய இந்திரியங்களைப்போல அகத்து நின்று தொழிற்படுத்துதலான இம்மூன்றிற்கும் அந்தக்கரணம் என்று பெயர். இவற்றுள் மனத்தின் தொழில் ஒரு பொருளைச் சங்கற்பித்தலும் சோத்திர முதலிய இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்தலுமாம். அகங்காரத்தின் தொழில் அபிமானஞ் செய்தலும் பிராணன் முதலிய வாயுக்களை இயக்குதலுமாம். புத்தியின் தொழில் ஒரு பொருளைத் துணிதலாம்; துணிதலாவது-இஃது இப்பி அன்று வெள்ளியே என்று நிச்சயித்தலாம். ஆக இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் இருபத்துமூன்று.

பூதங்களின் தொழில் முறையே தரித்தலும்-பதஞ்செய்தலும்-சுடுதலும்-அவயவங்களைத் திரட்டுதலும் - ஏனை நான்கு பூதத்திற்கும் இடங்கொடுத்தலுமாம். இவற்றுள் பிருதிவிக்குச் சத்தமும்-பரிசமும்-உருவமும் - இரசமும் - என்னும் நான்கும் பொதுக்குணம்; கந்தம் ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம்; அப்புவுக்குச் சத்தமும் - பரிசமும் - உருவமும் - மூன்றும் பொதுக்குணம்; இரசம் ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம். தேயுவுக்குச் சத்தமும் - பரிசமும் - பொதுக்குணம்; உருவம் ஒன்றும் - சிறப்புக்குணம். வாயுவுக்குச் சத்தம் - ஒன்றும் - பொதுக்குணம்; பரிசம் - ஒன்றும்-சிறப்புக்குணம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் ஒன்றே. இந்தச் சத்தம் வன்னரூபம் அன்று; எதிரொலி வடிவாயிருக்கும்.

இவற்றுள் நிச்சயித்தற்குக் காரணமான புத்தி தத்துவத்தினின்றும் - சாத்துவிகம்-இராசதம்-தாமதம்-என்னும் வேறு பாட்டான் மூவகைத்தாகிய அகங்காரம் தோன்றும். இதனுள் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் மனமும் - சோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். இராசத அகங்காரத்தினின்றும் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். தாமத அகங்காரத்தினின்றும் கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தோன்றும். கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும் முறையே பிருதிவி முதலிய பூதம் ஐந்தும் தோன்றும்.

இப்பிருதிவிமுதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களுக்கும் மேலாகிய புத்திதத்துவத்திற்குக் காரணம்-குணத்த்துவம். இது சாத்துவிகம் இராசதம்-தாமதம்-என மூவகைத்தாய் முறையே சுகதுக்க மோகங்கட்குக் காரணமாக இருக்கும். இந்தக் குணதத்துவத்திற்குக் காரணம் பிரகிருதிதத்துவம். குணதத்துவம் இருபத்துநாலாவது ; பிரகிருதிதத்துவம் இருபத்தைந்தாவது. இவ்விரண்டினுள் - பிரகிருதி தத்துவத்தின் காரியம் குணதத்துவம். குணதத்துவத்தின் காரியம் சுகதுக்க மோகங்களும் முறையானே தனக்குக் கீழுள்ள புத்திதத்துவ முதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களுமாம். பிருதிவிமுதற் பிரகிருதிவரை இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் அசுத்தாத்துவா என்று பெயர்.

போகசயித்திரு காண்டம்.

இதற்குமேல் - அராகதத்துவம். இதன் தொழில்-விடயங்களில் ஆசையைப் பெருக்குதலாம். இதற்கு

மேல் வித்தியாதத்துவம். இதன் தொழில் - விடயத்திற்பற்றிய புத்தியைப் புருடனிடத்திற்கொண்டு செலுத்துங் கருவியாதல். இதற்குமேல் கலாதத்துவம். இதன் தொழில் ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே செம்பிற் களிம்புபோலச் சகசமான மலசத்தியிற் சிறிது நீக்கி ஆன்மரூபத்தை விளக்குதல். இதற்குமேல் நியதிதத்துவம். இதன் தொழில்-ஆன்மாக்கள் அவரவராற் செய்யப்பட்ட கன்மம் அவரவரே நுகரப்படுமென நியமித்தல். இதற்குமேல் காலதத்துவம். இதன் தொழில் - நெடுங்கால நுகர்ந்தான் சிலகால நுகர்ந்தான் எனப் புருடனுக்குப் போகத்தை வரையறுத்தல். இவற்றிற்குக் காரணம் மாயா தத்துவம். மாயாதத்துவத்தில் - காலம் - நியதி - கலை - வித்தை- அராகம்-இவ்வைந்தும் தோன்றும். இவ்வைந்தோடுங் கூடிப் புலன்களை நுகருமிடத்துப் பும்ஸத்துவம் என்ற ஒரு மலமுண்டாமாதலான் ஆன்மாவுக்குப் புருடதத்துவம் என்று பெயர். புருடதத்துவம் சடரூபம் அன்று. இங்ஙனம் கூறிய அராகமுதல் கலை ஈறாகிய ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் மிச்சிராத்துவா என்று பெயர்.

ஆக இவை முப்பது தத்துவங்களும் ஆன்மாக்களிடத்தில் தனித்தனி சூக்குமதேகங்களாய் இருக்கும். புவனங்களில் தோன்றிய தேகங்களுக்கும், ஆதாரமாகிய புவனங்களுக்கும், ஆசிரயங்களாயிருப்பன சர்வான்ம சாதாரணங்களாகிய முப்பது தத்துவங்களுமாம். இவற்றிற்கெல்லாங் காரணம் அசுத்தமாயா தத்துவம். இந்த மாயை நித்தமாய் வியாபகமாய் ஆன்

மாக்களுக்கெல்லாம் கன்மத்தால் பந்திப்பதாய்த் தன் காரிய முகத்தான் ஞானக்கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்குவதாய் இருக்கும்.

பிரேரகாண்டம்.

இதற்குமேல் முப்பத்திரண்டாவது - சுத்தவித்தியாதத்துவம். இதற்குமேல் முப்பத்து மூன்றாவது ஈசுரதத்துவம். சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களும் சித்தாந்தசாத்திரத்தால் பூசிக்கப்படாநின்ற நந்திமுதலிய கணநாதர் எண்மரும் இந்திரன் முதலிய உலகபாலகரும் வச்சிரமுதலிய இவர்கள் ஆயுதமும் இருக்கும். ஈசுரதத்துவத்தில் அனந்தர் முதலிய வித்தியேசுரர் எண்மரும் இருப்பர். இவர்களுள் அனந்ததேவர் ஏனை வித்தியேசுரருக்கும் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிகட்கும் மற்றவர்களுக்கும் தலைவராய் மாயையைக் கலக்கி மாயாதத்துவ புவனங்களை உண்டாக்குவர். இந்த அனந்தர் பரமசிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்று உடையராய் இருப்பர். பாகம் வந்தகாலத்திற் பரமசிவத்தின் அருளால் பரமுத்தியை அடைவர்.

ஆணவம்-கன்மம்-என்னும் இருமலம் உள்ள பிரளயாகலருள் மலபரிபாகம் உடையோராய் நிரதிகரணமாய்ப் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் செய்யப்பெற்றவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர். இவருள் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளய முடிவில் பிரகிருதிதத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும்

புவனங்களையும் உண்டாக்கி ஆணவம் - கன்மம் - மாயை என்னும் மூன்று மலமுடைய சகலருள் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் தவத்தாலும் தியானமுதலியவற்றாலும் சிறந்தவரைப் பிரமபதம் - விண்டுபதங்களில் இருத்துவர். இந்த ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப் பிரளய காலத்தில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு-படைப்புக் காலத்தில் அசுத்தாத்துவாக்களைப் படைத்துப் பிரமாவும் விண்டுவும் செய்யும் சிருட்டிதிதிகளை அதிட்டித்துநின்று கீழ்ப்பட்டபுவனேசுரரையும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும் பிரமாண்டமுதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். பிரமாண்டத்தில் பதினெண்குபுவனம் சகலருக்கிருப்பிடமாம்.

முன் சொன்ன உருத்திரருள் நூறு உருத்திரர் பாஞ்சபௌதிகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலாயிருப்பர். பிரம விட்டுணுக்களுடனேகூடக் குணதத்துவத்திலிருக்கும்ஸ்ரீகண்டஉருத்திரர் மத்தியப்பிரளயம் வரையும் அதிகாரஞ்செய்து கொண்டிருந்து பின்பு அந்தப் பிரமவிட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர்.இவரோடேகூட வீரபத்திரரும் இருப்பர். பிரகிருதி மத்தகத்தில் எட்டுஉருத்திரர் இருப்பர். கலைமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். இவர்களோடு முன் சொன்ன ஸ்ரீகண்டர் - வீரபத்திரர் - சத உருத்திரருமாக நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தால் பரமுத்தியை அடைவர்.

இந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் மலபரிபாகத்தால் தீக்கைபெற்றுப் பரமசிவன் அருளால்

பதங்களைப் பெற்றவர். சுத்தவித்தியாதத்துவங்களில் இருப்போர் மலபரிபாகத்தால் பரமசிவன் அருளால் பதம் பெற்றவர். இந்தச் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிகள் சரீரமும் வித்தியேசுரர் சரீரமும் வைந்தவம். நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் சரீரம் மாயேயம். பிரமா விட்டுணு முதலியோர் சரீரம் பிரகிருதிசம்பந்தம். பரமசிவனுடைய எல்லாத்திருமேனியும் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் வடிவும் வித்தியேசுரர் வடிவும்போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமாவிட்டுணு சரீரம் பிராகிருதமாகலானும் முன் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் இல்லாமையானும் இவர்கள் சரீரம் போலப் பரமசிவனைத் தியானிக்கலாகாது. பிரம விட்டுணுக்கள் பதம் பசுத்தானம், உருத்திரர்பதம் இரண்டும் பதித்தானம்.

இந்த ஈசுரதத்துவத்திற்குமேல் சதாசிவதத்துவம். இதற்குமேல் சத்திதத்துவம். இதற்குமேல் சிவதத்துவம் இந்த ஐந்து தத்துவமும் பரமசிவனுக்கு முறையே அதிகாரத்துவம் போகத்துவம் இலயத்துவம் எனப் பெயர் பெறுவதற்கு நிமித்தமாயிருக்கும். இந்தத் தத்துவங்கள் ஐந்தினும் பரமசிவன் ஒழிய வேறே கிருத்தியஞ்செய்யும் ஆன்மாக்கள் இல்லை. இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் பதங்களை விரும்பிச் சாதகதீக்கைபெற்று மந்திரங்களைச் சாதித்த சாதகர் பின்பு பரமசிவன் அருளால் அந்தப் புவனத்தை யடைந்து போகம் நுகர்ந்து வைராக்கியம் வருமளவாதல் மகாசங்காரம் வருமளவாதல் இருந்து பின்பு வித்தியேசுவரருடனேகூடப் பரமுத்தியைப்பெறுவர்.

சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் அகரமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரமும் காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டுச் சங்கிதைகளும் வைகரிவடிவாய் இருக்கும். ஈசுரதத்துவத்தில் பிரணவம் இருக்கும். சதாசிவதத்துவத்தில் சகளவிந்துவும் சகளநாதமும் இருக்கும். சத்திதத்துவத்தில் சூக்குமை என்னும் பெயருடைத்தாய்ப் புத்திகாரணமாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாகிய சூக்குமநாதம் இருக்கும். சிவதத்துவத்திற்குக் காரணம் விந்து. விந்துவுக்கும் சிவதத்துவத்திற்கும் வேறுபாடில்லை. சிவதத்துவங்களை யதிட்டித்து நிற்கும் பரமசிவனுடைய சத்தி சகளம் சகளநிட்களம் நிட்களம் எனவும், வியத்தம் வியத்தாவியத்தம் அவ்வியத்தம் எனவும், மகேசுரன் சதாசிவன் சிவன் எனவும் பெயர் பெற்றிருக்கும்.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குள் விந்துவானது நித்தியமாய் வியாபகமாய் அருவமாய்ப் பரமசிவனாலே நித்தியம் அதிட்டிக்கப்படுவதாய்ச் சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமாய் நாதமுதலியவற்றின் வழியால் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளங்குதற்குக் காரணமாய் மயக்கஞ்செய்யாததாய் மாயா காரியம் ஒழிந்த எல்லாப்பொருட்கும் உபாதானகாரணமாய்ச் சடமாயிருக்கும்.

௩. அத்துவாப்பிரகரணம்.

இங்ஙனம் கூறப்பட்ட பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்துவாத்துவா. காலாக்கினிபுவனமுதல் அனாசிருதபுவனம்

ஈருகிய இருநூற்று இருபத்துநான்கு புவனங்களும் புவனுத்துவா. அகாமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரங்களும் வன்னுத்துவா. வியோமவியாபிமந்திர வடிவான எண்பத்தொரு பதமும் பதாத்துவா. மூலப்பிரமாங்கங்களாகிய பதினெரு மந்திரமும் மந்திராத்துவா. நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளும் கலாத்துவா.

இவ்வாறனுள்-கலை-தத்துவம்-புவனம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் திரவிய வடிவாயிருக்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் ஒலிவடிவாயிருக்கும். இவற்றுள் புவனம் தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்கும். தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் புவனத்தில் தோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றி நிற்கும். இந்த அத்துவாக்கள் ஆறுக்கும் மேலாகிய காரணம் சுத்தமாயை என்றுரைக்கப்படும். சுத்தமாயை குண்டலினி சுத்தவித்தியை பிரமம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி. அங்ஙனமே அசுத்தாத்துவாக்கு மேலாகிய காரணம் அசுத்தமாயை என்றுரைக்கப்படும். இவ்வத்துவாக்களாறும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாயிருக்கும்.

ச. ஆத்மப்பிரகரணம்.

ஆன்மாக்கள் ஆறு அத்துவாவுக்கும் வேருய் நித்தியமாய் வியாபகமாய்ச் சேதனமாய்ச் சரீரந்தோறும் வெவ்வேருய் வினைகளைச் செய்து வினைப் பயன்களை நுகர்வோராய்ச் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையவராய்த் தமக்கொரு தலைவனை உடைய

வராயிருப்பார். இந்த ஆன்மாக்கள் பந்தவேறுபாட்டாற் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானகலர் என மூவகைப் படுவர்.

ரு. பந்தப்பிரகரணம்.

இவர்களுக்கு மாயாபந்தமாவது: கலைமுதல் பிருதிவி ஈறான தத்துவங்களும் புவனங்களும் புவனத்துப் பொருள்களுமாயிருக்கும். கன்மபந்தமாவது: சோதிட்டோமம் பிரமகத்தி முதலியவற்றால் உண்டாவதாய் அபூர்வம் என்னும் பெயரையுடைய வாதனையாய்ப் புரியட்டகத்துள் புத்திதத்துவத்தைப் பற்றிச் சுகதுக்க மோகவடிவாயிருக்கும். மலபந்தமாவது: ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைகளை மறைப்பதாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய்த் தத்தம் காலவரையில் நீங்கும் அநேக சத்திகளை உடைத்தாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாயிருக்கும். சுத்த மாயாபந்தமாவது: வித்தைகள் வித்தியேசுரர் முதலியோர் சரீரங்களுக்குக் காரணமாயும் சகலர் போகம் புசித்தற்குக் கருவியாகிய சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் வாக்குக்களுக்கு ஏதுவாயுமிருக்கும். திரோதசத்திபந்தமாவது: மாயை கன்மம் ஆணவம் வைந்தவம் என்னும் நால்வகைப் பாசத்தினுடைய அநாதித்தன்மை நிகழ்வதற்கு ஏதுவாய் நிற்கின்ற சிவசத்தியே பாசமென்று உபசரித்துக் கூறப்படும். இங்ஙனம் ஐவகைப்பந்தங்களும் கண்டுகொள்க.

சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர் வைந்தவம் திரோதம் என்னும் இரண்டு பாசம் உடையர். மிச்சிராத்

துவாவில் இருப்போர் இந்த இரண்டுபாசத்தினுடனே ஆணவமும் கன்மமும் ஆக நான்கு பாசம் உடையர். அசுத்தாத்துவாவில் இருப்போர் அந்தநான்குடனே மாயேயமுங்கூட ஐவகைப்பாசமும் உடையர். இவருள் சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர்க்கு முத்தரைப் போல நிரதிசய இன்பமே அன்றித் துக்கத்தோடு கூடிய சுகதுக்க மோகங்கள் இல்லாமையால் அந்த அத்துவா சுத்தம் என்று சொல்லப்படும். மிச்சிராத் துவாவில் இருப்போர்களில் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சனமுடையோர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையராயினும் சுக துக்க மோகங்களுடையராதலின் அந்த அத்துவா மிச்சிரம் என்று சொல்லப்படும். அசுத்தாத்துவாவி லிருப்போர்களுள் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சன முடையோரில் சிலர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையோராயினும் மற்றுள்ளோரெல்லாம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் சுகதுக்க மோகங்களும் உடையராதலின் இந்த அத்துவா அசுத்தம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் மாயேயமும் வைந்தவமும் ஆதிபந்தம். கன்மம் பிரவாகாநாதியாய்ப் போகத்தால் அழிவதாம். ஆணவம் மூலமாய் அநாதிபந்தமாய்த் தன்பாக முடிவில் பரமசிவன் திருவருளாகிய திக்கையால் நீங்குவதாம். கன்மபாசம் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் சந்நியாசத்தாலும் போகத்தாலும் நசிக்கும்.

சு. சாத்திரப் பிரகரணம்.

இந்த ஞானமுதலாயின எல்லாம் சாத்திரவழியால் கிடைக்கும். அந்தச்சாத்திரங்கள் லௌகிகமும்

வைதிகமும் அத்தியான்மிகமும் அதிமார்க்கமும் மாந்திரமும் என ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள் லௌகிகமாவன:—ஆயுள்வேதமும் தண்ட நீதியும் முதலாயின. இவை யிம்மையிற் பலிக்கும் நூல்கள்.

வைதிக நூலாவன:—வேதங்களில் கிரியா காண்டத்தை மேற்கொண்டு சோதிட்டோமம் முதலிய புண்ணியங்களாற் பெறப்படும் துறக்க முதலியவற்றைச் சாதிப்பதாகிய மீமாஞ்சை நூலும், வேதம் ஒரு புருடனாற் செய்யப்பட்டதெனச் சாதித்துப் பிரமாண முதலிய பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் முனிவராற் செய்யப்பட்ட நியாயநூலும், வைசேடிக நூலும் என மூன்று வகைப்படும். இந்த மூன்றும் இம்மையினும் மறுமையினும் பலிக்கும் நூல்கள்.

அத்தியான்மிக நூலாவன:--சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என மூவகைப்படும். அவை உபநிடதங்களை எடுத்துக்காட்டி யிருடிகளாற் செய்யப்படுவனவாய் ஆன்மஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் நூல்கள்.

அதிமார்க்க நூலாவன:—உருத்திரர்களாற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம் காபாலம் மகாவிரதம் என்பன.

மாந்திர நூலாவது:—சிவன் அருளிச்செய்த சித்தாந்த சாத்திரம்.

இவற்றுள் மீமாஞ்சை நூல்செய்தவன் சைமினி பகவான். இந்நூல் வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி நித்தியமாய் உள்ளதென்றும், பிரபஞ்ச நித்தமென்றும், இட்டி முதலிய கன்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், கன்மம் செய்தவனுக்கு அந்த வினையே

துறக்க முதலிய பலன்களைக் கொடுக்குமென்றும், பௌதிக சரீரேந்திரியங்களுக்கு வேறாய் ஆன்மாக்கள் உண்டு என்றும், ஆன்மாக்கள் பலர் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும்.

இனி வைசேடிக நூலில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களும் நித்தியம் என்றும், இவற்றிற்குக் காரணம் அவ்வப்பெயர்களால் வேறுபட்ட பரமாணுக்கள் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ச் சத்தத்திற்குக் காரணமாய் நித்தமாகிய ஆகாசம் ஐந்தாம்பூதம் என்றும், இதற்கு வேறாய்க் காலமும் திக்கும் ஆன்மாக்களும் நித்தமாய் அருவாய் வியாபகமாய் இருக்குமென்றும், ஆன்மா பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் என இருவகைப்படுமென்றும், பரமான்மா ஈசுரனென்றும், சீவான்மா உடம்புதோறும் வேறாய்ப் பலவாய் இருக்கும் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ப் பலவாய் நித்தமாய் அணுவாய் ஞானத்துக் கேதுவாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய் இருப்பது மனம் என்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் காலம் திக்கு ஆன்மா மனம் என்னும் இவ்வொன்பதும் திரவியம் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாகிய சுக்கில முதலியன குணபதார்த்தம் என்றும், எழும்புதன் முதலாயின கன்மபதார்த்தம் என்றும், குடத்தன்மை ஆடைத்தன்மை யென்றாற்போலும் சாதி சாமானியபதார்த்தம் என்றும், நித்தப்பொருள்களின் வேறுபாடுணர நிற்பது விசேடபதார்த்தம் என்றும், குடத்தில் குடத்தன்மை யென்றாற்போலும்

சம்பந்தம் சமவாயபதார்த்தம் என்றும், இவ்வறு வகைப் பதார்த்தங்களுள் ஆன்மா என்னும் பதார்த்தத்துக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமென்றும், அதனுனே புண்ணியபாவங்களாகிய கன்மானுட்டானம் உண்டாமென்றும், அதனுனே சுவர்க்க நரகங்கள் சரீரமுதலாயின வுளவாமென்றும், எல்லாம் வல்லவன் ஈசுரன் என்றும், ஈசுரனுக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமன்றி இயற்கை ஞானம் இல்லை என்றும், இவ்வாறு பதார்த்தங்களுடைய பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை யறியும் ஞானத்தால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் நசிக்குமென்றும், கன்மம் நசிக்கவே மனத்தோடு சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானமின்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பர் அதுவே முத்தியென்றும், வேதம் ஈசுரனுற் கூறப்பட்ட தென்றும் சொல்லப்படும்.

இனி நியாய நூலில் பிரமாண முதலிய பதார்த்தங்கள் பதினுறு என்றும், பதார்த்த இலக்கணமும் முத்தி இலக்கணமும் வைசேடிக நூலிற் கூறியவாறே என்றும், ஈசுரன் செய்விப்பன் என்றுங் கூறப்படும். இவ்விரண்டு நூலும் செய்தார் கணுதரும் அக்கபாதரும் என உணர்க.

இனிச் சாங்கியநூலில் பிரகிருதி நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப் பொருட்குங் காரணமாய்ச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களுஞ் சமமாய் நின்ற அவதரமாய் அருவாய் இருக்கும் என்றும், இந்தப் பிரகிருதி இருபத்து

நான்காம் தத்துவம் என்றும், இந்தப் பிரகிருதியின் காரியம் புத்திதத்துவமுதற் பிரகிருதிதத்துவம் ஈருக இருபத்துமூன்று தத்துவம் என்றும், இந்த இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேருய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நாஞபேதமாய் முற்றுணர்வும் தொழிலுமின்றி அறிவுமாத்திரமாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு முத்திகாலத்தும் பெத்த காலத்தும் வேற்றுமை இல்லை என்றும், சொரூபத்தில் அழுக்கு இல்லை என்றும், அநாதியே புத்தியைச்சார்ந்த அவித்தை வசத்தால் சுகதுக்க ஞானம் தோன்றும் என்றும், அதனல்பெத்தன் ஆயினனென்றும், பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்தறியும் விவேகஞானத்தால் அவித்தை நீங்கவே முத்தி என்றும், ஆன்மாக்களுக்கு வேருய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் கபிலமுனி.

இனிப் பாதஞ்சலநூலில் பிரகிருதியும் பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளும் சாங்கியநூலிற் கூறியவாறே என்றும், விவேகஞானம் போல யோகமும் யோகாங்கமும் முத்திக்குக் காரணம் என்றும், இருபத்தாரும் தத்துவம் ஈசுரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்துநின்று செய்வோனுகலானும் ஆன்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனுகலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறு என்றுங் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் பதஞ்சலி பகவான்.

இனி வேதாந்தவாதிகள்: பாற்கரியனும், மாயாவாதியும், சத்தப்பிரமவாதியும், கிரீடாப்பிரமவாதியும் என நான்கு வகைப்படுவர்.

இவருள் பாற்கரியர்: சுரர் நரர் விலங்கு முதலிய சடசித்துக்களெல்லாம் பிரமத்தினுடைய பரிணாமம் என்றும், இந்தப் பிரமம் சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் இருக்கும் அதுவே ஈசுரன் என்றும், பரிணமித்து விகாரப்பட்டதை அறியாமையினாற் பந்தமாயிற்று என்றும், பாரமார்த்தத்தில் ஒரு பொருளே என்றும், வேதாந்தஞானத்தால் சரீரத்திற்கு வேறாகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும் என்றும், அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதன்கண் இலயித்தலே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனி மாயாவாதிகள்: முன்சொன்ன பிரமமே பாரமார்த்திகத்திலே மெய்ப்பொருள் என்றும் அது ஒழிந்து காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் இப்பியில் வெள்ளிபோலப் பொய்ப்பொருள் என்றும், சுகத்திற்கு உபாதானம் மாயை என்றும், அந்த மாயை பிரமம்போல மெய்ப்பொருளும் அன்று முயற்கோடுபோலப் பொய்ப்பொருளும் அன்று என்றும், மாயைக்கு வேறாகப் பிரம சொரூபம் நான் என்றும், வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிச் சத்தப்பிரமவாதிகள்: காரணமான பரப்பிரமம் பிரளயகாலத்தில் சத்தவடிவாயிருக்கும் என்றும், சடசித்துக்களாய்த் தோன்றியழியும் எல்லாப் பொருள்களும் சத்தத்தினுடைய விகாரம் என்றும்,

சத்தரூபமே முழுதும் என்றறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிக் கிரிடாப்பிரமவாதிகள்: முன்கூறப்படும் பிரமமே நான் என்றும், நான் ஒருபடித்தன்றிப் பல வகையாய் நானாவிதமான விகாரப்பொருள்களோடுங் கூடி விளையாடுகின்றேன் என்றும், இவ்வாறு அறிவதே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இந்த நான்கு மதங்களுக்கும் நூல்செய்தவன் வேதவியாசன் என அறிக.

மீமாஞ்சை - வைசேடிகம் - நியாயம் - சாங்கியம் பாதஞ்சலம்-வேதாந்தம்-என்னும் இவ்வாறு நூலும் வைதிகசாத்திரங்கள். இவ்வாறனுள் வேதாந்தம் ஒன்றுமே அத்துவிதநூல்; ஏனை ஐந்தும் பேதநூல்கள்.

இந்த அறுவகைநூலும் அன்றி வேதத்திற்குப் புறம்பான நூல்கள் நாத்திகநூல்கள் அவையாவன:— உலோகாயதம் -பௌத்தம்-ஆருகதம்-என மூவகைப் படும்.

அந்த மூன்றனுள் உலோகாயதநூலில்: காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும் காட்சிப் பொருளாகிய பிருதிவி-அப்பு - தேயு - வாயு - என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருள் என்றும், இந்த நான்கு பூதக்கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடல்வளர அறிவு வளரும் உடம்புதேய அறிவுதேயும் என்றும், ஈசுரன் என்று ஒருவன் இல்லை என்றும், இம்மையில் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்கநரகங்கள் என்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்கு ஆவதொருவினை இருப்பது இல்லை என்றும், ஆதலால் உடம்பிற்கு வேறாய் ஆன்மா ஒரு

வன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த உலோகாயத நூல் செய்தவன் பிருகற்பதிபகவான்.

இனி பௌத்தநூலில், பிருதிவிமுதல் புத்திதத்துவம் ஈறுகத் தத்துவம் இருபத்துமூன்று என்றும், இவற்றுள் புத்திதத்துவம் பிரதானம் என்றும், பாஞ்சபௌதிகமான சரீரத்தில் புத்திதத்துவம் உளது என்றும், இந்தப் புத்திதத்துவ முதலிய எல்லாப் பொருளும் க்ஷணபங்கம் என்றும், இவ்வாறன்றித் திரமாகிய ஆன்மா என்பதும் ஈசுரன் என்பதும் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் ஆதிபுத்தன். இந்தநூலிற் கூறப்படும் முத்தியாவது தண்ணீர் ஒட்டம்போல அநித்தியமாய் அனுபவிக்கப் படும் ஞானசந்ததியே மோக்ஷமாம். இன்பதுன்பத் தொடர்ச்சியின்றிச் சுத்தமான ஞானசந்ததியே முத்தியென்பர் சிலர். முறைமுறையாய் வளராநின்ற தீபம் எண்ணெயும் திரியும் தேய்ந்தவிடத்துக் கெடுவதுபோல ஞானசந்ததியினது நாசமே முத்தியென்பாரும் உளர்.

இந்தப் பௌத்தர்: சௌத்திராந்திகன்-வைபாடிகன் - மகாயானிகன் - மாத்தியமிகன் - என்று நால் வகைப்படுவர்கள். இவருள் ஒருசாரார் காணப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்தியம் ஞானசந்ததி ஒன்றுமே சத்தியம் என்பர். மற்றொரு சாரார் இந்தப் பொருள் அனைத்தும் சத்தியமே க்ஷணபங்கம் என்பர்.

இனி ஆருகதநூலில்: ஆருகதநூல் செய்தவன் அருகன் என்றொரு கடவுள் அநாதியே உள்ளவன் என்றும், சீவன் என்றொரு பதார்த்தம் அநாதியே

குற்றமுடைத்தாயிருக்கும் என்றும், இந்தச் சீவன் தூலதேகம் தேயத்தேயும் வளரவளரும் என்றும், மற்றை இந்திரியங்களும் உள என்றும், இவையெல்லாம் அத்திகாயம் அநாத்திகாயம் என்று வழங்கப்படும் என்றும், ஆருகதநூற்பொருள் ஞானத்தாலும் அந்த நூலிற் கூறும் சுடுபாறையிற்கிடத்தல் முதலிய தவங்களாலும் சீவன் உயிர்க்கொலை முதலிய பாவங்கள் நீங்கி அருகன்போலக் குற்றந்தீர்ந்தவன் ஆவனென்றும், இந்த நூலும் இந்தப்பதார்த்தமும் உண்டோ இல்லையோ என்று வினவினல் உண்டாம் இல்லையாம் உண்டும் இல்லையுமாம் என்று மூவகையாற் சொல்லப்படும் என்றும் கூறப்படும்.

உலோகாயதன் - பௌத்தன்-சமணன்-என்னும் இம்மூவரும் ஆசாரமில்லிகளாகிய நாத்திகர். இவர் ஈசுரன் என்ற அநாதிப்பொருள் ஒன்றில்லை என்பர். இந்தமதம் மூன்றும் வேதத்திற்குப் புறம். இவற்றிற்கு முன்கூறப்பட்ட ஆறு நூல்களும் வைதிக நூல்கள்.

இவ்வாறுக்கும் பிறப்பிடமாகிய வேதங்கள்: இருக்கும்-எசுரும்-சாமமும்-அதர்வணமும்-என நால் வகைப்படும்.

இவைகளுக்கு அங்கமாவன: சந்தசும் - கற்பசூத்திரமும் - சிக்கையும் - வியாகரணமும் - நிருத்தமும்-சோதிடமும்-என அறுவகைப்படும்.

வேதத்திற் கூறப்படும் விதிவிலக்குகளைப்பற்றிப் பிராமணர்முதலிய சாதிகளையும் பிரமசாரிமுதலிய ஆச்சிரமங்களையும் விதிப்பதும், உபநிடதங்களைப்பற்

றிப் பிரகிருதி புருடன் ஈசுரன் இலக்கணங்களைக் கூறுவதும் வேதத்திற் பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்கு தண்டங்களை நியமிப்பதும் செய்வனவாகிய மனு முதலிய தருமசாத்திரங்கள் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்த மிருதிகளைச் செய்தவர் மனு முதலிய இருடிகள்.

இனி வாசுதேவனால் செய்யப்பட்ட பாஞ்சராத்திரத்தில்: இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய குண தத்துவத்திற்குமேல் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் வாசுதேவன் என்றொரு பரம்பொருள் உண்டென்றும், அந்தப்பரம்பொருளினின்றும் கிருட்டினனும் அனிருத்தனும் மகரத்துவசனும் ரௌகிணேயனும் என்று நான்குவியூகங்கள் சகத்தைப் படைத்தற் பொருட்டுத்தோன்றும் என்றும், இந்தநான்கு வகுப்பினால் சடமும் சித்தும் ஆகிய எல்லா உலகும் படைக்கப்பட்டன என்றும், வேதாந்த வாதிகள் நால்வரில் பரிணாமவாதி சொல்வதுபோல எல்லாம் வாசுதேவன்வடிவு என்றும், வேதங்களில் உறுதிப் பயன் இல்லை பாஞ்சராத்திரத்தில் உறுதிப்பயன் உண்டு என்றும், ஆகையாற் பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே திக்கைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழிபட்டு அவன் வடிவில் இலயமாதலே முத்தி என்றும் கூறப்படும்.

இனி இதிகாசபுராணங்களில் வைதிககன்மங்களும் சாங்கியம் -பாதஞ்சலம்- பாஞ்சராத்திரம்-பாசுபதம்- சைவம் - என்னுமிவற்றிற் கூறும் பொருள்களும் தோற்ற வொடுக்கங்களும் பாரம்பரியங்களும் மனுவந்தரங்களும் பாரம்பரியக் கதைகளும் கூறப்படும்.

இதிகாசமாவது மகாபாரதம்.

புராணங்கள் பதினெட்டுவகைப்படும். இவற்றிற்குக் கருத்தன் வேதவியாசன். இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் ஆன்மா என்றும், தீக்கையான் முத்தியென்றும் புராணங்களிற் கூறப்படும்.

இனி அதிமார்க்கநூல் மூன்றனுள் பாசுபதநூலில்: ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க் காரணகாரிய சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானத்தால் தனித்தனி வேறுபாடுடையனவாய் இருக்கும் என்றும், இவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவம் இல்லை என்றும், மாயை கன்மங்கள் என்று இரண்டுபாசங்கள் உண்டு என்றும், பாசங்களால் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் என்றும், வைராக்கியமுண்டாய்ச் சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்ற ஆன்மாவினிடத்துப் பரமேசுரனுடைய ஞானமுதலிய குணங்கள் சங்கிராந்தமாய்ப் பற்றும் என்றும், அப்போது குடும்பபாரத்தைப் புத்திரரிடத்து வைத்துவிட்டுத் துறவறத்திற் செல்லுவார்போல ஈசுரனும் தன்னுடைய ஞானம் முத்தனிடத்துச் சங்கிரமிக்கச்செய்து தன்னதிகாரத்து ஒழிவு பெற்றிருப்பனென்றும் கூறப்படும்.

இனி மகாவிரதநூலில்: பாசுபதர் கூறியமுறையே மாயை கன்மங்களுடன் ஆணவமலமும் உண்டென்றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தத்தும் முத்தியினும் ஞானசத்தியேயன்றிக் கிரியா சத்தி இல்லை என்றும், சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்று எலும்பணிதல் சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவ

ரென்றும், இந்த முத்தருக்குக் கேவலம் ஞானசத்தி மாத்திரமே உண்டு, ஞானம் கிரியை என்னும் இரண்டு சத்தியும் பரமேசுரன் ஒருவனுக்கே என்றும் கூறப்படும்.

இனிக் காபாலிகநூலில்: ஆன்ம இலக்கணமும் பந்த இலக்கணமும் பாசபதர் மகாவிரதர் கூறியபடி என்றும், சாத்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்கைபெற்றுத் தினந்தினம் பச்சைக்கொடி ஒன்று பிடித்துக் கொண்டு மனிதர் தலையோட்டில் பிச்சையேற்று உண்ணவேண்டும் என்றும், மகாவிரதர் கூறியமுறையே முத்தி என்றும் கூறப்படும். பாசுபதம் மகாவிரதம் காபாலிகம் என்னும் அதிகமார்க்கசாத்திரம் மூன்றும் மாயை வித்தை காலம் என்னும் தத்துவங்களில் இருக்கும் உருத்திரர் மூவராற் செய்யப்பட்டன.

இனி மறுமையிற் பலிக்கும் சித்தாந்தசாத்திரத்தை இம்மையிலே தெளிவிப்பனவாய்க் - காருடம்-தக்கிணம்-வாமம்-பூதம்-என நான்கு நூல்கள் உள்ளன அவை தற்புருடம், அகோரம், வாமம். சத்தியோசாதம். எனக் கீழ் உள்ள நான்கு முகங்களால் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ்செய்யப்பெற்று அந்தப் பெயர் கொண்ட விஞ்ஞானகலர் நால்வராற் செய்யப்பட்டன.

இவற்றுள் காருடதந்திரத்தில்: தற்புருடமே பிரமரூபமாகத் தியானஞ்செய்து பூசிக்கற்பாற்று எனக் கூறப்படும். இந்நூலில் எவ்வகைப்பட்ட பிணியும் கண்கூடாகத் தீர்க்கும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் கூறப்படும்.

இனித் தக்கிணதந்திரத்தில்: அகோரமே பிரமரூபமாகத்தியானம் செய்து பூசிக்கற்பாற்று என்றும், யோகத்தை அனுட்டித்துப் பரமசிவனை காணவேண்டும் 'என்றும் கூறப்படும். பகைவரை வெல்லுதற்கு மந்திரங்களும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனி வாமதந்திரத்தில்: வாமதேவமே பிரமரூபமாகத்தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப்படும். இதனுள் இரசவாதம் முதலியனவும் கூறப்படும்.

இனிப் பூததந்திரத்தில்: சத்தியோசாதமே பிரமரூபமாகத்தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்றுகூறப்படும். பூதப்பிரேதப் பிசாசுகளை ஒட்டும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனிச் சத்திதத்துவத்தில் வசிக்கும் ஓர் ஆன்மாவால் செய்யப்பட்டது சாத்தநூல். இந்தத் தந்திரத்தில் பாற்கரிய வேதாந்திபோலச் சட்சித்துக்கள் எல்லாம் சத்தியின் பரிணாமம் என்று கூறப்படும்.

இனிக் கௌளம் யாமளம் முதலிய தந்திரங்கள் மச்சேந்திரநாதர் முதலிய மானுடசித்தராற் செய்யப்பட்டன.

இனி உலோகாயத ஞானிகள்-பிருதிவி-அப்பு-தேயு- வாயு- என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அறிந்தமையால் அவர்களுக்கு அவற்றின் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களில் பிறவி ஒழியும். ஆருகதருக்குக் குணதத்துவத்தின் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களில் பிறவி ஒழியும். நையாயிக வைசேடியர்களுக்கும் புத்திதத்துவம் வரையும் பிறவி ஒழியும். புத்தருக்குப் புத்திதத்து

வத்தின் கீழ்ப் பிறவி ஒழியும். சாங்கியருக்குப் பிரகிருதிவரையும் பிறவி ஒழியும். பிரகிருதிக்குமேற் பட்ட மிச்சராத்துவாக்களை அறியாமையால் கன்மசேடம் உடையவர்கள் ஆதலான் இவர்களுக்கு விஞ்ஞான கேவலத்தன்மைவ்ராது. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களிற் பிறவி ஒழியும். வேதாந்திகள் புருடதத்துவத்தை அடைவர். பௌராணிகர் அராகதத்துவத்தை அடைவர். காபாலிகர் காலதத்துவத்தை அடைவர். பாசுபதர் மாயாதத்துவத்தை அடைவர். மகாவிரதர் வித்தியாதத்துவத்தை அடைவர். காருடம் தக்கிணம் வாமம் பூதம் என்னும் தந்திரங்களில் தீக்கை பெற்றவர் சத்திதத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி என்னும் புவனங்களை முறையே அடைவர். சுத்தமாகிய சாத்தநூலார் சத்திதத்துவத்தை அடைவர். கௌளம் யாமளம் முதலிய சாத்திரங்களிற் பெண்புணர்ச்சி கொலை முதலியன உண்மையால் இவர்கள் பிசாசபதத்தை அடைவார்கள்.

இனிச் சித்தாந்த சாத்திரமாவன: விந்துவினின்றும் நாதம் தோன்றி விந்துவும் பிரணவமும் வன்னங்களும் ஆகமுறையே பரிணமித்து அனுட்டுப்புச் சந்தசாய்ச் செய்யப்பட்டன. அவை சிவபேதமும் உருத்திரபேதமும் என இருவகைப்படும். விஞ்ஞானகலரில் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தைப்பெற்ற பிரணவர் முதலிய பெயருடைய பத்துச் சிவன்களுக்கும், சத்தியோசாதம் வாமதேவம் என்னும் • திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த காமிக

முதலிய அபரஞானம் பத்தும் சிவபேதம் எனப்படும். இவ்வாறு பரமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற உருத்திரர்பதினெண்மருக்கும் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம் என்னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த விசயம்முதலிய பதினெட்டும் உருத்திரபேதம் எனப்படும். இந்த இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும் ஒவ்வொன்றிற்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக் கோடி கிரந்தங்களாம். இந்தச்சைவாகமம் இருபத்தெட்டிற்கும் சித்தாந்தம் என்றுபெயர்.

இவை ஞானபாதம்-யோகபாதம்-கிரியாபாதம்-சரியாபாதம்-என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்கள் உடையனவாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் ஞானபாதத்தில்: பரமசிவனுடைய சொரூபமும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம்-கான்மியம்-மாயேயம்-வைந்தவம் - திரோதானசத்தி-என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்துவமுதல் பிரகிருதிதத்துவம் வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும் இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாம் முறைமையும், புவனங்கள் புவனேசுரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின்யோசனைப்பிரமாணங்களும், அதமப்பிரளயம் மத்திமப்பிரளயம் மகா பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அந்தப்பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும், பாசுபதம்-மாவிரதம்-காபாலிகம்-முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும் கூறப்படும்.

இனிக் கிரியாபாதத்தில்: மந்திரங்களினது உச்சாரணம் சந்தியாவந்தனம் பூசைசெபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேடம் நிருவாணம் ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

இனி யோகபாதத்தில் இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசுரரும் ஆன்மாவும் பரமசிவனும் சத்தியும் சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகள் உண்டாம் முறைமையும், இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணம் தியானம் சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

இனிச் சரியாபாதத்தில்: பிராயச்சித்தவிதியும் பவித்திர விதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், உமாமகேசுரர் முதலிய வியத்தாவ்வியத்த இலிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதர்இலக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டம் தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும் சிராத்தவிதியும் கூறப்படும்.

எ. தீக்ஷாப்பிரகரணம்.

சமயதீக்கை பெற்றோர் உருத்திரபதம் அடைவர். விசேடதீக்கை பெற்றோர் மகேசுரபதம் அடைவர். ஈண்டு உருத்திரபதமென்றது குணதத்துவ மத்தகத்திருக்கும் உருத்திரர் பதமே ஆம். ஈசுரபதம் என்றது பிரகிருதிக்குமேல் மிச்சிராத்துவாவில் முந்தின

தத்துவமான அராகதத்துவபதமேயாம். ஈசுரனுல் அதிட்டிக்கப்படுவதாகலான் அந்தத் தத்துவத்தை அடைவதே ஈசுரபதத்தை அடைவது என்று சொல்லப்படும். சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் பாஞ்சராத்திரங்களில் கூறும் வழிக்கு மேற்பட்ட நிருவாண தீக்கையைப் பெற்றவர் பரமசிவனேடு சாமியமான முத்தியை அடைவர்.

இனி நிர்வாணதீக்கை; சத்தியநிருவாணம், அசத்திய நிருவாணம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சத்திய நிருவாணதிக்கை பெற்ருேர் தீக்கைபெற்ற போழ்தே சரீரம் நீங்கி முத்தியைப் பெறுவர். அசத்திய நிருவாணதீக்கை பெற்ருேர் திக்கையில் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் சோதித்துச் சரீரம் நிற்பதற்கு ஏதுவாய்ப் புசிக்கப்படும் பிராரத்தகன்மம் சோதிக்கப்படாமையால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம் நீங்கிமுத்தியை அடைவர்.

சாதகதிக்கை பெற்றுச் சிவபத்தி சிவபூஜை செய்து கொண்டு பின்பு வித்தியேசுரர் முதலியோர் பதங்களை விரும்பினவர் அந்தப் பதங்களைப் பெறுவர். அப்பதங்களில் இருப்பவர்க்குள் பற்றற்றவர் அப்போழுதே முத்தியை அடைவர்; அல்லாதார் மகாசங்காரகாலத்து முத்தியைப் பெறுவர்.

நிர்ப்பீசதீக்கையாவது: திக்கை செய்ததன்பின் அனுட்டிக்கப்படும் சந்தியா வந்தனம் சிவலிங்கார்ச்சனை முதலிய சமயா சாரங்களைத் திக்கை செய்யும் பொழுதே சோதித்து ஒழிப்பது ஆகலான் பாலர்

வாலிசர் விருத்தர் பணிமொழியார் பலபோசகத்தவர் வியாதிப்பட்டவர்க்குப் பண்ணுவதாம்.

சபீசதீக்கையாவது: வல்லமையுடைய சமயி புத்திரர் சாதகாசாரியர்க்குப் பண்ணுவதாம். இந்தத் தீக்கையில் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் இருவகைக் கன்மங்களும் இந்தக் கன்மங்களுக்கு ஈடான எல்லாச் சரீரங்களும் சுத்திசெய்யப்படும். சரீரம் இல்லாமையால் போகங்களும் நசிக்கும். இந்தச் சரீரங்களுக்கு ஏதுவான பிராரத்தகன்மம் சுத்திசெய்யப்படாமையால் சரீரத்துக்குள்ள சுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப்படும். இவ்வாறு மூவகைக் கன்மங்களும் நாசமாம். ஆகவே தீக்கையானபின் மரணமளவும் சாத்திரங்களின் விதித்த நியமங்களின் வழுவாமை ஆசரிக்கவேண்டும். பரமசிவனது திருவருளாகிய தீக்கையானன்றி மற்றென்றானும் முத்தி இல்லை.

தீக்கை செய்துகொண்ட பின்பு ஆசாரத்தில் வழுவினால் பித்திபூர்வமாகச் செய்தபாவம் பிராயச்சித்தத்தினாலும் மந்திராதிதிரவியங்களின் உபாயங்களாலும் பவித்திர விதியினாலும் சுத்தியாம். அபுத்திபூர்வமாக வழுவினால் அந்தியேட்டிக் கிரியையால் சுத்தியாம்.

தீக்கை செய்துகொண்ட பின்பு ஆவசியகமாக அனுட்டிக்கப்படும் கன்மங்களாவன: இயமநியமங்களும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கபூசை அக்கினி காரியங்களும் குருவசனபரிபாலனமும் இயன்ற மட்டும் மகேசுரபூசை முதலாயினவுமாம்.

அனுட்டிக்கலாகாத கன்மங்களாவன: நிர்மாலியம் புசித்தல், சிவநிந்தை, சிவசாத்திரவிதிதாசார

நிந்தை, தேவதிரவியங்களை உபயோகஞ்செய்தல், உயிர்க்கொலை முதலாயினவாம்.

இவ்வாறு தீக்கைபெற்று விதித்தபடி அனுட்டித்து முத்தனாகிய ஆன்மாவுக்கு ஆணவம் கான்மியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களினின்று நீங்குதலும் பரமசிவன்போல முழுதுமுணர்தல், முழுதுஞ்செய்தல், சித்தமகிழ்ச்சி அநாதியாகிய சுதந்திரத்தன்மை, கெடாதசத்தியுடைமை, அளவிறந்தசத்தியுடைமை என்று சாட்குண்ணியத்தின் சொரூபத்தைப் பெறுதலும் இலக்கணமாம். இந்தக் குணங்களைப் பெற்றவர்கட்குப் பரமசிவனைப் போலப் பஞ்சகிருத்தியம் செய்தல் கூடாது. பரமசிவனே பஞ்சகிருத்தியத்தால் பிறருக்கு அனுக்கிரகம் செய்வர் என அறிக.

சர்வாத்மசம்பு சிவாசாரியராற் செய்யப்பட்ட வடமொழிச் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையினைத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞானமாதவனாற் சித்தாந்தப்பிரகாசிகையெனத் தென்மொழியாற்செய்யப்பட்டது.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை
முற்றிற்று.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகையின்

பிழை திருத்தங்கள்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	10	வாத்ம	வான்ம
4	4	தொழிற்படுத்துதலான	தொழிற்படுத்துதலான்
5	24	தத்துவங்களும்	தத்துவங்களுக்கும்
6	15	பும்ஸத்துவம்	பும்ஸ்தத்துவம்
14	24	இந்நூல்	இந்நூலில்
14	25	பிரபஞ்ச	பிரபஞ்சம்
17	14	நீங்கவே	நீங்கலே
18	2	கிரிடாப்பிரமவாதி	கிரீடாப்பிரமவாதி
18	9	பாரமார்த்தத்தில்	பரமார்த்தத்தில்
18	18	சுகத்திற்கு	சகத்திற்கு
18	21	வேருகப்	வேருகிய
19	3	கிரிடாப்பிரமவாதிகள்.	கிரீடாப்பிரமவாதிகள்
19	3	முன்கூறப்படும்	முன்கூறப்பட்ட
20	3	இனி	இனிப்
21	14	ஆசாரமில்விகளாகிய	ஆசாரமிலிகளாகிய
22	2	வழக்கு	வழக்குத்
22	6	வாசுதேவனுற	வாசுதேவனுற்
23	19	ஞானம்	ஞானத்தை
24	12	அதிகமார்க்கசாத்திரம்	அதிமார்க்கசாத்திரம்
25	3	பரமசிவனை	பரமசிவனைக்
26	3	மிச்சராத்துவாக்களை	மிச்சிராத்துவாக்களை[த
26	5	கேவலத்தன்மைவாராது	கேவலத்தன்மைவாரா
29	8	சத்திபநிருவாணம்	சத்தியோநிருவாணம்
29	17	அப்போழுதே	அப்பொழுதே
30	17	பித்தி பூர்வமாகச்	புத்தி பூாவமாகச்
31	1	தேவதிரவியங்களை	தேவத்திரவியங்களை
31	7	உபயோகஞுசெய்தல்	உபயோகஞ்செய்தல்
31	15	சர்வாத்மசம்பு	சர்வான்மசம்பு
31	16	பிரகாசிகையினைத்	பிரகாசிகை

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடுகள்.

ரூ. அ.

1, திருவடிப் புகழ்மாலை மலர்—1.

i விநாயகரகவல்
ii கந்தர் கலிவெண்பா } 0 3
iii திருச்செந்தூரகவல்

2. திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி மூலமும் உரையும்

இது அதிவீரராமபாண்டியர் தமது தொழுநோய் நீங்கும் பொருட்டுத் திருக்கருவைச் சிவபெருமான்மீது பாடி நோய் நீங்கப்பெற்ற அருட்சுவை பழுத்த செழுந் தமிழ்ப் பாடல்கள் 100 அமைந்தது. இதனைக் குட்டித் திருவாசகம் எனச் சிறப்பாகக்கூறுவர். உயர்ந்த பதிப்பு

ராப்பர் ரூ. 1 0, கலிக்கா 1 4

3. சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா மூலமும் உரையும்

இது திருவள்ளுவநாயனர் அருளிச்செய்த திருக்குறளின்கண் உள்ள அருமையான 133 குறள்களைப் பின் இரண்டடியினும் அக்குறளின் பொருளை இனிது விளக்குதற்கு ஏற்ற உண்மைக்கதைகளை முன் இரண்டடியினும் அமைத்துச் சோமேசரை முன்னிலைப் படுத்தி வெண்பாவாக ஸ்ரீமத் சிவஞான சுவாமிகளால் பாடப்பட்டது. இப்போது புதிதாய்க் கதைக் குறிப்புடன் வெளிவந்துளது. இதனைக் கற்பார் எவர்க்கும் குறள் முழுவதையும் கற்ற பயனுண்டாம்.

ஆசிரியர் திருவுருவப்படத்துடன், கலிக்கா 1 12

4. பூப்பிள்ளை அட்டவணை.

இது ஸ்ரீமத் அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகளால் தமது தவசுப்பிள்ளையின் பொருட்டுச்செய்யப்பட்டது. இதன்கண் சைவசித்தாந்த நூண்பொருள்கள் எளிய வசனநடையில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விலை 0 2

ரூ. அ.

5. கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கோத்தர விருத்தி

ஸ்ரீசிவஞான சுவாமிகள் அருளியது 0 3

6. சித்தாந்தப் பிரகாசிகை

ஸ்ரீசிவஞான சுவாமிகள் மொழி பெயர்த்தது 0 3

7. அறிவுரைத்திரட்டு (Literary Essays)

இதன் ஆசிரியர் திருநெல்வேலி இந்துகலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்து காலஞ்சென்ற திருவாளர் தி. ப. சிவராமபிள்ளை யவர்கள்.

பொருளடக்கம்.

நம்மக்கள் உடம்பு, உடம்பின் அருமை, கடவுள் வழிபாடு, அன்பும் அறிவும், உண்மை, சமயவாதம், வாழ்வு, கடவுள் வாழ்த்து, குறையிரந்து நிற்றல், நெஞ்சறிவுறுத்தல், பத்திரிகைகள் அல்லது புத்தகங்கள், அறிவும் நம்பிக்கையும், அன்பும் அறமும், இணக்கமறிந்திணங்கு, இறைவரது திருமேனி, ஆலயந்தொழுவது, உண்மை யாராய்ச்சி (கடவுள் வடிவம்). 0 12

அச்சிலிருக்கும் நூல்கள்.

1. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்

ஸ்ரீசிவஞான சுவாமிகள் பொழிப்புரையும், ஸ்ரீசுப்பிரமணியதேசிகர் பதவுரையும் (அழகிய பதிப்பு)

2. அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டு

கயப்பாக்கம் சதாசிவசெட்டியார் எழுதிய உரையுடன் (உயர்ந்த பதிப்பு)

குறிப்பு :—அரிய தமிழ் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள்பலவும் இங்கே கிடைக்கும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
297, தம்புசெட்டித் தெரு, சென்னை.